

Giới thiệu Hoàng Hậu Hỏa Ma

Truyện Hoàng Hậu Hỏa Ma tác giả Tinh Á nàng được một gia đình quý tộc nhận nuôi với ngoại hình xinh đẹp nên cũng được nhiều người để ý với cách xây dựng cốt truyện lôi cuốn nhưng cũng đầy tính nhân văn mang lại cho độc giả những cảm xúc lẫn lộn khi theo dõi truyện.

Cái loại Bá Vương này đừng nghĩ sống bình yên khỏe mạnh lâu dài, nàng tuyệt đối muốn hát cho hân suy yếu luôn, không cho nàng gả đi, lại còn sử dụng chiêu trò, buộc nàng đi vào khuôn khổ. . . .

Tuy mang danh tiểu thư được nhiều người kính nể ở thời hiện đại, nhưng bây giờ nàng còn gấp trăm lần. Đã vậy quốc vương Hỏa Ma lại muốn lập nàng làm hậu

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

”Sáng nay, ngày 17 tại phía Đông Thái Bình Dương đã xảy ra trận động đất 10 Richter làm chấn động toàn cầu, may mắn tâm chấn nằm ở sâu trong đáy biển Thái Bình Dương, vì vậy không gây thương vong nghiêm trọng đối với các nước lân cận.

Tuy nhiên căn cứ vào việc các phóng viên ở hiện trường đã đề cập rõ ràng qua điện thoại, khoảng cách không xa tâm chấn ở vùng nước sâu nổi lên một hòn đảo thần bí hơn vạn năm. Đoàn khảo cổ do tập đoàn Lãnh thị tài trợ không muốn nói rõ, tất cả phải chờ tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị ra mặt, mới có thể quyết định có công bố phát hiện trọng đại tiêu tốn hơn trăm triệu và lãng phí thời gian hơn trăm năm này ra bên ngoài hay không. Năng lực kinh tế của Lãnh thị đủ khiến bọn họ yên lặng dựng lên quốc gia của mình, mà không có bất kỳ quốc gia nào dám dị nghị.

“Trước mắt hiện trường đã bị hàng loạt cảnh sát phong tỏa. Nếu như có thể chứng minh hòn đảo vạn năm này có loài người từng sinh sống, thì thuyết tiến hóa sinh vật sẽ có sự đột phá quan trọng, nhưng trước mắt tất cả đáp án phải đợi tổng giám đốc tập đoàn Lãnh thị -- Lãnh Phách Thiên đến mới có thể có đến giải đáp.”

Lãnh Tinh vừa nhanh chóng nhuộm đen mái tóc đỏ dài đến thắt lưng, đồng thời chăm chú nghe tin tức TV về gia tộc của họ.

Đối với bên ngoài việc làm của gia tộc bọn họ rất thần bí, người của Lãnh thị luôn cười cho qua chuyện.

Người của Lãnh thị chưa từng nghĩ đến việc dựng lên một quốc gia ở bất kỳ nơi nào, khi bọn họ nắm trong tay kinh tế toàn cầu thì việc thành lập quốc gia sẽ mang đến sự trói buộc đối với việc làm của bọn họ, đối với người Lãnh thị yêu thích tự do, sẽ càng không làm cái việc ngốc này.

Trải qua hàng trăm năm tiêu hao hàng nghìn tỷ chẳng qua là vì muốn tìm ra gốc rễ của Lãnh thị thôi, bọn họ chỉ muốn biết tổ tiên của bọn họ đến từ nơi nào, chính vì lý do đơn giản này, chứ không phải vì tìm câu trả lời cho sự tiến hóa của con người, càng không phải vì bất kỳ lý do viễn vông nào.

Suy nghĩ tìm nguồn gốc bắt nguồn từ tổ tiên của bọn họ, lúc đầu con cháu đời sau của Lãnh thị chỉ cảm thấy nên có trách nhiệm hoàn thành nguyện vọng của người đi trước, nhưng theo thời gian trôi qua, đi sâu vào điều tra, từng tung tích trên thế giới mỗi ba tháng sẽ có báo cáo điều tra dần dần gọi lên hứng thú nồng đậm đối với con cháu Lãnh thị, những thứ báo cáo nghiên cứu kia còn tạo ra ảnh hưởng to lớn đối với Lãnh Tinh.

Từ khi cô có trí nhớ đến nay, những thứ báo cáo kia mỗi lần dày đến mười mấy centimet, chính là cuốn truyện tuổi thơ của cô, theo cô vui vẻ vượt qua mười tám năm.

Cô say mê với mỗi một phát hiện trong báo cáo, thậm chí khát khao có thể sống ở những nơi từng có dấu chân Lãnh thị lưu lại thời xa xưa được phát hiện bởi các nhân viên khảo cổ.

Dòng máu chảy trong người cô không phải của Lãnh thị, cô chỉ là cô gái duy nhất được nhận nuôi sau khi mẹ sinh năm người con trai, nhưng cô sống bên trong Lãnh thị, quả thật so với bất kỳ người Lãnh thị chân chính nào còn muốn nóng lòng lon. Người của gia tộc thường nói, máu của cô chỉ khi nghe khảo cổ có một bước phát hiện mới thì sẽ sôi trào, bất cứ chuyện gì khác trong cuộc sống cũng không thể làm cô kích động. Đối với cách nói của người nhà, Lãnh Tinh không thể không thừa nhận bọn họ thật sự rất hiểu cô.

Hơn hai trăm năm trước, tổ tiên bọn họ từng vứt bỏ gia sản bạc vạn để bắt đầu cuộc sống lưu lạc, cũng chính là từ khi đó, người của Lãnh thị đã bắt đầu tìm nguồn gốc của mình.

Nhưng nghe cha nói ông cố từng tìm kiếm đến khu vực lân cận của vùng biển Thái Bình Dương thì bất lực trở về, tất cả manh mối tìm kiếm đến đó đều bị cắt đứt, ông cố cũng vì vậy uất ức mà chết, con của ông tiếp tục điều tra, cho tới bây giờ.

Lãnh Tinh đi tới trước bàn trang điểm, vội vã kiểm tra lại mặt của mình, giờ phút này tất cả tâm tư của cô đều đặt trên hòn đảo ở Thái Bình Dương, có lẽ hòn đảo này là tung tích khởi đầu cho Lãnh thị, nghĩ đến mình có thể chứng kiến đáp án mà tổ tiên muốn tìm ra, cô kích động không thôi, lòng bàn tay cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đột nhiên, cửa phòng của cô bị mở ra, tiếp đó một người đàn ông có vóc người cao ráo, tóc đen mắt xanh chậm rãi bước vào.

Người đàn ông còn chưa kịp đứng lại, thì đã bị Lãnh Tinh nhanh chóng kéo đi về phía cửa sổ sát đất.

“Mười phút trước anh nên tới đón em, anh hai.”

“Đừng nóng vội, em gái tóc đỏ, em sẽ là người đầu tiên biết được đáp án của câu đố, như vậy đã đủ nhanh hay chưa?” Khắp khuôn mặt Lãnh Phách Thiên đều là nụ cười cưng chiều.

“Còn chưa đủ nhanh, nếu như không phải anh đến trễ, mười phút trước em đã có thể biết được rồi.” Lãnh Tinh dùng sức kéo rèm cửa sổ lên, một luồng gió nóng đánh úp tới khuôn mặt của cô, cô theo bản năng nhắm mắt lại, ba giây sau mở mắt ra, lờ lợc Lãnh Phách Thiên đi đến quảng trường đậu trực thăng.

Mồ hôi lạnh từ từ trượt dài xuống gò má của Lãnh Tinh, hô hấp rối loạn, cô đưa mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện trực thăng đã bay tới gần bầu trời của vùng biển Thái Bình Dương.

“Tinh, Tinh!”

“Vâng?” Lãnh Tinh đáp lại tiếng gọi lo lắng của Lãnh Phách Thiên, nhưng tầm mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vào mặt biển xanh biếc, hít thở sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói ra: “Anh hai, em có thể cảm thấy nó, hòn đảo đó, chúng ta sắp tới rồi có đúng hay không?” Máu trong cơ thể theo tâm tình của cô mà sôi trào nóng bỏng, giờ phút này cảm giác khác thường thực là chân thật. “Loại cảm giác đó rất ấm áp giống như được về nhà. Anh hai, anh có thể cảm nhận được không?”

Không sai, anh rất hưng phấn, nhưng không kích động giống Lãnh Tinh, đối với việc Lãnh Tinh biết bọn họ sắp tới nơi cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ coi như cô quá quan tâm nguyên nhân thôi. “Em vẫn ổn chứ?” Lãnh Tinh là em gái duy nhất trong năm anh em, tuy không phải quan hệ ruột thịt nhưng bọn họ vẫn yêu thương cô tận xương tủy.

Vì không muốn bên ngoài bởi vì tóc của Lãnh Tinh màu đỏ mà chấp vấn thân phận của cô, làm cho cuộc sống bình yên vui vẻ của cô bị phá hủy, cho nên, từ nhỏ dưới yêu cầu của mẹ, Lãnh Tinh đã nhuộm đen mái tóc đỏ. Anh thấy Lãnh Tinh rơi lệ lần đầu tiên là lúc cô nhuộm tóc, về sau thì không thấy cô khóc nữa; trên thực tế, Lãnh Tinh rất ít khóc, cô luôn hoạt bát vui vẻ.

“Chưa từng tốt như vậy. Anh hai. Em cảm giác có một nguồn năng lượng đang từng giọt từng giọt rót vào thân thể của em.” Cô nói không sai, đó chính là cảm nhận của cô giờ phút này, mặc dù cô cũng không quá rõ ràng tại sao lại như vậy.

“Đến đây, cho em xem đồ tốt.” Lãnh Phách Thiên khởi động màn hình tinh thể lỏng 20 inch trên máy bay, trải qua mười mấy giây, nhanh chóng truyền đến hình ảnh rõ ràng.

“Đó là hòn đảo! Anh hai, các anh sử dụng vệ tinh truyền trực tiếp thật sao?” Lãnh Tinh kích động nói xong, cặp mắt nhìn chăm chăm vào hòn đảo màu đỏ trong màn hình.

Lãnh Phách Thiên gật đầu một cái. “Tinh, muốn uống nước trái cây không?” Anh xoa tóc dài của cô, vừa yêu vừa thương tiếc hỏi.

“Được, cảm ơn anh hai.” Cô vì hòn đảo màu đỏ kia mà mê muội, thậm chí lúc nói chuyện còn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Thấy Lãnh Tinh chăm chú vào hòn đảo như thế, Lãnh Phách Thiên không khỏi cảm thấy có chút ghen tỵ và buồn cười. “Em đó!” Lãnh Phách Thiên gõ nhẹ đầu Lãnh Tinh. “Anh hai có chút ghét hòn đảo này rồi.” Oán giận xong, anh cười cười đi tới phía trước.

“Anh hai, anh già như vậy không thích để hợp ghen.” Lãnh Phách Thiên bị lời nói của Lãnh Tinh chọc cười.

Đội Lãnh Phách Thiên đi xa, Lãnh Tinh lại dời lực chú ý đến màn hình. Đột nhiên, màn hình bị nhiễu.

“Chuyện gì xảy ra?” Lãnh Tinh cúi đầu kiểm tra nguồn cảm điện, ngẩng đầu lên lại bị cảnh tượng trong màn hình làm rung động đến không thể nhúc nhích.

Một người đàn ông cười trên lưng ngựa, trong miệng không biết nói cái gì, nhưng đám người theo sự chỉ huy của anh ta nhanh chóng di chuyển đến một ngọn núi. Đột nhiên -- người đàn ông từ trên lưng ngựa xoay đầu lại (phấy) đôi mắt lấp lánh có hồn nhìn cô chăm chăm.

Lãnh Tinh sợ đến hít vào một ngụm khí lạnh, từ trên ghế salon nhảy dựng lên lui về sau một bước.

“Tinh, sao vậy?” Lãnh Phách Thiên không biết từ đâu đi tới vừa đúng lúc đỡ lấy thân thể đang lúi về phía sau của cô.

“Anh hai!” Lãnh Tinh sợ hãi kêu lên, xoay người ôm lấy Lãnh Phách Thiên.

Người đó rất cao, cô chưa từng thấy qua người nào cao như vậy, người đó có con người màu lam, nửa khuôn mặt bị che lại bởi chòm râu màu xanh dương đậm.

Xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại thấy cảnh tượng như vậy ?

“Tĩnh, em làm sao vậy?” Lãnh Phách Thiên lo lắng dịu cô ngồi xuống.

Chờ Lãnh Tĩnh quay đầu lại nhìn màn hình, thì lần này ngoại trừ hòn đảo màu đỏ, thì cảnh tượng kì quái lúc trước cũng không thấy nữa, giống như việc vừa mới xảy ra không tồn tại.

“Anh hai, em không sao.” Lãnh Tĩnh nhẹ giọng trả lời.

“Thật sự không có việc gì? Chúng ta đã tới nơi rồi, nếu như em không thoải mái, chúng ta không cần xuống dưới, trực tiếp đi về nhà. Được không?”

“Em thật sự không có việc gì, chúng ta hạ cánh xuống thôi.” Có lẽ, có lẽ mới vừa rồi tất cả cô nhìn thấy đều là ảo giác, cô quá hưng phấn, mới có thể sinh ra ảo giác kỳ quái như vậy .

“Ừ, hạ cánh xuống đi, hi vọng đây là lần cuối cùng trong việc tìm nguồn gốc của Lãnh thị.” Kiên trì trăm năm nên là lúc có câu trả lời.

Hòn đảo vừa nổi lên khỏi mặt nước nên khắp nơi đều là bùn lầy, người đi lên đảo đều dứt khoát cởi giày cùng vớ xuống, chân không giẫm lên bùn đất màu đỏ, Lãnh Tĩnh cũng không ngoại lệ.

“Hòn đảo này ước chừng lớn gấp hai lần Đài Loan, trung tâm hòn đảo bị một dãy núi ngăn cách, bốn phía tất cả đều là núi lửa vây quanh. Sở dĩ hòn đảo này chìm mất, rất có thể là do núi lửa phun trào làm vỏ Trái Đất thay đổi mà chìm xuống.”

Lãnh Tĩnh định một mình đi khắp nơi, nhưng Lãnh Phách Thiên không cho phép cô rời khỏi anh nữa bước, cô chỉ có thể không đành lòng nghe nhân viên khảo cổ báo cáo tình hình trên đảo với Lãnh Phách Thiên.

Hoang vu, hòn đảo này rất hoang vu! Cô hoài nghi hòn đảo này trăm vạn năm trước thực sự có người từng ở sao.

“Nếu hòn đảo này thật sự có nham thạch chảy qua, như vậy vùng đất đỏ chúng ta đang đứng không nhất định chỉ có một nền văn minh.” Lời nói của Lãnh Tĩnh làm Lãnh Phách Thiên và nhân viên khảo cổ kinh sợ ngăn người một chút.

“Việc này rất có thể.” Ngay sau đó một nhân viên khảo cổ đầy tán thưởng, phụ họa: “Có thể không chỉ có một nền văn minh, có lẽ là hai nền văn minh khác nhau, hàng rào núi kia có khả năng là một đường ranh giới, ngăn cách nền văn minh của hai hướng nam bắc.”

Bọn họ vừa đi vừa quan sát hòn đảo này, một lát sau, Lãnh Tĩnh lại yêu cầu một lần nữa: “Anh hai, em muốn một mình đi chung quanh một chút.”

Nhìn ánh mắt kiên trì của Lãnh Tĩnh, Lãnh Phách Thiên chỉ có thể đầu hàng. Bình thường em gái của anh rất ngoan ngoãn, khi kiên trì thì ai cũng phải sợ. “Chính em phải cẩn thận một chút, có muốn gọi Tuấn đi cùng hay không?” Lãnh Tuấn là anh tư của Lãnh Tĩnh, anh đang quan sát ở dãy núi bên kia.

“Em sẽ chú ý an toàn, em đi nha.” Lãnh Tĩnh lộ ra nụ cười ngọt ngào, đi về phía một ngọn núi lửa ngưng hoạt động ở phía bắc.

Cái lạnh của bùn đỏ cô đang giẫm dưới chân thấm vào trong lòng, Lãnh Tĩnh đi từ từ, con mắt khép hờ, cảm thụ cảm giác gió thổi lất phất ở trên má.

Đột nhiên, cô nghe từ trong gió truyền đến tiếng người rống to: “Không cho phép đến gần Thánh Địa! Không cho phép đến gần Hóa Ma!”

Lãnh Tĩnh nhanh chóng mở to hai mắt đứng bất động tại chỗ.

Nhưng bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng giống như ngưng đọng lại.

Lãnh Tĩnh xác nhận bốn phía đều không một bóng người, sợ hãi dần dần ập vào lòng.

Cô nghe có người nói lại không nhìn thấy bóng người, chẳng lẽ lần này lại là ảo giác của cô?

Phần nộ dần dần vượt trên sợ hãi, cô không thích có người lừa gạt cô, cô tiếp tục đi về phía ngọn núi lửa.

Cô đi chưa tới mười bước, trong nháy mắt, cảnh tượng quái dị lại hiện lên trước mắt, ngăn cản đường đi của cô.

Lần này, trong cảnh tượng không xuất hiện nam nhân cười trên lưng ngựa, mà là một nhóm người có già trẻ lớn bé .”Không cho phép đến gần Hóa Ma!” Mọi người phát ra tiếng rống giận.”Nếu không rời đi, lời nguyên sẽ rơi xuống.”

Lãnh Tĩnh có ảo giác dường như bị đám người đẩy ngã xuống đất, cô gầy gù muốn từ dưới đất đứng lên.

“Rời đi! Rời đi! Rời đi!” Đám người kia gào lớn, từ từ tiến gần về phía Lãnh Tĩnh. Ban đầu Lãnh Tĩnh hoảng sợ nhưng đã tỉnh táo lại.

“Chúng tôi không có ý mạo phạm, chỉ là đang nghiên cứu.” Cô lấy dũng khí thử giải thích với những linh hồn kia.

“Rời khỏi nhà của chúng ta, không cho phép đến gần ngọn núi kia một lần nữa. “Linh hồn đây Lãnh Tĩnh ngã xuống đất lần nữa.

Lãnh Tinh không hề sợ hãi nữa, ngược lại bắt đầu tức giận.

“Rời khỏi nhà của chúng ta!” Linh hồn càng lớn tiếng rống giận.

Lãnh Tinh từ dưới đất đứng lên xoay người đi về hướng ngược lại, giả bộ muốn rời khỏi địa bàn của bọn họ. Thoáng chốc, cô xoay người thật nhanh, nhanh chóng chạy về phía cửa ngọn núi lửa ngưng hoạt động.

Từ nhỏ cô đã say mê hoạt động tìm nguồn gốc của Lãnh thị, thật vất vả mới có đột phá mới, bất luận kẻ nào cũng không được phá hỏng, huống chi chỉ là mấy cái linh hồn không sờ được.

Cô chạy trốn thật nhanh, tựa như đang bay.

Sắc trời chợt tối xuống, đoàn người Lãnh Phách Thiên đều khó hiểu ngẩng đầu nhìn, vừa nhìn xuống, tinh thần mọi người đều tê liệt.

Ở giữa bầu trời Lãnh Tinh bị một đoàn người màu đen đuổi theo, hình như cô không có phát hiện nên vẫn còn cố gắng chạy thật nhanh.

“Tinh!” Lãnh Phách Thiên cùng các anh trai khác của Lãnh Tinh đồng thời điên cuồng hét ra tiếng.

“Đối nghịch với vương giả phải bị nguyên rủa.” Ánh sáng màu hồng quý quýet giữa không trung, phát ra tiếng nói.

Đang lúc mọi người thét chói tai thì Lãnh Tinh bị kéo vào miệng của núi lửa không hoạt động ở phía bắc, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng.

Tám ngàn bốn trăm năm trước Công nguyên

Đêm khuya tại thành Hỏa Ma cực kì yên tĩnh, người người ngủ say, nhưng mà giờ phút lòng người rối loạn bởi vì trận động đất xảy ra vào một khắc trước (15p), ánh lửa sáng rực.

“Hỏa Ma tức giận! Hỏa Ma lại tức giận!” Từ thành Hỏa Ma có thể nghe tiếng kêu gào cùng tiếng va chạm tranh nhau chạy trốn của người dân truyền tới trong cung.

“Vương, ngựa đã chuẩn bị sẵn rồi.” Một hộ vệ quý gồi xuống đất, cung kính nói.

“Lên đường đi!” Giọng nói trầm thấp uy nghiêm vừa phát ra, hộ vệ lập tức lui sang một bên cúi thấp đầu.

Từ trong cung xuất hiện một nam nhân vóc người cao ráo, cao khoảng 190 centimet trở lên, hần ở trần, màu da còn đậm hơn màu đồng, có đôi mắt màu lam cùng chòm râu màu xanh dương che kín nửa khuôn mặt, trong tay còn cầm trường kiếm màu đỏ thẫm, ánh mắt nghiêm túc, tinh táo, đó chính là nam nhân xuất hiện trong ảo giác của Lãnh Tinh.

Nam nhân im lặng không nói, hần nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa chạy nhanh về phía Bắc.

Con ngựa đang chạy băng băng về phía trước bỗng dừng giảm tốc độ, giúp cho tể ti của nước Hỏa Ma có thể đuổi kịp.

“Vương.” Một vị lão giả có chòm râu hoa râm cười ngựa đến bên cạnh nam nhân được gọi là Vương.

“Có người xông vào Thánh Địa.” Trong giọng nói trầm thấp của nam nhân đè nén sự tức giận. “Hỏa Ma chưa từng giận dữ như vậy, thánh địa là khu vực cấm của nước Hỏa Ma, từ xưa tới nay chưa có người nào dám tiến vào. Hạ lệnh giết bất kỳ người nào xông vào Thánh Địa, trả lại sự bình yên cho nước Hỏa Ma.”

“Vương, khoan đã!” Tể ti muốn mở miệng ngăn cản, nhưng lại bị Vương bác bỏ.

“Không muốn nhìn thấy cảnh máu tanh thì dừng lại.” Vừa nói xong, Vương đã cười ngựa chạy thật nhanh về phía trước, dẫn theo tất cả tướng sĩ đi về phía Bắc của Thánh Địa.

Càng đến gần Thánh Địa nhiệt độ càng cao, đập vào mắt toàn bộ đều là màu đỏ, không khí như bị đốt cháy, nếu như không phải là người của nước Hỏa Ma thì tuyệt đối không thể chịu được, nhưng mà giờ phút này nữ nhân nằm trên Thánh Địa lại có thể ngủ rất yên ổn.

Là một nữ nhân, người xông vào thánh địa vậy mà lại là một nữ nhân! Mặc quần áo màu đỏ, là địch quốc – chỉ có quý tộc của nước Chích mới mặc màu sắc này, màu cũng là màu mà chỉ có người của nước Chích mới có -- màu đen, nhưng màu da lại là màu trắng hiếm thấy.

Hai nước chiến tranh quanh năm, màu da của người bình thường phải đậm hơn so với màu đồng mới phải.

Không thể xác định được nữ nhân đang hôn mê nằm trên đất này có phải là do địch quốc phái tới làm nhiễu loạn sự bình yên của nước Hỏa Ma hay không, nhưng không cần nghi ngờ, năng nhất định đã chọc giận sự yên ổn của Hỏa Ma, thúc giục Hỏa Ma động dậy làm lòng người hoảng sợ.

“Giết!” Vương hạ lệnh

Tướng sĩ theo hầu bên cạnh cầm trường kiếm lên đâm vào cánh tay của nữ nhân nằm trên mặt đất.

“A.” Nữ nhân suy yếu thở hổn hển, máu tươi văng ra, nằng giãy giụa như muốn tỉnh lại.

Tướng sĩ rút trường kiếm lên chuẩn bị đâm xuống đao thứ hai vào trái tim của nữ nhân thì bị tế ti vội vàng chạy đến ngăn lại.

“Tát Tư vương, đừng giết người ở Thánh Địa.” Lão tế ti cúi thấp đầu, hai cánh tay đan chéo ở trước ngực thỉnh cầu sự đồng ý.

“Nóng. Nóng quá.” Nữ nhân khô sở nỉ non, nước mắt của nàng chảy ra trong khi vẫn đang ngủ mê man.

“Vương, có thể là nàng bị người khác hãm hại, nhìn nàng bộ dạng đang hôn mê, rất có thể là có người dẫn nàng đến Thánh Địa, dùng nàng làm đệm lót để nhiễu loạn sự bình yên của nước ta. Cho nên, có người còn đáng chết hơn nàng. Cựu thần cảm thấy tốt nhất nên điều tra làm rõ.” Lời nói của tế ti trước mặt bất cứ đời Vương nào đều có phân lượng nhất định, hướng chỉ hấn đi theo hai đời Vương; nhưng Tát Tư vương là đại vương có tính khí nóng nảy nổi danh số một số hai... Cho nên, nữ nhân này có cứu được hay không, phải xem vận mệnh của nàng rồi.

Tát Tư cúi đầu trầm tư một lát mới ngẩng đầu lên nói: “Tạm thời nghe lời người, nếu như trước khi điều tra rõ ràng, Hòa Ma lại tức giận một lần nữa, người hãy chôn cùng với nữ nhân này!” Dặn dò xong, Tát Tư nhảy lên yên ngựa rời khỏi Thánh Địa. “Trở lại hoàng cung, cứu nàng tỉnh lại, Bôn vương muốn đích thân thăm vấn.” Nếu nữ nhân này làm tổn hại đến cuộc sống của người dân nước Hòa Ma, hấn nhất định phải đối đãi nghiêm khắc với nàng.

Sau khi Tát Tư vương đi, tế ti từ từ đứng thẳng người. Hấn lau mồ hôi lạnh toàn thân, cho đến khi tìm lại được sự tỉnh táo, mới sai người công nữ nhân nằm dưới đất lên, đi về phía hoàng cung.

Bên ngoài Cung Hòa Ma

Nữ nhân bị trói trên cọc gỗ, dây thừng thô to siết vào trong da thịt của nàng, trên da hiện lên tia máu. Bàn tay của binh sĩ đánh vào mặt nữ nhân, định đánh cho nàng tỉnh lại, ở nơi này không người nào dám nói một tiếng ở trước mặt Tát Tư vương, ngay cả lão tế ti cũng không dám lên tiếng.

“Thật là đau.” Nữ nhân phát ra tiếng rên rỉ khổ sở, nhưng mắt vẫn không mở ra như cũ.

Tát Tư đã không còn kiên nhẫn, hấn đi nhanh tới chỗ của nữ nhân.

Ngay lúc Tát Tư vương định lay nữ nhân, trong nháy mắt nàng mở hai mắt ra -- một đôi mắt màu xanh dương đầy khổ sở

Tát Tư khiếp sợ nắm lấy cằm của nữ nhân, hấn nâng cằm của nàng lên muốn nhìn rõ ràng màu sắc con ngươi của nàng. Màu sắc con ngươi này chỉ có Quốc Vương Hòa Ma mới có.

“Màu xanh dương! ? Màu sắc con ngươi của nữ nhân kia giống với Vương.” Người ở chỗ này không khỏi chấn động, kinh ngạc kêu lên.

Ở nước Hòa Ma, vương vị không phải truyền cho trưởng tử, mà là truyền cho hoàng tử có con ngươi màu xanh dương trong con cháu hoàng gia. Nhưng, đôi mắt màu xanh dương chưa bao giờ có ở nữ hài tử.

“Ngươi.” Nữ nhân dùng đôi mắt sưng to nhìn nam nhân cao lớn trước mắt làm cho người ta sợ hãi, lại có cảm giác quen thuộc.

Gương mặt của nàng thật là đau, hơn nữa còn đau như bị lửa đốt.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Tát Tư lạnh lùng đến gần bên tai của nàng hỏi, lực đạo trên tay không bởi vì nàng tỉnh lại mà hơi giảm bớt.

Mặc quần áo màu đỏ, có màu tóc đen đặc biệt của nước Chích, nhưng lại có cặp mắt màu xanh lam, nữ nhân này rốt cuộc là ai?

“Không --” Nàng muốn quay đầu chống cự lại sức lực nam nhân gây ra ở cằm của nàng.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Đừng để ta hỏi lại lần thứ ba.” Tát Tư chẳng những siết chặt cằm của nàng, cánh tay trái càng nắm chặt eo của nàng hơn.

Nàng đau đến nước mắt trào ra.

“Ngươi.” Tát Tư giận dữ, muốn bóp vỡ cằm của nàng, hấn muốn biết đáp án ngay lập tức.

“Lãnh Tinh. Ta tên là. Lãnh Tinh.” Nàng khó chịu nói.

Trước đó Lãnh Tinh đã bị thương, mới vừa rồi lại bị nam nhân tát, lúc này mặt gần như biến dạng.

Mặt của Tát Tư lạnh lùng nói: “Lãnh? Nước Hòa Ma và nước Chích đều không có họ này, ngươi rốt cuộc là ai? Đến từ nơi nào?” Thái độ của hấn nghiêm nghị ép hỏi.

“Vương, sao không đợi nàng khỏe một chút.” Lão tế ti muốn cầu xin giúp nữ tử tên là Lãnh Tinh này, Tát Tư vương quá cứng rắn rồi, sợ rằng không hỏi ra kết quả sẽ không từ bỏ ý định, nhưng lão nghĩ nữ tử này sắp không chịu được nữa rồi, nếu hỏi tiếp chỉ sợ nàng sẽ mất mạng.

“Không.” Tất Tư nghiêm nghị cắt đứt lời của hắn.

Lãnh Tinh thử giãy dụa cố tay lại phát hiện mình không cách nào nhúc nhích. “Thả ta ra.” Tại sao những người này lại dùng dây thừng lớn trói nàng?

“Thánh địa là cấm địa nước ta, người xông vào Thánh Địa nhiễu loạn sự bình yên của Hòa Ma, làm cho nước Hòa Ma náo loạn. Nói ra kẻ chủ mưu phía sau người, ta sẽ thả cho người một con đường sống.”

“Thánh Địa? Hòa Ma? Ta không biết. Ta không biết người đang nói cái gì?” Lãnh Tinh suy yếu nói, nàng cảm thấy mình có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Người xung quanh bối vì lời nói của Lãnh Tinh, rồi rít thay nàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất Tư phẫn nộ nắm tóc Lãnh Tinh, ở bên tai nàng rống giận: “Cái người này tóc màu đen cùng với quần áo màu đỏ, người dám nói người không phải là thám tử địch quốc phải tới!?”

Lãnh Tinh không trả lời, chỉ dùng đôi mắt sưng to nhìn Tất Tư. “Người. Người là. nam nhân khi đó xuất hiện ở trên màn hình kia à ... Người rất cuộc... Là ai? Người có thân thể thật rồi à.” Không chỉ là hình ảnh kỳ quái kia nữa.

Tất Tư tức giận nhìn chăm chăm vào Lãnh Tinh, hai cánh tay không tự chủ xiết chặt eo của nàng, một loại cảm giác thất bại tập kích lòng hắn. “Chưa từng có người nào dám không nghe lời ta.” Hắn hỏi nàng tên gì, mà nàng lại hỏi ngược lại hắn là ai.

“Đôi mắt của người. Thật sự là màu xanh dương.” Lãnh Tinh đã lâm vào trạng thái nửa hôn mê.

Tất Tư im lặng nửa giây, sau đó rống to: “Giám nàng vào ngục tối!”

Tất Tư cắt đứt sợi dây trói chặt Lãnh Tinh, không có đỡ nàng dậy, mặc cho nàng suy yếu ngã nhào trên đất, tiếp theo xách nàng lên giống như bắt một con gà, vứt nàng vào trong tay của binh lính.

Lãnh Tinh ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, thấy phía bắc có ngọn núi lửa cao chót vót. Giờ phút này nàng có thể khẳng định ngọn núi lửa này cùng cái nàng thấy trước đó là một, chỉ là lúc này ngọn núi đang hoạt động, mà khi đó ngọn núi đã ngừng hoạt động.

Trước khi hôn mê, Lãnh Tinh nhận ra rằng có thể nàng đã đi tới địa phương nàng từng toàn tâm toàn ý say mê, đến đất nước các nhà khảo cổ học cho là bị thượng đế nguyên rủa.

Mà nàng có lẽ cũng bị nguyên rủa -- đến một thời không nàng không nên tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2.a

Lãnh Tinh co rúm lại ở góc, mặc cho côn trùng không ngừng bò cạnh chân nàng, thân thể đau đớn do bị tổn thương làm cho nàng không cách nào ngủ được, bụng rỗng càng làm nàng khó chịu không thôi. Chỉ là, sau khi nghỉ ngơi nửa ngày, bây giờ nàng cảm thấy tốt hơn nhiều.

Không gian nhỏ hẹp có không dưới trăm người chen lấn, trong không khí phảng phất một mùi hôi chua, trong lao tối đen tới nỗi không thấy năm ngón tay, chỉ có ánh trắng nhàn nhạt từ phía trên chiếu xuống.

Trận động đất khiến cái đảo biệt vô âm tín đã lâu lại xuất hiện, mà nàng cố ý muốn xông vào ngọn núi lửa kia, phá hỏng sự yên tĩnh của tổ tiên vạn năm trước, bị mang về thế giới vạn năm trước để trừng phạt. Đây chỉ là trước mắt, là lý do tốt nhất Lãnh Tinh có thể nghĩ đến để giải thích cho việc tại sao nàng bị kéo về thời không vạn năm trước.

Nhưng đến bây giờ, nàng vẫn rất khó tin tưởng nàng thật sự đã trở về quá khứ.

Tất cả điều này hoàn toàn không có căn cứ khoa học. Nhưng hiện tại hoàn toàn chính xác là nàng đang đứng trên mảnh đất này vạn năm trước mà... Khi mà nham thạch nóng chảy của núi lửa còn chưa bao phủ mặt đất xinh đẹp mà, nàng không thể không tin tưởng.

Nghĩ theo hướng tích cực, cuối cùng nàng đã có thể đích thân điều tra nguồn gốc Lãnh thị, nhưng mà nàng có một loại dự cảm là nàng mãi mãi không thể trở về hiện đại.

Nhưng trước mắt có một mối nguy đang chờ nàng, nàng bị người dân của quốc gia này hiểu lầm thành kẻ xấu được những quốc gia khác phái tới để làm nhiễu loạn sự bình yên của thần linh.

“Người không ngủ sao? Ngày mai còn có việc cho người làm, người tốt nhất nên nhân lúc trời còn chưa sáng nghỉ ngơi một chút. Người nào vừa đến

cũng mất ngủ giống như người, sau một thời gian dài tự nhiên sẽ tốt hơn.” Một nữ nhân nói với Lãnh Tinh, dứt lời lại xoay người đưa lưng về phía Lãnh Tinh tiếp tục giấc ngủ của mình.

Ngôn ngữ của thời đại này rất giống Anh ngữ, nhưng một số âm tiết có chút kỳ lạ, nhưng đại khái nàng nghe hiểu được.” Vì sao các người bị bắt vào nơi này?”

“Chúng ta là tù binh.”

“Xin hỏi.”

“Đừng hỏi, mau ngủ đi, những nam nhân kia không dễ ứng phó .”

“Cái gì mà nam nhân?” Lãnh Tinh nghi ngờ hỏi.

“ Binh sĩ nước Hòa Ma, nữ nhân bên trong ngục tối đều là quân kỹ, bao gồm cả người.”

Quân kỹ? Lãnh Tinh nghe vậy, gần như á khẩu không trả lời được. Nam nhân đôi mắt màu xanh lại đối xử như vậy với nàng, mặc dù nàng phạm tội tày trời, hẳn cũng không có tư cách bắt nàng trở thành đồ chơi của người khác!

Lãnh Tinh bò từ từ đến cửa ngục nhìn về phía binh sĩ gác cửa nói: “Cầu người, ta muốn gặp cái người có đôi mắt màu xanh.” Lãnh Tinh nói rất nhỏ, nhưng trong ngục tối yên tĩnh, Lãnh Tinh vẫn khiến cho hơn phân nửa người bên trong ngục tối chú ý, cũng rất nhiều người nâng lên thân thể mệt mỏi nhìn chăm chăm vào Lãnh Tinh.

“Nữ nhân, người không muốn sống nữa rồi sao? Lại dám xưng hô như thế với Tát Tư vương!” Giọng của binh sĩ ồm ồm hét lớn với Lãnh Tinh.

“Hắn là vương của người, không phải của ta. Trước đây ta không hề biết hắn là ai, mới có thể lấy điểm đặc biệt của hắn để gọi. Nếu bây giờ ta biết hắn là ai, ta sẽ lấy tên của hắn để gọi hắn. Còn nữa, đừng. . .gầm thét lớn tiếng với nữ nhân, ở quốc gia chúng ta đó là điều không lịch sự.”

Mặt của binh sĩ đỏ bừng giống như bị người tát cho mấy cái, tiếp theo càng lớn tiếng hét lớn: “Ta thích rống lớn với cái thứ người ai cũng có thể cười lên được như người thì sao nào!”

“Người có gan nói lại một tiếng ta là kẻ vạn người cười xem.” Lãnh Tinh tức giận đến mức cầm chặt cửa sắt.

“Nữ nhân nào trong ngục tối đều là kẻ vạn người cười, bị nam nhân cười đến già, cuối cùng sao có thể một ngày không có nam nhân, cả đời cộng lại bị nam nhân chơi đùa qua vô số lần, ta nghĩ không có một nữ nhân nào trong ngục tối có thể đếm được.”

Nghe được sau lưng truyền đến tiếng thở dốc của nữ nhân vì bị nhục nhã, lần đầu tiên Lãnh Tinh giận đến mức kích động muốn đánh người. “ Tâm hồn các nàng cũng không dơ bẩn, mà người lại đáng thương ngay trái tim cũng xấu xa.”

Tên binh sĩ tức giận đến mức gân xanh nổi lên, lớn tiếng quát: “Người đi ra cho ta! Loại nữ nhân như người đúng là thiếu nam nhân dạy dỗ mới có thể quá đáng như vậy” Nói xong, binh sĩ đi vào ngục tối nhất quyết lôi Lãnh Tinh ra, đẩy nàng ngã xuống đất.

Người ở bên trong ngục tối hoảng sợ nhìn Lãnh Tinh ngã xuống đất.

Lãnh Tinh giãy giụa cố gắng đứng lên, nhưng binh sĩ ra sức tát một cái đánh nàng bay vào góc.

Tiếp đó, hắn kéo nàng tới giữa mặt đất, bất chính mà nói: “Hầu hạ ta một đêm, ta sẽ tha cho người tội bất kính với ta.”

Binh sĩ ép Lãnh Tinh trên mặt đất, thô lỗ xé bỏ quần áo màu đỏ.”Không!” Lãnh Tinh hoảng sợ kêu thành tiếng, liều mạng kháng cự nam nhân đang đè trên người nàng.

Những nữ nhân trong ngục tối cố ý phát ra tiếng ồn, cố gắng đưa tới sự chú ý của những binh sĩ khác.

Tên binh sĩ căn bản không để mắt tới việc giờ phút này có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn hắn, lí trí của hắn đã bị dục vọng khống chế.

Lãnh Tinh phản kháng khiến hắn càng phần nộ, hắn rống to: “Phối hợp với ta tốt một chút người sẽ ít chịu nỗi đau da thịt.” Một cái tát lại đánh vào trên mặt nàng.

Y phục của Lãnh Tinh đã bị cởi đến thất lung, sức lực của nam nhân rất lớn làm nàng gần như từ bỏ hi vọng.

Trong lúc hoảng loạn, đột nhiên Lãnh Tinh sờ được thanh kiếm bên hông binh sĩ , không kịp nghĩ nhiều, rút ra thanh kiếm lập tức đâm vào người tên binh sĩ, máu tươi không ngừng chảy ra từ thân thể của nam nhân.

Vừa quay đầu lại, từ trong đáy mắt của mấy trăm nữ nhân , Lãnh Tinh chỉ thấy hắt ra sự hoảng sợ chính mình không thôi

Lãnh Tinh cố gắng bò ra từ thân thể binh sĩ, nam nhân trước mặt giây ngã xuống còn kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nàng vĩnh viễn cũng không thể quên được. Nàng giết người rồi !

“Chạy mau! Chạy càng xa càng tốt, đừng trở lại nữa, nếu bị bắt được ngươi chỉ có một con đường chết.” Nữ nhân trước kia nói Lãnh Tinh nhiều chuyện lớn tiếng nói với nàng.

Hiện tại thân thể nàng suy yếu có thể chạy trốn tới đâu, tay Lãnh Tinh run rẩy lệt lết trên người của binh sĩ một lúc sau lấy ra một cái chìa khóa giao cho nữ nhân vừa rồi nói chuyện với nàng, “Ta đi ra ngoài thu hút những kẻ còn lại. Các ngươi mau chạy đi, về quốc gia của mình, đừng để người khác khi dễ nữa.”

“Ngươi đừng”

Nữ nhân chưa nói xong, Lãnh Tinh đã biến mất ở trong bóng tối.

Chuyện Lãnh Tinh thoát khỏi ngục tối, lập tức kinh động cả Hòa Ma Vương Cung. Tất Tụ vì đề phòng người của nước Chích cứu Lãnh Tinh, đã sớm tăng thêm binh lực mai phục ở vùng gần ngục tối .

Hàng ngàn cây đuốc soi sáng theo phương hướng Lãnh Tinh chạy trốn, coi như đêm đen cũng không che chở được cho Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh liều mạng chạy, chỉ muốn cho những nữ nhân kia có đủ thời gian chạy trốn, lại không nhận ra mình chạy về hướng bắc, chạy về hướng nguy hiểm.

Tướng sĩ đang cưỡi ngựa đuổi theo Lãnh Tinh, đột nhiên từ phía sau lao ra một con ngựa ô. Lập tức Tất Tụ ở trong gió rồng to: “Nàng là của ta!” Hàng trăm con ngựa lập tức dừng lại việc truy đuổi Lãnh Tinh, nhìn chăm chú vào Vương của bọn hắn vội vã phi về hướng bắc.

Lửa giận thiêu đốt trong lồng ngực Tất Tụ, từ xưa tới nay chưa có ai dám phản kháng hắn, mà nàng là một ngoại lệ, là ngoại lệ duy nhất.

Đầu tiên là không trả lời câu hỏi của hắn, giờ phút này lại bỏ trốn ngay dưới mũi người Hòa Ma Quốc mà không hề bị phát hiện. Lớn mật và không sợ chết như thế, nữ nhân này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Lãnh Tinh liều mạng chạy, căn bản không dám quay đầu lại, nhưng bãi cỏ lầy lội làm tốc độ của nàng chậm lại, mơ hồ cảm thấy tiếng ồn ào của vó ngựa không còn nữa, trả lại sự yên tĩnh cho đêm tối.

Nàng thoát khỏi những người đó rồi sao? Lãnh Tinh kinh hoàng quay đầu lại, liền thấy Tất Tụ cưỡi ngựa đuổi theo nàng, sự tức giận không kềm được hiện lên trên mặt của hắn đã dọa nàng sợ, nàng lại nhắc chân tiếp tục chạy.

Đang chạy băng băng trên thảo nguyên rộng lớn, Lãnh Tinh biết nàng chỉ trì hoãn được thời gian mình bị bắt mà thôi.

Tất Tụ đến gần, cúi người xuống định bắt nàng thì Lãnh Tinh cúi thấp thân thể tránh khỏi, nhưng Tất Tụ phát ra âm thanh phẫn nộ dường như làm chân nàng mềm nhũn. Lần thứ hai Lãnh Tinh may mắn tránh khỏi, nhưng sau đó Tất Tụ cũng nhảy xuống ngựa, trực tiếp áp chế nàng ở trên bãi cỏ, kết thúc cuộc chạy trốn ngắn ngủi của nàng .

Một giây kế tiếp, Tất Tụ thô lỗ lộn thân thể nàng qua, sức nặng toàn thân không khách khí chút nào đè ở trên người của nàng.

Thở không nổi lại thêm sức nặng của Tất Tụ ở trên người, làm Lãnh Tinh như muốn bất tỉnh.

“Thì ra ngươi cũng biết sợ.” Tất Tụ lãnh khốc nói. Thân thể nữ nhân phía dưới run rẩy chứng minh là nàng sợ .

Bởi vì uất ức cùng không cam lòng, nước mắt theo khóe mắt của Lãnh Tinh chảy xuống. “Tên binh sĩ kia, hắn muốn cưỡng bạo ta...ta mới có thể lỡ tay giết hắn, ở quốc gia của ta tự vệ là không có tội.” Lãnh Tinh muốn tránh khỏi bàn tay của Tất Tụ đặt ở trên vai nàng, nhưng căn bản nàng không đỡ được người cao to như hắn.

“Ngươi lấy mạng của binh sĩ canh ngục, tự nhiên sẽ bị xử phạt. Ở nước Hòa Ma nữ nhân trong ngục tối không thể cự tuyệt bất kỳ nam nhân nào .”

Chuyện quỷ gì đây! ? Lời nói của Tất Tụ chọc giận Lãnh Tinh. “Vào ngục tối cũng không phải ta tự nguyện, ngươi không có tư cách khống chế thân thể của ta!”

Bàn tay của Tất Tụ càng dùng sức nắm chặt vai của Lãnh Tinh, dường như muốn bóp vỡ xương nàng. “Ta là Vương của nước Hòa Ma, lời nói của ta sẽ trở thành vận mệnh của ngươi!”

“Ta cũng không phải người dân của nước ngươi, lời của ngươi đối với ta không có tác dụng!” Lãnh Tinh phẫn nộ nhìn chăm chăm Tất Tụ, sắc mặt của Tất Tụ cũng không khá hơn chút nào.

Vào giờ phút này, Lãnh Tinh đã sớm không quan tâm đến việc sống chết, bởi vì tức giận đã sớm vượt lên trên sự sợ hãi của lòng nàng.

“Coi như ngươi là người nước Chích, nhưng ngươi đang ở đây thì lời của ta chính là phép tắc, ngươi chỉ có quyền lựa chọn tiếp nhận hoặc chết.” Tất Tụ lãnh khốc nói

“Ta không phải người nước Chích, cũng không phải là người dân của ngươi.” Nàng căn bản không phải là người của thời không này, hắn không có quyền

quản nòng. Lãnh Tinh oán hận nói, mắt không vui nhìn chằm chằm Tát Tư. Cho dù thân thể của nàng rất suy yếu, nàng vẫn miễn cưỡng giữ vững tinh thần cố gắng chống đỡ.

“Người rốt cuộc có chịu nói ra người đến từ nơi nào không?” Tát Tư lạnh lùng nói, đôi môi bởi vì tức giận mà mím chặt.

Lãnh Tinh tức giận quay đầu, căn bản không đem lửa giận của Tát Tư để ở trong mắt. Từ nhỏ nàng đã là hòn ngọc quý trên tay người thân, hẳn hà khắc đối với nàng như vậy, nàng cũng sẽ không nhìn hắn bằng sắc mặt tốt, mặc kệ hắn là vương hay là thần!

Hành động của Lãnh Tinh làm lửa giận của Tát Tư tăng thêm, không hề báo trước, Tát Tư dùng sức kéo Lãnh Tinh từ trên cỏ, nửa kéo nửa xách nàng tới phía sau lưng ngựa, sau đó từ thắt lưng lấy ra một sợi dây xích trời lấy cổ tay của nàng.

Tát Tư thô bạo đến mức Lãnh Tinh phải kinh sợ, nhưng nàng vẫn cố chấp không chịu mở miệng cầu xin tha thứ. Từ sau khi nàng lấy cái chìa khóa giao cho những nữ nhân kia, thì nàng đã có dự tính xấu nhất, hôm nay muốn chết cũng phải chết có tồn nghiêm.

“Người và tên binh sĩ kia là cùng một dạng cũng chỉ biết khi dễ nữ nhân, thân phận mặc dù không giống nhau, nhưng hành động cũng xấu xa giống nhau như đúc, quả thật là vương nào quân đó!” Lãnh Tinh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trước khi chết, chỉ có một chuyện duy nhất làm nàng không cam tâm chính là không có tra được nguồn gốc của Lãnh thị.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hòa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.b

Tát Tư cơ bản không để ý tới lời nói tức giận nàng, nhảy lên lưng ngựa thúc giục hắc mã chạy về Hoàng cung.

Tát Tư chưa từng tức giận như vậy, cảm xúc nóng nảy dường như chạm vào một cái thì lập tức phát nổ, hắn kiềm chế suy nghĩ xúc động muốn chính tay đâm chết nàng, tăng nhanh tốc độ hắc mã.

Lãnh Tinh cố gắng đuổi theo, nhưng tốc độ của ngựa chạy càng lúc càng nhanh, gần đến Hoàng cung nàng rốt cuộc chống đỡ không nổi ngã xuống đất, mặc cho hắc mã kéo nàng lăn lộn trên mặt đất.

Tát Tư về đến Hoàng cung còn để cho hắc mã chạy một vòng mới dừng lại.

Trong hoàng cung Hòa Ma ánh lửa sáng rực, tất cả mọi người bên trong hoàng cung vây kín xung quanh bốn phía cung đình, tất cả mọi người đều sợ hãi mà nhìn Tát Tư vương trừng phạt Lãnh Tinh dám cãi lời hắn.

“Vết thương của binh sĩ canh ngục như thế nào rồi?” Tát Tư nhảy xuống lưng ngựa giận dữ mà rống lên nói, lập tức có tướng lĩnh đi lên báo cáo.

“Chết rồi, thi thể đã được rửa sạch rồi ạ.”

Lãnh Tinh hít vào một ngụm khí lạnh, toàn thân run rẩy. Nàng thật sự đã giết người, chính tai nghe được việc này làm toàn thân nàng run rẩy.

Bốn phía vang lên tiếng nỉm chửi, mọi người đều chỉ trích Lãnh Tinh độc ác.

“Chính nữ nhân này giao chìa khóa cho những ả đàn bà trong ngục tối, người ở bên trong toàn bộ đã chạy trốn, lúc này đang toàn lực truy bắt, đã bắt được một nửa số người trở lại rồi.” Tướng lĩnh chỉ vào Lãnh Tinh đang ngã trên mặt đất nói.

Sự cố gắng của nàng đã uổng phí, cảm giác thất bại đánh úp toàn thân Lãnh Tinh, nàng ôm người co rúc ở trên đất không hề nhúc nhích.

Toàn thân cao thấp của nàng đều là vết thương, máu không ngừng chảy ra từ thân thể nàng, nàng cố gắng cắn răng chịu đựng mới không có lập tức ngã xỉu.

“Vương, không phát hiện bất kỳ người nước Chích nào cả.”

“Nàng không phải người nước Chích.” Tát Tư lạnh lùng nói. Nàng chạy trốn không phải vì bản thân, mà là vì những người hoàn toàn không liên quan gì đến nàng. Vì cứu người khác mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần, thật là vĩ đại làm sao, Tát Tư lãnh khốc nghĩ.

“Vương, xin người khai ân.” Đột nhiên có một nữ nhân thoát khỏi sự kiềm chế của binh sĩ, nàng chạy vào giữa Hoàng cung quỳ sấp trên mặt đất lớn tiếng kêu. “Nữ hài kia là vô tội, ta có thể chứng minh là tên binh sĩ kia trêu chọc nữ hài này trước.” Nữ nhân nói chuyện chính là người lúc trước Lãnh Tinh giao cho chìa khóa.

“Nữ nhân trong ngục tối không thể cự tuyệt bất kỳ nam nhân nào, đây là phép tắc.” Tát Tư lạnh như băng nói.

“Nàng mới vào ngục tối, cơ bản còn không hiểu được bất kỳ quy củ nào.” Nữ nhân tiếp tục thử giải cứu Lãnh Tinh.

“Nàng cứu người, người cứu nàng, không ngờ mới một ngày, mà các người có thể vì đối phương mà liều mạng.”

Tát Tư lạnh lùng làm cho Lãnh Tinh không để ý đến thân thể đau đớn mở miệng phản bác: “Đừng vì ta. Mà cầu xin sự tha thứ của hắn, không đáng giá, nói chuyện với loại người không máu không nước mắt này chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Nghe vậy, Tát Tư nắm chặt hai quả đấm, phần nộ rống to: “Trời nàng lên cọc gỗ! Giết binh sĩ canh ngục theo lệ đánh 90 roi, cải lời Vương đánh 120 roi, để cho tù binh chạy đánh 50 roi, hành hình!”

Một nữ nhân hoàn toàn không thể chịu được 260 roi, trong lòng mỗi người đều biết rõ.

“Không! Vương!” Nữ nhân hô to, còn thử thay Lãnh Tinh cầu xin, nhưng lập tức bị tướng sĩ kéo ra ngoài.

Một giây kế tiếp, Lãnh Tinh lập tức bị trói ở trên cọc gỗ, nàng chậm chạp ngẩng đầu lên, suy yếu nói: “Ba chuyện này ta không sai một chuyện nào, nhất là phản kháng người. Người là bạo quân. Sẽ có nhiều người hơn phát hiện ra người tàn bạo không nói đạo lý. Một ngày nào đó. Bọn họ sẽ không chịu nổi người, bắt đầu rời khỏi người. Nếu sống thật lâu, thật dài. Người sẽ thấy.” Nước mắt lạnh lẽo từ từ chảy xuống gương mặt Lãnh Tinh, nàng vui đầu vào giữa cây cột và cánh tay, cảm nhận toàn thân đau đớn.

Tát Tư đi về phía Lãnh Tinh, dùng sức xé y phục của Lãnh Tinh từ phần lưng tới thắt lưng. Phần lưng của nàng đã sớm hiện đầy vết thương do lúc trước bị ngựa kéo đi, nhìn thấy mà thương cảm lắm rất nhiều nữ nhân đều quay đầu không dám nhìn.

Lần đầu tiên, Tát Tư vương nước Hòa Ma tự mình hành hình.

“Theo lệ trước khi hành hình, người có thể cầu xin Vương tha thứ, nếu thắng thắng nhận tội thì hình phạt có thể giảm xuống.” Tát Tư nắm chặt roi nói bên tai Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt nhìn Tát Tư một cái, lập tức quay đầu không nhìn hắn.

“Nữ nhân này không còn lời nào để nói. Hành hình!” Tát Tư quát dân chúng, roi trong tay tàn khốc roi xuống lần thứ nhất.

Đau đớn mãnh liệt lan ra toàn thân Lãnh Tinh, nhưng nàng vẫn cố gắng giữ vững tinh táo.”Người là Bạo Quân. Đòi này. Người sẽ nhìn. thấy.” Lãnh Tinh nhìn về hướng bắc, suy yếu nói.

Có lẽ giờ phút này người nhà của nàng cũng đứng ở mảnh đất này để tìm nàng, chỉ là không cùng một thời không mà thôi, chỉ mong sau khi nàng chết có thể trở lại bên cạnh những người thân nhất của nàng.

Lãnh Tinh cảm thấy sức lực của mình đang từ từ mất đi, cảnh tượng trước mắt càng lúc càng không rõ.

Roi thứ mười được đánh xuống, rốt cuộc Lãnh Tinh cảm cực không nổi ngất đi.

Thấy Lãnh Tinh hôn mê, Tát Tư lập tức dừng lại, không kèm chế được sự tức giận đứng đó một hồi lâu.

Tát Tư bước lên ôm Lãnh Tinh đang hôn mê từ trên cọc gỗ, kéo tới dòng sông nhỏ ở giữa sân, sau đó trực tiếp ấn đầu của Lãnh Tinh vào trong nước cố gắng làm nàng tỉnh lại.

Trong sân yên lặng như tờ, không người nào dám cầu xin vì Lãnh Tinh, thủ đoạn của Tát Tư rất tàn nhẫn làm người khác run rẩy từ đáy lòng.

Lúc này lão tế ti cũng chạy tới, dân chúng tự động nhường đường để lão đi qua, lão tế ti đi thẳng về phía Tát Tư muốn thử ngăn cản hắn. “Vương, xin ngài dừng lại đi, nàng chỉ là một tù nhân, không xứng đáng để ngài tức giận.”

“Đừng đến gần, lui ra!” Tát Tư quát lên, giọng cao cánh tay muốn tất cả mọi người không được đến gần.

Còn muốn bước lên thuyết phục, lão tế ti bỗng nhiên phát hiện đến màu sắc của nước sông thay đổi, làm cho hắn kinh ngạc không phát ra được âm thanh nào.

Tát Tư không ngừng nhấn đầu của Lãnh Tinh vào trong nước, hắn cũng kinh ngạc nhìn chăm chú nước sông từ trong suốt dần dần biến thành màu đen nhạt, mà mái tóc vốn dĩ màu đỏ của Lãnh Tinh dần dần hiện ra.

“Đây là.” Lão tế ti trừng lớn mắt, kinh ngạc đến mức không nói được lời nào.

Đợi đến khi Tát Tư ôm lấy Lãnh Tinh thì mái tóc dài màu đỏ rực của nàng kinh động tất cả người dân nước Hòa Ma.

Nước Hòa Ma có một truyền thuyết: trong nước Thánh Thế ở Hòa Ma, sẽ có một nữ nhân tóc đỏ xuất hiện. Nàng có khả năng khống chế Hòa Ma, da thịt tuyết trắng, con người màu xanh dương, cá tính kiên cường, thiện lương. Nữ nhân này sẽ trở thành hoàng hậu nước Hòa Ma, mang đến trăm năm hưng thịnh cho nước Hòa Ma.

“Nước Thánh Thế của Hỏa Ma xuất hiện rồi! Hỏa nữ từ trong thánh địa xuất hiện!” Lúc này, âm thanh náo nhiệt của người dân nước Hỏa Ma, ánh lửa chiếu sáng, cả nước vui mừng.

“Thánh Thế lại tới, Tất Tư vương sẽ trở thành vị Vương vĩ đại nhất của nước Hỏa Ma.” Người dân liên tục vui mừng.

Mà trong cung Hỏa Ma, Tất Tư đang đánh mặt trứng mắt nhìn Lãnh Tinh mới vừa thay xong thuốc, bây giờ đang nằm nghỉ ngơi ở trên giường.

Nước Hỏa Ma và Nước Chích kính sợ nhất là mái tóc đỏ xuất hiện ở trên người của nàng, thế nhưng lại làm cho người khác cảm thấy mềm mại. Hỏa nữ, hẳn vẫn cho nó chỉ là truyền thuyết có trong thần thoại, vậy mà hôm nay truyền thuyết trong lời nói của hắn lại xuất hiện ở thời đại của hắn.

Tất Tư vuốt vuốt mái tóc dài màu đỏ của Lãnh Tinh, động tác ấy đánh thức nàng. Lãnh Tinh theo trực giác muốn né tránh, nhưng Tất Tư nhanh hơn một bước, vây nàng dưới cánh tay.

Lãnh Tinh kinh hoàng nhìn chung quanh, cuối cùng, tiêu cự ánh mắt mới đặt trên mặt Tất Tư.

“Đừng động, đừng chọc ta tức giận thêm.” Tất Tư còn đang nắm tóc Lãnh Tinh.

“Ngươi sẽ xuống địa ngục” Hơi thở Lãnh Tinh yếu ớt.

Tất Tư dùng sức kéo lấy mái tóc dài của nàng tỏ vẻ cảnh cáo, Lãnh Tinh cố nhịn đau cắn chặt môi.

“Có cảm giác đau ngứa là ngươi còn chưa chết.” Tất Tư kiềm chế tức giận.

“Ta không tin bạo quân ngươi sẽ bởi vì không đành lòng mà thả ta.” Lãnh Tinh biết dù giãy giụa cũng không giãy thoát được, còn không bằng nằm yên.

“Ngươi là nữ nhân đầu tiên hiểu rõ ta.” Tất Tư chậm chạp nói, một nửa thân thể to lớn không khách khí chút nào đè trên người nàng.

Phản lưng vốn đã đau, bị hắn đè một cái, cơn đau khiến Lãnh Tinh theo bản năng nắm chặt hai tay. Tất Tư cơ bản không có chú ý tới nàng vì đau đớn mà khuôn mặt vẫn vẹo, vẫn hầm hừ nàng không nên có thái độ với hắn.

Đau đến không chịu nổi, Lãnh Tinh quay đầu vùi mặt trong chăn mềm rơi lệ.

“Ngươi muốn chết vì buồn bực sao?” Tất Tư dùng sức kéo Lãnh Tinh đối diện với chính mình, thấy trên khuôn mặt nàng có nước mắt và đau đớn không cách nào che giấu, hắn không vui nói: “Thu hồi nước mắt của ngươi, những thứ này đều là ngươi tự tìm, đừng nghĩ dùng vài giọt nước mắt làm ta đau lòng.” Tất Tư nâng người, giảm bớt sức nặng trên người nàng.

“Đừng phạt những nữ nhân kia, là ta đưa chìa khóa cho các nàng, nếu phải xử phạt thì tìm ta là được.” Lãnh Tinh yếu ớt nói.

“Họ chạy trốn là sự thật, ngươi có xử phạt của ngươi, các nàng sẽ có xử phạt của các nàng.”

Sao lại có người tàn nhẫn thế này? “Xử phạt cái quỷ gì?” Lãnh Tinh cả giận nói, nàng kích động nửa chống lên thân thể căm tức nhìn Tất Tư. “Không có ai, không có ai vì lấy được tự do mà phải bị trừng phạt.”

“Các nàng là tội dân.” Tất Tư tức giận đè thấp âm thanh, từng chữ từng chữ nguội lạnh nói.

“Tội gì? Tù binh sao?” Lãnh Tinh cũng từng chữ từng chữ nguội lạnh trả lời. “Đã tam chiến tranh của nam nhân các người, sao nữ nhân lại phải chịu?”

Dù Tất Tư cảm thấy Lãnh Tinh có đạo lý, lúc này hắn cũng không thể lộ ra vẻ đồng tình. Chiến tranh không chỉ là chuyện của nam nhân, nữ nhân cũng phải tham dự, nước Hỏa Ma chiến tranh là vì bảo vệ lãnh thổ, không phải do dã tâm. Trong lòng Tất Tư mặc dù tràn đầy vui mừng, những lời nàng nói gợi lên hứng thú của hắn.

“Mục đích bảo vệ lãnh thổ đã đạt được, không phải nên thả những tù binh kia về quê hương sao?”

Tất Tư nheo mắt lại căm tức nhìn Lãnh Tinh một lát. “Dù ngươi là Hỏa Nữ cũng không thể khống chế vương giả nước Hỏa Ma.”

“Ngươi nói cái” Nàng không hiểu Hỏa Nữ là có ý gì.

Lãnh Tinh còn chưa hiểu Tất Tư đang nói gì, hắn đã đi ra, đóng cửa phòng thật mạnh, khiến nàng sửng sốt.

Người của nước này thật đúng là hiểu được lễ phép, Lãnh Tinh đùa cợt mà nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3.a

Vết thương trên người làm Lãnh Tinh nằm trên giường khoảng một tuần. Một tuần sau, màu da Lãnh Tinh từ từ chuyển thành màu hồng nhạt, vết thương ở lưng tuy vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng cơ bản tình hình khôi phục khá tốt.

Ở nơi này một tuần, Tất Tư đã đến thăm qua nàng mấy lần, nhưng thời gian rất ngắn cũng không vui vẻ gì, quan niệm của hắn vừa cố chấp lại vừa tàn bạo thường làm nàng buột miệng mà mắng hắn. Nàng nhìn ra được hắn cơ bản không phải cam tâm tình nguyện tới thăm nàng, chỉ vì lý do có chút kỳ quái chính là nàng là Hòa nữ. Không muốn thăm thì đừng tới, nàng còn cầu nguyện hắn không nên tới.

Đêm hôm đó, nàng cởi quần áo ra để cung nữ đổi được thì Tất Tư không hề báo trước, cứ như vậy nghênh ngang đi vào phòng của Lãnh Tinh, nàng giận đến hàm hừ muốn hắn rời đi, kết quả người rời đi không phải hắn, mà là thị nữ bị hắn đuổi đi.

“Ngươi không thấy được của ta còn chưa có thay xong sao? Ngươi rời đi một chút được không?” Thuốc vẫn còn một lớp lại một lớp ở trên lưng, Lãnh Tinh vô dụng nằm sấp ở trên giường, chỉ có thể giận đến nắm chặt cái chân.

“Ngươi rốt cuộc là từ đâu tới!?” Tất Tư vừa mở miệng chính là không vui rống to, Lãnh Tinh sợ hãi trừng lớn mắt.

Tất cả mọi người đều cho rằng nàng là Hòa nữ trong truyền thuyết của nước Hòa Ma, tất cả đại thần đều đề nghị hắn cưới Hòa nữ làm Hậu. Hắn cơ bản không cần cái quý gì Hoàng hậu, khi nào còn nghi ngờ thân phận của nàng thì không có khả năng hắn cưới một người không rõ lai lịch, hơn nữa nữ nhân này xuất hiện quá đột ngột.

Thấy nàng không trả lời, Tất Tư giận dữ ngất trời đi về phía Lãnh Tinh đang nằm lỳ ở trên giường, đợi đến khi Tất Tư đến gần, Lãnh Tinh lập tức ngửi được mùi rượu khó ngửi ở trên người hắn.

“Ngươi uống rượu.” Lãnh Tinh né tránh bàn tay đang duỗi ra của Tất Tư.

“Ta không có say. Trả lời ta, ngươi tới từ nơi nào?”

Tất Tư kéo cái chăn đắp trên người Lãnh Tinh ra, từ trên giường kéo nửa thân trên của nàng lên, một cánh tay dùng sức nắm vai của nàng, một tay khác dùng sức ghim chặt hông của nàng, làm Lãnh Tinh đau đến giãy giụa nói: “Buông ta ra, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tất Tư một phát bắt được bộ ngực lộ ra ngoài của Lãnh Tinh, lại ác ý dùng sức xoa nắn.

“Ngươi buông ta ra!” Lãnh Tinh sợ hãi chân đá lung tung đồng thời lớn tiếng hét chói tai.

Có một khác, Lãnh Tinh gần như tránh thoát sự kiềm chế của Tất Tư bò đến dưới giường, nhưng rất nhanh lại bị hắn kéo về trên giường đè ở phía dưới.

Cuối cùng Lãnh Tinh cũng không chống chế được sự sợ, nước mắt tràn mi.

“Đừng không trả lời câu hỏi của ta, ta là Vương của nước Hòa Ma, lời của ta chỉ nói ra một lần, ngươi phải nghe theo, hiện tại nói cho ta biết ngươi tới từ nơi nào?”

Lãnh Tinh thanh thanh cổ họng, cố gắng soạn ra một chuyện xua hợp lý “Từ khi có trí nhớ tới nay, ta vẫn sống lang thang, không có chỗ ở cố định, không có cha mẹ, ta không phải người nước Hòa Ma, cũng không thuộc người nước Chích.” Nàng không thể để cho Tất Tư biết nàng đến từ tương lai, nàng không hề tồn tại trong lịch sử nước Hòa Ma, nên nàng không thể thay đổi lịch sử.

Tất Tư đánh một quyền lên cằm, rõ ràng không tin lời nói của Lãnh Tinh. “Tóc có thể nhuộm đen, nhưng con ngươi mất màu xanh dương đặc biệt không giấu được, đó là màu sắc mà các đời Quốc vương Hòa Ma mới có. Ngươi nói ngươi là người sống lang thang, nhưng ta chưa từng nghe nói ở nước Hòa Ma có một nữ nhân sống lang thang, hơn nữa mắt còn là màu xanh dương hiếm thấy.”

Nhịp tim Lãnh Tinh đập liên hồi, nhưng nàng vẫn lựa chọn tiếp tục nói dối: “Ta rất ít khi ra ngoài.” Nàng đột nhiên nhớ tới ngọn núi phát ngăn cách nước Hòa Ma và nước Chích. “Đa số thời gian ta đều ở trong ngọn núi ngăn cách nước Hòa Ma và nước Chích, cho nên không có người phát hiện được sự tồn tại của ta là chuyện rất bình thường.”

Yên lặng một thời gian, Tất Tư chỉ lạnh lùng nhìn nàng. Lãnh Tinh khẩn trương được mức quên chuyện làm sao để thờ. “Một người bình thường như ngươi cơ bản không vào được ngọn núi lửa đó, trừ khi ngươi là Hòa nữ.”

Lãnh Tinh cảm giác mình giống như tiến vào trong cái bẫy chính nàng thiết kế.

“Núi lửa quanh năm nóng bức, cơ bản không có người có nào có thể đặt chân vào, hai nước cũng chỉ có thể bố trí binh lực ở dưới chân núi.” Tất Tư đưa mắt nhìn, ánh mắt của hắn làm cả người Lãnh Tinh không được tự nhiên, ánh sáng trong mắt hắn làm nàng sợ. “Ngươi thật sự là Hòa nữ, tóc đỏ, mắt màu xanh dương, nữ nhân da thịt tuyết trắng, nữ nhân muốn giúp ta tạo ra nước Thánh Thế trăm năm của Hòa Ma.”

Lãnh Tinh trừng lớn mắt. “Ta không phải là cái gì Hòa nữ, ta cơ bản chưa nghe qua cái tên Hòa nữ này.”

“Hòa nữ là Thánh nữ thủ hộ Thánh Địa, nếu như ngươi không phải Hòa nữ, như thế nào lại vô cớ xuất hiện ở Thánh Địa? Chưa một người nào có thể vượt qua tầng tầng binh lính để đi vào Thánh Địa.” Tất Tư ép hỏi.

Lãnh Tinh á khẩu không trả lời được, cách nói đến từ tương lai cùng với cách nói cô là Hóa nữ như vớ vẩn vậy, cô chắc chắn sẽ không nói là cô đến từ tương lai, vậy phải giải thích với Tát Tư thế nào về việc cô bất ngờ xuất hiện ở miệng núi lửa đây?

“Người thừa nhận sớm một chút, thì ngay từ đầu sẽ không phải chịu nỗi đau da thịt rồi.” Tát Tư đứng dậy, không hề Lãnh Tinh nữa, dịu dàng nằm ngang thay nàng đắp chăn.

Hành động của Tát Tư làm Lãnh Tinh không quen. “Người làm gì đây? Đùng đột nhiên lấy lòng ta.” Nàng chán ghét xoay người quay lưng về hướng khác.

Tát Tư không vui xoay thân thể Lãnh Tinh qua, môi gần như để lên môi nàng, tiếp đó nhẹ giọng nói: “Chúng ta tốt nhất là chung sống hòa bình, cùng nhau sáng lập nước Thánh Thế của Hóa Ma, đừng tưởng rằng người là Hóa nữ thì có thể không chê ta hoặc phản kháng ta...ta là Vương của nước Hóa Ma, Thánh Địa vẫn chỉ là mảnh đất lớn nằm một chỗ ở nước Hóa Ma, người đừng mơ tưởng có thể không nghe ta ra lệnh.”

“Ta không phải Hóa nữ, cũng không có năng lực cùng với người sáng lập quý quốc Thánh Thế.” Lãnh Tinh cũng không vui nói.

Tát Tư nắm vai Lãnh Tinh, cố gắng kìm chế lửa giận bị nàng khơi lên. “Ta biết rõ chúng ta không thích đối phương, nhưng không cần lại giống như một tiểu cô nương càn quấy không chịu thừa nhận thân phận của mình, hiện tại người dân nước Hóa Ma đều tin rằng người là Thánh Nữ thủ hộ Thánh Địa, người dám nói lại lần nữa người không phải là Hóa nữ, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Lãnh Tinh nghe được giọng nói Tát Tư cực kỳ nghiêm túc, đầy sự uy hiếp.

“Hiện tại thì nghỉ ngơi cho tốt, ta ra lệnh cho người nhanh chóng khỏe lại, người dân cả nước đều chờ đợi để nhìn người một cái.”

Lãnh Tinh rất muốn phản bác, nhưng nhìn không nổi giận ở chỗ này. Nàng biết hạng người đầu óc cố chấp tựa tảng đá giống như Tát Tư thì không thể nói được điều gì hết, nên dứt khoát nhắm mắt lại không hề liếc nhìn hán một cái nào nữa.

Cho đến khi truyền đến âm thanh cửa bị đóng lại, Lãnh Tinh mới mở mắt ra. Trong lòng truyền đến tiếng tự hỏi: nàng sắp đối mặt với lịch sử, nên làm thế nào đây?

Bởi vì không được ngủ yên ổn, trời còn chưa sáng Lãnh Tinh đã rời giường, nàng chân trần đi về phía cửa chính, lại bị binh lính canh giữ ở cửa ngăn cản.

“Hóa nữ, vương có lệnh, trước khi người khỏi bệnh không thể bước khỏi tầm cung một bước.”

Trước khi khỏi bệnh không thể bước khỏi tầm cung một bước? Nàng thấy hán quan tâm là giả, giam cầm là thực thôi.

Lãnh Tinh gạt đầu một cái, không hề làm khó binh sĩ giữ cửa.

Nếu không cách nào đi ra ngoài, Lãnh Tinh không thể làm gì khác hơn là tùy ý đi dạo một chút trong phòng.

Gian phòng này tuyệt không hoa lệ hay lãng mạn, phần nhiều là màu đen và màu cà phê, nếu chấm điểm cho gian phòng này, nàng nhiều lắm là chỉ cho đủ điểm để đạt yêu cầu thôi.

Bên trong căn phòng, giường lớn đã chiếm đi một phần năm không gian. Cái giường kia không phải lớn bình thường, nàng nghĩ có thể nằm tới bảy tám người lớn. Cũng không phải là nở tiệc, sao phải làm giường lớn như vậy?

Lãnh Tinh để ý tới giường nằm phía Bắc, là thứ cao nhất trong phòng này, có vẻ cao vô cùng cao cao tại thượng, xuống giường là mười bậc thang. Chính giữa gian phòng này còn có một lò lửa khổng lồ, các góc lò lửa có chút cong, giống như tư thế lạy bái, Lãnh Tinh lập tức hiểu rõ gian phòng này bình thường là người nào ở.

Trong Hóa Ma còn có ai có thể tự phụ hơn Tát Tư được, giường đại biểu hán, lò lửa đại biểu Thánh Địa, Thánh Địa hướng Tát Tư lạy bái, bị hán không chế.

Nếu Tát Tư sống ở tương lai, hán sẽ biết núi lửa tự nhiên là không thể không chế.

Tiếp đó, Lãnh Tinh còn chú ý tới cửa sổ gian phòng này là ở giữa nóc nhà, cửa sổ cách mặt đất cực xa. Nàng nghĩ thiết kế như thế có lẽ là vì phòng ngừa người khác ám sát Tát Tư.

Cửa sổ quá xa, gian phòng này không có nguồn sáng, khó trách ở chính giữa gian phòng phải đốt lửa, gian phòng này không giống phòng của nàng ở nước Mi, có một cái cửa sổ sát đất rất tuyệt, nguồn sáng đầy đủ.

Chỗ quái dị nhất trong gian phòng này chính là vách tường, tường cũng không trơn nhẵn, ngược lại giống như là từ nhất nhiều tảng đá ghép lại, giống như ở trong hang động.

Lãnh Tinh vừa đi vừa gõ thật kỹ vách tường, gõ đến một viên đá cuối phòng thì một ít mặt tường bên phải đột nhiên lõm xuống, xuất hiện một nơi giống như một mặt thất nhỏ. Nàng lại gõ hòn đá, mặt thất nhỏ lại đóng vào, Lãnh Tinh bắt đầu vừa sợ lại vừa ngạc nhiên, trong mặt thất nhỏ một ít là trống

không, còn lại là sách và vũ khí.

“Chơi thật vui.” Không ngờ gian phòng này thú vị như thế.

Bên cạnh giường có một hòn đá hình tròn thật lớn, tính đùa giỡn của Lãnh Tinh nổi lên, vươn tay đập xuống. Lần này mở ra không phải mặt thất nhỏ, mà là toàn bộ mặt tường, cảnh tượng sau tường làm Lãnh Tinh nghẹn họng nhìn trân trối, nàng biết rõ mình đã gây họa.

Phía sau bức tường chính là một gian phòng ngủ khác, cách nói chính xác một chút là, hiện tại chủ nhân gian phòng này chính là Tát Tư, mà giờ khắc này hẳn đang toàn thân trần truồng, trong tay cầm một thanh trường kiếm, giận dữ ngút trời trừng mắt nhìn Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh hoảng sợ nhìn nửa người dưới của Tát Tư, lập tức cả kinh vội vàng ngẩng đầu lên nhìn chăm chú cặp mắt giận dữ của hắn, hiện tại ứng phó với sự kinh hoàng trong lòng nàng dĩ nhiên dễ hơn so với ứng với phó tính tình của hắn.

“Ta rất xin lỗi. Ta không biết ngươi đang ngủ, chuyện này.”

“Đáng chết!” Tát Tư rống to một tiếng, hắn nắm kiếm đi về phía Lãnh Tinh.

Hắn còn tưởng nàng là thích khách.

Khí thế của Tát Tư dọa Lãnh Tinh sợ, nàng chạy về cửa chính của gian phòng, đẩy cửa phòng ra biến mất ở trong đêm tối.

“Đáng chết, đáng chết! Ngươi trở lại cho ta!” Tát Tư liên tiếp mắng, mặc quần áo thật nhanh đuổi theo.

Ai ngờ vừa mới xông ra khỏi phòng liền nhìn thấy nàng đang ngồi ở hành lang khóc thút thít, khóc đến sụt sùi.

“Ngươi làm gì thế? Lại muốn giờ trò gì?” Tát Tư đứng ở bên cạnh nàng, hăm hừ hỏi nàng.

Lãnh Tinh ôm đầu vùi vào giữa hai chân, nàng chỉ lắc đầu khóc thút thít nói: “Không cần lo cho ta.”

Không lấy được đáp án từ nàng, Tát Tư chỉ mũi kiếm về phía binh sĩ giữ cửa. “Có chuyện gì?”

“Hóa nữ té ngã.” Binh lính nói mà không có biểu cảm gì.

Hắn còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì nghiêm trọng! “Té ngã có cái gì không dám nói, có bị thương nơi nào hay không?” Tát Tư cầm chân của Lãnh Tinh kiểm tra.

“Không có.”

“Khóc cái gì?”

“Chỉ là bị dọa sợ thôi!”

Tát Tư lộ ra một vẻ mặt không dám tin, tiếp theo là vẻ mặt không biết nên làm gì. “Lần sau đừng chạy nhanh như vậy.”

“Ta cho là ngươi giận đến muốn giết ta.” Tát Tư ôm lấy Lãnh Tinh, lần này nàng ngoan ngoãn không có giãy giụa.

“Ta rất tức giận, nhưng không đến mức muốn giết ngươi.”

“Làm ầm ĩ đến ngươi nghỉ ngơi, ta thật sự rất xin lỗi, ta không biết hòn đá hình tròn kia thông đến căn phòng cách vách, lần sau.”

“Thôi.” Dù sao sẽ không có lần sau rồi, sau khi bọn họ thành hôn sẽ ngủ cùng nhau, cũng không thể xảy ra việc quá nhiều đến chuyện của hắn như hôm nay.

“Cám ơn ngươi tha thứ ta.” Lãnh Tinh nhỏ giọng nói với lồng ngực của Tát Tư.

Tát Tư gật đầu một cái, coi như chấp nhận lời xin lỗi của nàng.

“Ngươi có thể thả ta xuống, ta có thể tự đi.”

“Ta muốn thả ngươi xuống thì tự nhiên sẽ thả ngươi xuống, không cần ngươi nói.” Tát Tư cự tuyệt nói, ôm Lãnh Tinh đi về phía đại sảnh.

Tát Tư bá đạo làm Lãnh Tinh cực kỳ không vui, nhưng nàng nhịn không làm khó dễ, vẫn không quá dễ chịu nằm trong ngực Tát Tư.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hóa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 3.b

Đi dọc theo đại sảnh, nàng đã hiểu nguyên nhân tại sao Tất Tư kiên trì muốn ôm nàng rồi, thì ra hắn muốn diễn cho người dân của hắn xem là bọn họ chung sống rất hòa bình.

“Tất Tư vương khỏe, Hòa nữ khỏe.” Người đi qua đều quỳ trên mặt đất hành lễ với Tất Tư và nàng.

“Ta không phải Hòa. . . .” Lời kế tiếp của nàng bị động tác thô bạo của Tất Tư cắt đứt.

Tất Tư dùng sức ôm cả người nàng vào lồng ngực hắn, cánh tay tràn đầy vết thương của nàng đau âm ỉ.

“Ngươi đang làm cái gì vậy?” Lãnh Tinh không vui chất vấn.

“Ta đã cảnh cáo ngươi đừng nên không thừa nhận thân phận của mình.” Tất Tư càng dùng sức cầm cánh tay nàng. “Hiện tại, mỉm cười, tất cả mọi người đang chào hỏi với ngươi.”

Tất Tư gật đầu ý bảo cung nữ quỳ trên mặt đất đứng dậy, sau đó giữu cột Lãnh Tinh: “Không cần mặt ủ mày chau, ngươi không phải là nữ nhân xinh đẹp, không có nụ cười càng làm cho người ta không muốn gần gũi.”

Sự tức giận của Lãnh Tinh bị khơi lên, bởi vì vết thương của nàng còn chưa lành hẳn mới có thể khó coi, lời hắn nói thật là quá đáng. Hôm nay coi như dung mạo của nàng không tốt thì thế nào, hắn cũng không thể phê bình người khác như vậy.

“Ngươi thả ta xuống!” Lãnh Tinh lớn tiếng quát, giãy giụa muốn nhảy xuống từ trong ngực Tất Tư.

“Ngươi làm gì đấy?” Tất Tư bị động tác bất thành linh của nàng làm cho không hiểu được.

“Ta không xinh đẹp, bây giờ còn đang tức giận. Tự ta rời đi, đỡ cho ngươi không muốn gần gũi với ta, lại bắt đắ dĩ phải khổ não biểu diễn cho người dân của ngươi nhìn.”

“Ngươi điên rồi sao?” Tất Tư ôm chặt làm cho nàng không nhảy xuống được. “Ngươi không đẹp là sự thật, ta nói ra sự thật ngươi tức cái gì?”

Hắn chỉ đang nói sự thực, nàng có gì phải tức giận! ?

Lời như thế hắn cũng nói ra, hắn thật sự rất không có lễ phép!” Phê bình bề ngoài của một người là rất vô lễ, ngươi biết không?”

“Ngươi là đang dạy dỗ ta sao?”

“Đúng!” Lãnh Tinh nói như đinh chém sắt.

Sắc mặt của Tất Tư dần dần đỏ lên, âm thanh căng thẳng nói: “Ta là Vương, ta có quyền nói bất kỳ lời nào.”

“Ngươi có quyền nói bất kỳ lời nào, nhưng thời điểm một câu nói có thể tổn thương đến người khác, thì hãy suy nghĩ có nên hay không nói.”

Thấy Tất Tư đỏ mặt tía tai còn không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, Lãnh Tinh quyết định mặc kệ Tất Tư có tức giận hay không, nàng đều muốn nêu ví dụ cho hắn nghe.”Giống như ta mặc dù chán ghét râu của ngươi, Nhưng nếu ngươi thích lại thường giữ nó sạch sẽ, ta sẽ tôn trọng sự tự do của ngươi, sẽ không mở miệng phê bình, bởi vì ta biết nếu như ta nói nó khó coi ngươi sẽ đau lòng.”

Thật lâu, Tất Tư chưa nói nửa câu, chỉ kỳ quái nhìn Lãnh Tinh, giống như ngôn ngữ nàng nói hắn nghe không hiểu.

“Ta chưa bao giờ đau lòng, ta sẽ giết kẻ dám phê bình về ngoài của ta.” Tất Tư lúc mở miệng nói chuyện rất lãnh lùng, làm Lãnh Tinh không khỏi rung mình một cái.

Hắn tàn khốc làm nàng cảm thấy vô lực.

“Ngươi là muốn chuẩn bị dùng com, hay là muốn tiếp tục dạy dỗ ta?” Sáng sớm liền bị nữ nhân trong ngực làm cho tâm tình rất tệ.

Lãnh Tinh không có mở miệng nói chuyện, chỉ là đưa một ngón tay chỉ về phía đại sảnh, nàng không thêm nói chuyện cùng hắn.

Nàng hoài nghi sẽ có một ngày nói cho hắn hiểu ra được sao??

Tất Tư ôm Lãnh Tinh sai bước đi về phía đại sảnh, đến cửa đại sảnh thì hắn đột nhiên dừng lại, hỏi “Ta phê bình ngươi xấu xí, tổn thương ngươi sao? Ngươi sẽ cảm thấy rất khó chịu sao?”

Lãnh Tinh cứng đờ ở trong ngực trong ngực Tất Tư, phục hồi lại tinh thần trả lời: “Ta đương nhiên sẽ khó chịu.”

Tất Tư gật đầu một cái không có nói tiếp, ôm Lãnh Tinh đi vào đại sảnh, đặt nàng ở trên ghế đệm, chính hắn ngồi bên cạnh nàng, cúi đầu ăn từng ngụm từng ngụm thức ăn. Có lúc thừa dịp thời điểm nàng không để ý, hắn ngẩng đầu lên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, nàng thờ ơ giả vờ không phát hiện hắn đang nhìn nàng.

Lãnh Tinh nghĩ thầm, có lẽ, có lẽ Tất Tư cũng không xấu như nàng nghĩ.

“Người phải ăn nhiều hơn một chút nữa?” Tất Tư chỉ chỉ mấy chục loại thức ăn trước mắt nàng.

Lãnh Tinh lắc đầu một cái. “Cảm ơn, quá nhiều, ta ăn không vô.”

“Người phải ăn nhiều một chút. Vóc người của người quá. . . .” Tất Tư giống như giật mình nghĩ đến cái gì, không có nói tiếp, vẫn cúi đầu ăn thức ăn trước mắt mình.

Lãnh Tinh đề thấp đầu mỉm cười, thuận theo nói: “Ta ăn thêm một chút cũng được.”

“Thôi, ăn không vô thì đừng ăn, đi theo ta.” Tất Tư kéo Lãnh Tinh đi ra ngoài.

Tất Tư đi rất nhanh, Lãnh Tinh phải bước rất nhanh mới có thể đuổi kịp. “Tất Tư, người đi chậm một chút.” Đến cuối cùng, Lãnh Tinh vẫn bị Tất Tư kéo đi.

Rốt cuộc là muốn đi đâu? Lãnh Tinh không nhận được định yêu cầu Tất Tư dừng lại thì đã tới nơi. Tất Tư đột nhiên đứng lại, Lãnh Tinh đang cố gắng theo sau không kịp thắng, đụng đầu vào tấm lưng dày của Tất Tư.

“Người có đi bộ hay không?” Giọng điệu Tất Tư không vui chất vấn

Lãnh Tinh nhận không tranh cãi: “Chúng ta đã đến nơi người cần tới rồi sao?”

Tất Tư gật đầu, đứng ra sau lưng Lãnh Tinh để cho nàng có được tầm nhìn tốt.

Trước mắt Lãnh Tinh là một miếu thờ hùng vĩ khiến nàng khen ngợi. “Thật là đẹp!” Màu sắc miếu thờ là màu vàng nhạt, trên nóc nhà hình tròn của miếu thờ có dựng tượng của một nữ nhân tóc dài, nửa người trần trụi.

“Bọn họ là người tu sửa ngôi miếu này sao?” Lãnh Tinh chỉ vào hàng nghìn tên đàn ông mình trần ở quảng trường phía trước miếu thờ.

“Ừ” Tất Tư vừa trả lời lãnh Tinh, vừa bắt đầu phê duyệt tấu chương được binh sĩ đưa đến.

“Ngôi miếu này thờ phụng vị thần nào là chính?” Lãnh Tinh rất hưng phấn khi bản thân có thể nhìn thấy kỹ thuật kiến trúc cổ đại.

“Nàng” Tất Tư phê duyệt hết một phần tấu chương, chuyển nó cho binh sĩ, lại lấy thêm một phần tấu chương khác, đầu cũng không ngẩng lên, trả lời vấn đề của Lãnh Tinh.

“Ta?”

“Hóa nữ.”

“Người dẫn ta tới đây làm cái gì?”

“Để cho người bày tỏ ý kiến. Người cảm thấy có chỗ nào không hài lòng, bây giờ có thể nói cùng ta.”

“Nó rất tốt, rất đẹp, bộ dáng bây giờ của nó là được rồi.”

“Tốt lắm! Hiện tại ta muốn đi ra ngoài một chuyến, người có thể trở về Hoàng cung nghỉ ngơi. Kết Giao sẽ hộ tống người.” Tất Tư khép lại phần tấu chương cuối cùng.

“Người dẫn ta đi xa như vậy lại muốn ta trở về ngay lập tức?” Lãnh Tinh không vui nói.

“Đúng.”

“Đúng?” Cứ như thế mà đuổi nàng về?

Mà Tất Tư thực sự đang chuẩn bị làm như thế.

Rất nhanh hắn đã cười lên hắc hắc được Kết Giao chuẩn bị sẵn.

“.” Tắt Tư ở trên lưng ngựa bỗng cúi thấp người xuống, ôm eo nhấc Lãnh Tinh lên, cúi đầu hôn lên môi nàng. Lãnh Tinh căn bản không kịp phản ứng, một giây kế tiếp đã trở lại mặt đất. Nàng chưa kịp hồi hồn, Tắt Tư đã cưỡi ngựa đi mất.

Tắt Tư hôn nàng khiến Lãnh Tinh bị tổn thương, nhưng nàng thử không thềm đề ý: “Thực không có lễ phép”

“Vương là không kìm nén được.” Kết Giao nói.

Lãnh Tinh nhún vai không nói ra rằng nàng không được tự nhiên.

“Hóa nữ, mời về cung.” Kết Giao đi trước dẫn đường, Lãnh Tinh đi theo phía sau, ít nhất lần này nàng đi từ từ.

“Con đường phía trước có chút khó đi, Hòa nữ xin cẩn thận.”

“Tên nguoi là Kết Giao?” Lãnh Tinh thân thiện hỏi.

“Vâng.” Kết Giao đột nhiên quỳ trên mặt đất cung kính trả lời khiến cho Lãnh Tinh có chút không kịp ứng phó.

“Đừng như vậy! Mau đứng dậy!” Lãnh Tinh vươn tay muốn đỡ Kết Giao nhưng hấn lập tức quỳ lùi lại ba bước. Lãnh Tinh kinh ngạc nhìn hấn.

“Hóa nữ! Xin hãy lập tức hồi cung!” Kết Giao lại thỉnh cầu một lần nữa.

“Được! Ta liền trở về.” Cậu bé trước mắt mới mười lăm tuổi mà thôi.

Kết Giao cẩn thận đứng lên từ từ.

“Nguoi đừng sợ! Ta sẽ không làm nguoi tổn thương.”

Kết Giao nghe vậy lại muốn quỳ xuống, lần này bị Lãnh Tinh ngăn cản.

“Hóa nữ là Thần bảo vệ nước Hòa Ma của ta, Kết Giao chỉ có tôn kính, không có sợ hãi.” Nhưng âm thanh run rẩy của hấn lại không che dấu được.

“Ta và nguoi đều là người phạm, nguoi không cần quỳ xuống với ta.”

“Không, không, không, Kết Giao là người mà ngài là Thần, làm sao có thể cùng một tầng lớp” Kết Giao sợ hãi nói.

Thật là có ý để nói cũng không rõ, không bằng như vậy đi! “Kết Giao! Chúng ta kết thành bằng hữu được không?”

Kết Giao giật mình nhìn Lãnh Tinh.

“Nguoi không muốn làm bằng hữu của ta phải không?”

Kết Giao cả lăm nói: “Không... Dĩ nhiên không phải... Kết Giao không xứng với...” Thần bảo vệ nước Hòa Ma muốn làm bằng hữu của hấn khiến hấn thụ sủng nhược kinh. (được sủng ái mà lo sợ)

“Không phải nguoi không muốn sao?” Lãnh Tinh mỉm cười hỏi.

Kết Giao mở to hai mắt nhìn Lãnh Tinh một hồi lâu, rồi từ từ mỉm cười, gật đầu như bấm tới.

Lãnh Tinh đối với Kết Giao cười khích lệ một tiếng: “Thật tốt quá! Nguoi chính là người bạn đầu tiên của ta ở đây, ta sẽ quý trọng thật tốt. Kết Giao! Cảm ơn nguoi!”

Kết Giao mỉm cười ngượng ngùng: “Kết Giao không phải là người thứ nhất. Vương mới là người đầu tiên.”

Lãnh Tinh nhún nhún vai làm một nét mặt tức cười, thể hiện nàng không đồng tình với lời nói của hấn, chọc cười Kết Giao.

“Kết Giao! Nguoi là bằng hữu của ta, về sau nhìn thấy ta không cần quỳ xuống hành lễ được không?”

“Kết Giao không thể không chú ý lễ nghi, thân phận của nguoi còn là Hòa nữ, Kết Giao không thể...”

“Lúc có người thì ra về một chút, khi không có ai thì không cần đề ý, được không?”

Đầu tiên mặt Kết Giao lộ ra vẻ khó xử, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

“Kết Giao, chúng ta còn phải hồi cung sao?” Nàng hi vọng Kết Giao quên mất, như vậy nàng có thể đi khắp nơi.

Sau khi được nàng nhắc nhở, lúc này Kết Giao mới nhớ tới có nhiệm vụ trong nguoi, hấn vội vàng thúc giục Lãnh Tinh trở về Hoàng cung.

Tâm tình tốt của Lãnh Tinh kéo dài cả ngày, cho đến buổi tối lúc nàng dùng cơm gặp phải Tắt Tư mới ngưng hấn.

Chương 6: Chương 4.a

Lãnh Tinh hoàn toàn không biết đêm nay có yến tiệc, một khắc kia Kết Giao mang nàng đi vào đại sảnh thì nàng mới biết. Trong đại sảnh đông nghịt không dưới mấy trăm người, mọi người nhìn thấy Lãnh Tinh đều quý xuống hành lễ làm nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nàng không có thói quen người khác thấy nàng liền quý xuống tò thái độ cung kính.

Lãnh Tinh tới gần Tát Tư, Tát Tư đưa tay muốn đỡ lấy nàng. Lãnh Tinh không thèm để ý tới hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Ngươi tới chậm.” Giọng nói của Tát Tư không vui, ít nhiều có liên quan đến hành động cự tuyệt hắn vừa rồi của Lãnh Tinh.

“Nữ nhân đều cần rất nhiều thời gian chỉnh chu nhan sắc”. Nàng qua loa giải thích, mà Tát Tư đứng như nàng nghĩ lộ ra vẻ mặt không tin, bởi vì quần áo nàng đang mặc và bộ đồ ban sáng không có nửa điểm khác nhau, một chút thuyết phục cũng không có.

“Trang phục của ngươi đâu?” Tát Tư chăm chọc hỏi.

“Ngươi không cho ta thời gian” Nói xong lời cuối cùng, đơn giản là trách cứ Tát Tư không cho nàng đầy đủ thời gian chuẩn bị, đến y phục còn chưa kịp mặc.

“Ngươi phải cảm tạ ta đã không cho ngươi lãng phí thời gian. Đối với nữ nhân dung mạo tầm thường mà nói, dù trang phục hoa lệ thế nào cũng không hấp dẫn được ánh mắt người khác.” Lời nói ác độc của Tát Tư làm Lãnh Tinh nổi giận, hắn cơ bản đã vứt lời nói lúc sáng của nàng ra xa vạn dặm.

Lãnh Tinh chuẩn bị phản bác, Tát Tư lại bất ngờ đứng lên, không cho nàng cơ hội mở miệng.

Toàn bộ lập tức dừng nói chuyện, tất cả ánh mắt đều dừng ở trên người Tát Tư cùng Lãnh Tinh đánh giá qua lại. Giờ khắc này là thời điểm mà mọi người đã mong đợi thật lâu, vẻ mặt mỗi người đều vô cùng vui vẻ.

“Sáng sớm hôm nay, Hỏa nữ đã nhìn qua Thần Điện rồi, nàng cực kỳ hài lòng người dân của nước Hỏa Ma vì nàng mà cố gắng. Nếu Hỏa nữ đã không còn ý kiến, như vậy ngày thành hôn có thể diễn ra trước thời hạn. Thời gian sẽ giao cho Tế ti quyết định

Tát Tư vừa nói xong lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm và những lời chúc phúc, mà Lãnh Tinh lại là người duy nhất ở đây không giải thích được chuyện gì đang xảy ra.

“Ai muốn thành hôn? Là ngươi sao? Có người nguyện ý gả cho ngươi à?” Làm ơn đi! Cũng không phải là người đó đầu óc có vấn đề đấy chứ? Trong lời nói nồng đậm mùi châm chọc, coi như trả thù lời nói độc ác lúc trước của hắn

“Người thành hôn là ngươi.” Tát Tư trợn mắt nhìn Lãnh Tinh một cái, hỏa khí không nhỏ nói.

Chờ Lãnh Tinh định thần lại, một cổ hỏa khí đánh úp lên tim nàng. Lãnh Tinh nhảy dựng lên, chất vấn Tát Tư.

“Là ta nghe lầm hay ngươi tính sai? Ngươi muốn ta xuất giá sao?”

Thái độ bất kính của Lãnh Tinh làm Tát Tư không vui nhàu mày:

“Ngươi nghe được rất rõ ràng, mà ta cũng không tính sai. Ngươi cũng nên chuẩn bị làm thê tử của người ta rồi.”

Lãnh Tinh giận đến nổi nói không nên lời. Tại sao hắn có thể quyết định hạnh phúc nửa đời sau của nàng? Đây rất không có đạo lý.

“Ngươi dám tùy tiện gả ta cho một người xa lạ!? Ngươi thật quá đáng! Ta sẽ không nghe theo...”

“Người xa lạ kia chính là ta” Tát Tư cắt đứt lời Lãnh Tinh.

Hiện trường yên lặng như tờ, đại đa số những người dù là lần thứ hai chứng kiến Hỏa nữ khiêu chiến quyền lực của Tát Tư vẫn rung động không dứt.

Từ xưa đến nay, chưa từng có ai dám làm trái lệnh Vương. Nhiều thế hệ Vương giả chọn lựa phi tử cũng chưa từng xảy ra trường hợp nữ nhân dám khóe lóe kẻ lễ nói không lấy.

Lãnh Tinh khiếp sợ, thân thể lay động, liền tiếp lùi lại mấy bước, Tát Tư không buông tha, tiến lại gần nàng.

“Ta không muốn gả cho ngươi, dù ngươi ép buộc ta thế nào cũng đều không có tác dụng” Lãnh Tinh lớn tiếng hét lên, nàng không hề muốn một cuộc

sống như ở địa ngục.

“Ngươi sẽ trở thành phi của ta, hơn nữa phải cùng ta bảo vệ nước Hòa Ma, đây là trách nhiệm của ngươi” Tất Tư uy nghiêm nói.

Lãnh Tinh ôm thái độ có chết cũng không lấy chồng, tức giận nói:

“Ta không đồng ý, giả cho ngươi còn không bằng ta đi tìm cái chết.”

Lãnh Tinh nhắc bước kiên quyết rời đi, lại bị Tất Tư kéo trở lại, dùng sức vặn cổ tay nàng.

“Vương!” Tề ti mở miệng vội ngăn cản động tác thô bạo của Tất Tư, lo lắng hấn tổn thương đến Lãnh Tinh.

Tất Tư hàm hừ muốn Tề ti không được ngăn cản: “Hiện tại đừng nói.” Lực đạo trong tay chưa từng giảm bớt.

Lãnh Tinh bởi vì đau đớn đã hơi cúi người.”Ta không lấy, ta cơ bản không phải Hòa.”Tất Tư càng thêm dùng sức vặn tay Lãnh Tinh, ngăn cản lời nói kế tiếp của nàng.”Thật là đau. Ngươi buông ta ra!”Lãnh Tinh hô to, nhưng Tất Tư giả vờ không nghe.

“Chỉ cần ngươi gật đầu cũng không cần chịu nỗi đau da thịt nữa.”Tất Tư gần sát bên tai Lãnh Tinh nhẹ giọng nói ra, nhưng lực đạo trong tay không giảm bớt chút nào .

Lãnh Tinh nhắm mắt lại, quật cường không mở miệng, thái độ kiên quyết cự tuyệt của nàng chọc giận Tất Tư.

Tất Tư không hề báo trước mà áp đảo Lãnh Tinh ở trên ghế dựa, thân thể cao lớn đè lên thân thể Lãnh Tinh, đôi tay bắt đầu xé quần áo trên người Lãnh Tinh.

“Không! Ngươi làm gì đấy! ?”Lãnh Tinh kinh hãi hét to, đôi tay không ngừng đẩy Tất Tư.”Ngươi, cái người dã nam này. Buông ta ra.”Hắn lại ở trước mặt mọi người ức hiếp nàng, nàng. Nàng muốn khóc.

Người trong đại sảnh không giật mình thì là khiếp sợ, Vương tôn kính của bọn họ lại đang ở trước mặt bọn họ đùa giỡn nữ nhân. Nữ nhân này còn là Vương phi tương lai .

“Chỉ cần ngươi gật đầu đồng ý, ta lập tức dừng lại.”Chỉ cần đạt được mục đích, hắn không tiếc uy hiếp cũng không từ thủ đoạn, giống như khi hắn thống trị nước Hòa Ma, chỉ cần kết quả là nước Hòa Ma lớn mạnh, an phú (yên bình, giàu có), hắn đều mặc kệ trong quá trình đã phá hủy bao nhiêu thứ giống như hiện tại hắn yêu cầu Hòa nữ gật đầu.

Nàng hận sức lực của hắn, hận hắn tự cho mình là đúng, càng hận hơn khi hắn đối với nàng lộ ra ánh mắt hung dữ thì nàng sẽ đầu hàng hắn. Nửa ngực bên phải của nàng đã lộ ra ngoài, nhưng bị cánh tay phải của hắn chặn lại ánh mắt của mọi người. Nhưng, với sự hiểu biết của nàng về hắn, rất nhanh thôi, hắn sẽ dừng việc di chuyển tay phải để uy hiếp nàng.

Hắn hung dữ làm nàng nhịn xuống suy nghĩ muốn khóc, quyết định phản kháng tới cùng. “Cưới ta, ngươi sẽ không có những ngày tốt đẹp.”

“Ngươi có thể làm cái gì? Nữ nhân.”Tất Tư xem thường nói, nàng chỉ là một nữ nhân thì có năng lực để làm cái gì chứ.

Mắt chó nhìn người thấp, nàng là một nữ nhân không sai, nhưng nàng là nữ nhân đến từ tương lai, là nữ nhân có đọc qua nhiều sách cổ.

“Đừng quên ngươi gọi ta là gì? Hòa nữ, tên như ý nghĩa chính là ta là nữ nhân có thể khống chế ngọn lửa đáng sợ, nếu ngươi dám lấy ta, ngươi sẽ phải cẩn thận nước Hòa Ma của ngươi gặp phải vận rủi rồi, ta sẽ phun ra một ngọn lửa thiêu rụi đất nước của ngươi!” Cảm giác uy hiếp hắn thật tốt, cho dù là lời nói dối cũng nói cho thoải mái.

Nàng kiên quyết uy hiếp thiêu rụi nước của hắn như thế, để xem hắn còn dám nói muốn cưới nàng hay không.

Tất Tư tức đến nổi cả gân xanh, chỉ là một nữ nhân lại dám uy hiếp hắn, hắn muốn chiếm hữu nàng, buông tha há chẳng phải là tự nguyện chịu thiệt sao? Vì vậy hắn nhịn xuống lửa giận ngập đầu, đè nén nộ khí sắp xông lên não, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy ta thành toàn cho ngươi, ban cho ngươi cơ hội thiêu rụi quốc gia của ta, không cần quá cảm kích.”

“A! ?”Hắn nói gì?

Hắn cười ác độc như vậy là có ý gì? Lãnh Tinh kinh ngạc há to miệng.

Nàng lại rơi vào trong bẫy chính nàng thiết kế rồi sao? Giống như lần trước nàng không giải thích được đã bị Tất Tư gọi là Hòa nữ.

Nàng chẳng lẽ cứ đánh bậy đánh bạ như vậy tự hủy diệt chính mình sao?

Mười lăm ngày sau

Nàng thật sự đã đánh bậy đánh bạ tự hủy diệt mình.

Mặc lễ phục trắng tinh, đầu đội mũ quan phi tần xinh đẹp, Tát Tư lại ghé vào bên tai nàng chúc mừng nàng cuối cùng có được cơ hội lấy lửa thiêu nước Hỏa Ma, hẳn muốn mở to mắt nhìn xem nàng dùng phương pháp nào để thiêu -- khi hẳn sẽ ngăn cản dưới tình huống này?

Sau khi cử hành hôn lễ ở Hòa Thần Điện, bọn họ đi ra bên ngoài cung điện tiếp nhận chúc phúc của người dân.

“Tát Tư vương vạn tuế! Lãnh Tinh vương phi vạn tuế!” Tiếng chúc mừng đình tại nhưc ọc làm Lãnh Tinh hoảng sợ, phản ứng đầu tiên nàng nghĩ đến chính là che tai lại, sợ dĩ nàng không đưa tay, là do Thác Tát Tư làm bộ giống như ôm nàng, làm nàng rất khó đưa tay tới thôi.

“Ngươi phải ôm ta tới khi nào?” Hôm nay trời nóng, hẳn dựa vào nàng gần như vậy rất nóng!

“Ôm đến khi ngươi mỉm cười mới thôi.” Cánh tay vừa ra sức, hẳn lại nhảy qua bên phải một bước, kéo nàng trở về.

Muốn cười không phải đơn giản lắm sao, cái này làm cho hẳn nhìn, vì vậy Lãnh Tinh giả cười với Tát Tư. “Hi, như vậy ngươi có thể buông ta ra chứ?”

“Quá xấu rồi, không hợp quy cách.” Nói đơn giản dễ hiểu nhưng lại đả kích đến người khác.

Lãnh Tinh nghe thấy hơi bị bức bối. “Ngươi đừng được voi đòi tiên!” Thật là tức chết nàng.

“Không cần chơi nữa, còn có chính sự phải làm.” Nói xong, hẳn lôi kéo Lãnh Tinh bước xuống bậc thang, đi về phía một con tuần mã màu đen.

Người nào đang chơi cùng hẳn? Thật là một người khó hiểu! Lãnh Tinh cố gắng đuổi theo bước chân của hẳn.

“Lên ngựa.” Trước tiên Tát Tư nâng Lãnh Tinh lên lưng ngựa, tiếp theo ngồi vào chỗ của mình ở phía sau nàng. “Ngồi vững vàng, chớ lộn xộn.” Hẳn xoay cái đầu vẫn đang nhìn về phía sau của nàng, để cho nàng nhìn phía trước.

“Muốn đi đâu?” Đi theo phía sau ngựa của bọn họ là hàng trăm tên tướng sĩ, mỗi người đều võ trang đầy đủ, trên mặt tất cả đều cùng một thái độ là coi thường cái chết, trong giây phút này, tiếng động ồn ào xôn xao của quân chúng cũng yên tĩnh lại, toàn bộ quỳ ở trên mặt đất. 1 giây trước không phải mọi người rất vui sướng sao? Thế nào chỉ mới chớp mắt tất cả đều cùng một bộ dạng khân trương? “Rốt cuộc muốn đi nơi nào?” Lãnh Tinh đá chân của Tát Tư, khiến cho hẳn nhất định phải nói cho nàng biết.

Bị đá đến không nhận được nữa, Tát Tư mới mở miệng nói: “Thánh Địa phương Bắc.” Hẳn nghiêm túc nói.

“À? Đi làm gì?” Chỉ là đi một cái núi lửa có cần phải sợ thành như vậy không?

Chỉ là, xem trình độ kính sợ Thánh Địa của nước Hỏa ma, sẽ sợ là bình thường, e là sợ đến tránh còn không kịp, chớ nói chi hiện tại muốn đi đến đó.

“Đây là tục lệ.” Tát Tư không nhận được nói, thúc ngựa đi tới.

“Cái gì tục lệ? Cầu xin ngươi nói chuyện thì nói cho xong trong một lần có được hay không?” Nàng nghe cũng rất sốt ruột có được hay không.

Tát Tư tức giận tròn mắt nhìn Lãnh Tinh một cái, giọng nói tương đối không khách khí nói: “Trở về bái biệt nhà gái.”

Người khác lấy vợ thì gặp người nhà của thê tử, một lát nữa bọn hẳn sẽ gặp cái gì? Một đoàn không khí vô hình? Hẳn đi đến đó phải nói những thứ gì? Nghĩ đến đã cảm thấy rất ngu, rất bất lực.

Không phải ngày thứ ba sau khi cưới mới về nhà sao?” Thật là tục lệ kỳ quái. Chỉ là, đợi lát nữa ngươi muốn gặp người nào?” Lãnh Tinh vẫn lăm bằm cho đến khi đến Thánh Địa.

Hẳn làm sao biết muốn gặp người nào? Hẳn còn phải hỏi nàng đấy!

Lần đầu tiên hai người có chung một ý kiến, nhưng đối tượng lại là một tục lệ kỳ quái.

Thánh Địa phương Bắc

Một giờ sau, sự thật chứng minh cái tập tục này thật sự rất ngu ngốc, chừng trăm người mở hội đàm địa đứng ở nơi cách miệng núi lửa 100 mét, chờ phụ thân của Hỏa nữ -- Hỏa Ma, vị thần vĩ đại, chợt có linh cảm mà hiện thân. Nhưng mà, đợi trái mong phải lại chỉ chờ được trận mưa tro núi lửa bay đầy trời.

Lãnh Tinh cảm thấy không biết nên khóc hay cười, nhìn sắc mặt mỗi người đều nghiêm túc, nàng thật sự không đành lòng quấy rầy bọn họ thành tâm chờ đợi. Người duy nhất nhanh chóng giật chân mình lên là Tát Tư. Không phải hẳn cho rằng những hành động của Hỏa Thần giống bệnh tâm thần, hẳn tức giận bởi vì có người dám để cho hẳn đợi lâu như vậy

Thật sự đợi không nổi nữa rồi, cuối cùng Tát Tư giận dữ mà rống lên nói: “Cuối cùng phụ mẫu của ngươi có muốn xuất hiện hay không?” Hẳn gần mắt đi sự kiên nhẫn rồi.

“Ta làm sao biết? Có lẽ bọn họ không hài lòng người con rể cái, bọn họ vẫn nói tương lai ta không cần gả cho rất kẻ có quyền có tiền, và lại quá biết người rất nóng nảy, người mỗi thứ đều không phù hợp tiêu chuẩn của bọn họ, bọn họ không muốn gặp người, ta thì có biện pháp gì?” Nói bừa ngổ ngang như thế thì không chọc được, nàng thật rất muốn làm cho hắn trộn mất một cái.

“Ta nguyện ý tổn kiên nhẫn chờ đợi, bởi vì lần này có thể là lần cuối người gặp người phụ mẫu của mình, nữ nhân nước Hòa Ma một khi xuất giá thì không dễ dàng được gặp lại phụ mẫu. Nếu như người không muốn, chúng ta đi trở về.”

Lòng của Lãnh Tinh căng thẳng, thì ra hắn mồi hôi đầm đìa đợi ở nơi này là vì nàng! Không nhìn ra hắn còn biết chăm sóc người khác.

“Cám ơn.” Nàng thì thảo nói. Nếu như hắn vì nàng nghĩ, nàng cũng nên có lễ phép, chỉ là, dù là đợi một vạn năm cũng không có kết quả, cùng lắm thì đợi cái núi lửa bộc phát.” Không cần chờ nữa, chúng ta trở về đi thôi.”

“Người không phải nghĩ muốn chiếm cảm tình của ta chứ?”

“Không phải! Là chờ đợi cũng sẽ không có.” Nàng đột nhiên dừng lại bởi vì trong không khí truyền đến giọng nói rất yếu ớt giống như đang gọi tên nàng.

Tinh. Tinh.

“Người.” Nàng đang làm gì? Tát Tư ôm chặt thân thể đột nhiên trở nên kích động Lãnh Tinh.

“Đừng nói chuyện, làm ơn đừng nói chuyện, để cho ta nghe.” Một tiếng kia thật sự là kêu tên của nàng, có đại ca, nhị ca. Thậm chí là cha và mẹ, Lãnh Tinh kích động tìm chỗ phát ra âm thanh.

Hàng trăm tên tướng sĩ đều giật mình kinh hãi nhìn chằm chằm Tân vương phi của bọn họ, tại sao bọn họ không có nghe được bất kỳ âm thanh gì? Kkhông phải là Hòa Thần muốn hiện thân? Bọn họ sắp được nhìn thấy rồi sao?

Tinh. Tinh.

“Phụ thân! Mẫu thân! Tinh ở nơi này, các người trả lời ta đi!” Mang nàng trở về, nàng phải về nhà, về bên cạnh người thân, nàng không cần cô đơn một mình đợi ở chỗ này.

Thấy nàng nước mắt đầy mặt, Tát Tư khiếp sợ không biết làm sao, nàng nghe thấy mà để cho nàng khóc đến đau lòng như thế? Nàng dừng cảm phản kháng hắn bị đánh thậm chí không khóc lại khổ sở như vậy.” Người nghe thấy cái gì?”

“Ba mẹ ta đang gọi ta, ta muốn đến bên cạnh bọn họ.” Nước mắt Lãnh Tinh chảy ròng ròng yêu cầu Tát Tư.

Không rõ nguyên nhân nhưng hắn cảm thấy có một ngọn lửa vô danh đang cháy lên.” Người đã là Vương phi nước Hòa Ma rồi, không thể tùy tiện nói rồi đi là có thể rồi đi.”

Tinh. Tinh.

Tiếng gọi càng lúc càng không rõ, Lãnh Tinh vì thế càng thêm hốt hoảng.

“Buông ta ra, ta van cầu người để cho ta đi, có lẽ. Có lẽ ta nhảy xuống từ cái miệng núi lửa đó, ta có thể sẽ về đến đất nước của ta.” Tát Tư, ta cầu xin người để cho ta đi, ta không thuộc về người, cũng không thuộc về nước Hòa Ma.” Lòng của nàng đau quá, âm thanh của ba mẹ càng lúc càng xa, nàng rất nhớ bọn họ, ai tới giúp nàng một chút?

“Ta sẽ không để người rời khỏi ta!” Tát Tư lớn tiếng quát, càng thêm ôm chặt nàng.

Thoáng chốc, âm thanh đến từ tương lai quý mị biến mất trong không khí, chỉ còn lại bụi núi lửa không ngừng bay đầy trời, 1 giây trước Lãnh Tinh nghe được âm thanh giống như giấc mộng Nam Kha.

Lãnh Tinh tròn to cặp mắt nhìn về bầu trời, một giây kế tiếp lập tức bất tỉnh ở trong ngực Tát Tư.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hòa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 4.b

Lời đồn đãi bắt đầu lan truyền đã cổ động nước Hòa Ma, họ truyền miệng về kết quả Tát Tư Vương và Lãnh Tinh vương phi ở Thánh Địa, cuối cùng lại trở thành tất cả các tướng sĩ đều nghe được lời kêu gọi của Hoà Thần và tận mắt thấy Hòa Thần hiện thân, nhưng muốn bọn họ miêu tả hình dạng, thì bọn họ lại không nói ra được.

Có thể nói rằng -- lời đồn đãi gì đó 10 phần thì 8, 9 phần không tin được, hơn nữa càng truyền càng thái quá.

Chỉ là, người dân nước Hòa Ma càng thêm tin tưởng vào truyền thuyết về Hoả nữ.

Một tuần lễ qua đi, Lãnh Tinh ở trong cung Hỏa Ma với bộ dạng không mấy vui vẻ. Mấy ngày trước, Tát Tư có thể chăm sóc cho nàng, chỉ là, một tuần lễ đã qua, bộ dạng của nàng vẫn không khá hơn chút nào thật sự chọc giận hần, hần không tin nàng có thể chịu khổ sở lâu như vậy.

Trong cung Hỏa Ma, Tát Tư tức giận đi vào phòng ngủ của bọn họ, hần thẳng tắp đi về phía Lãnh Tinh đang ngồi ở cạnh giường.

“Ngươi đứng lên cho ta!” Một tay Tát Tư kéo lấy Lãnh Tinh đang trong trạng thái vô hồn, vừa lôi vừa kéo nàng ra ngoài cửa phòng.

Trước đó mười phút, hần vẫn còn xử lý quốc sự, nàng lại nhốt mình ở trong phòng càng nghĩ càng tức giận, dứt khoát bỏ lại mọi chuyện đi xử lý nàng.

Lãnh Tinh hoảng sợ, có mấy lần suýt ngã nhào, hần đi rất nhanh lại thô bạo kéo nàng.” Ngươi chậm một chút có được hay không! ?” Rốt cuộc muốn đi đâu? Làm gì phải đi gấp như vậy?

Tát Tư ra về không nghe thấy tiếp tục đi.

Tát Tư thật quá đáng, hần không nhìn ra nàng vẫn còn bị thương sao? Thương tiếc nàng vài ngày cũng không được sao? Đầu có làm phiền tới hần?

“Nữ nhân khó coi tốt nhất nên mỉm cười, còn ngươi sao nhiều ngày rồi vẫn còn bộ dáng sầu thảm như vậy, ta nhìn tâm tình liên không tốt. Ngươi tốt nhất nhanh tỉnh lại cho ta! Đừng làm cho ta cả ngày cũng giống như ngươi không khí ngột ngạt.” Hần nói rất lớn tiếng, gần như rống lên, cũng không quan người khác lui tới sẽ nghe thấy.

Lãnh Tinh thật muốn tìm một cái động để chui xuống, hần có biết hay không trên thế giới có một thứ gọi là “Mặt mũi”.

“Ngươi có biết hay không ngươi có một ưu điểm?”

Hần thật rất quá đáng, động một chút là mắng trên đầu của nàng, nàng thật muốn đối với hần quyền đâm cước đá.

“Ta là có rất nhiều ưu điểm.”

Hần nói rất nghiêm túc. Khá lắm đồ khoác lác vô si! Lãnh Tinh làm bộ như không nghe thấy nói: “Ưu điểm lớn nhất của ngươi là, ở thời điểm tổn hại người khác, lời nói đặc biệt lưu loát. Bình thường đâu phải như vậy, quả thật giống như tảng đá. Không, không, không, không được phê bình vị Vương vĩ đại nhất nước Hòa Ma, tảng đá là khoáng sản, tại sao có thể nói Vương vĩ đại là khoáng sản đây? Phải nói giống như cọc gỗ tương đối thỏa đáng một chút.”

Cọc gỗ là thực vật, không phải là kẻ tám lạng người nửa cân sao, đây không phải là quanh co lòng vòng đang chửi hần sao, Tát Tư tức giận trợn to hai mắt, sức lực nắm Lãnh Tinh càng lớn hơn, hơi thở nóng bỏng không ngừng phun lên gương mặt của nàng. Lãnh Tinh cũng không cam chịu yếu thế mở to mắt cùng Tát Tư trừng nhau.

“Ngươi tốt nhất nên an phận cho ta”

Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta vốn không đi đâu, ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng, là ngươi chính mình không có việc gì tìm ta ra ngoài.” Ngụ ý chính là Tát Tư tự mình tìm mắng.

“Thì ra là ngươi cũng cần phải có người mắng mới có sức sống.” Nói cách khác nàng cũng thiếu mắng. Sớm biết như thế cũng không cần phải chịu được khuôn mặt thối của nàng tới một tuần lễ, ngày đầu tiên hần nên bắt nàng lại mắng chửi trăm lần mới đúng.

Hai người tức đến thở cũng không xong, vốn là định mắng đối phương, cuối cùng dứt khoát dừng lại trên hành lang, đứng kêu gào sảng khoái. Chỉ là, không thể phủ nhận, Tát Tư dùng phép khích tướng rất tốt. Ít nhất, trước mắt Lãnh Tinh đã thoát khỏi lo lắng, cùng hần không thể tách rời.

Vẫn âm ỉ đến khi tới sảnh của phòng hội nghị, ở trước mặt mười mấy quan viên cũng không thấy hai người ngừng chiến tranh.

Bọn họ không khỏi suy nghĩ, hôm nay nước Hòa Ma sao lại âm ỉ như vậy! ?

Phòng hội nghị

Lãnh Tinh bị Tát Tư an bài ngồi ở bên cạnh hần, nghe bọn họ thảo luận phải làm thế nào để cứu về mười tên tướng sĩ bị nước Chích bắt làm tù binh -- hai ngày trước bọn hần bị phái đi tuần tra biên cảnh, người đã đi nhưng không trở lại.

Nơi này bao gồm nàng và Tát Tư còn có mười một người, nhìn bọn hần chỉ tới chỉ lui ở trên một cái bản đồ lớn để bố trí binh lực, mỗi người đều cùng một bộ dạng như lâm vào đại nạn, nàng nhàm chán muốn đi ra ngoài.

Nàng hoàn toàn nghe không hiểu, cứng rắn bắt nàng ở chỗ này làm cái gì?

“Ta có thể đi ra ngoài không?” Nàng đã ngồi ở chỗ này một giờ rồi, bên ngoài mặt trời sáng như vậy, còn không bằng đi ra bên ngoài hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, chiến lược liên giao cho bọn họ hao tổn tâm trí đi.

Mục tiêu cuối cùng là bình an cứu được mười tên tướng sĩ, nhưng phải làm như thế nào để thương vong của nước Hỏa Ma giảm tới mức thấp nhất, quả thật là làm đau đầu các quan viên mà.

Nước Hỏa Ma và nước Chích mỗi bên chiếm hai phía nam bắc của ngọn núi lửa, thế lực quân sự ngang nhau. Từ khi nước Chích bắt đầu bắt đi mười người, chiến tranh liền bị khơi lên, nếu không xuất binh cứu ra mười người kia, chỉ sợ bọn họ đã bị hành hạ đến người không ra người mà không ra ma, nhưng địa hình nước Chích hiểm trở, Vương của bọn họ đặc biệt gian xảo, nhất định đã sớm sắp đặt tầng tầng mai phục chờ bọn họ, tính nguy hiểm cao như vậy, nên làm thế nào để bình an cứu ra bọn họ trong thời gian ngắn nhất? Chỉ sợ cứu ra chính là một đồng xương trắng.

Tất Tư cơ bản không để ý tới yêu cầu của Lãnh Tinh, chỉ hao tâm tổn sức trừng mắt nhìn nàng một cái lập tức quay lại tiếp tục bàn bạc chiến sự. Nàng đứng là tự tìm mất mặt mà, liền làm mặt quỷ đối với hắn, sớm biết liền lút đi ra ngoài, còn phải ngu ngốc ngồi ở đây nghe hắn nói!

Mọi thứ thật nhàm chán, nàng không thể làm gì tốt hơn là chuyển sự chú ý lên người của bọn họ, nghiêm túc một chút nghe xem rốt cuộc bọn họ đang thảo luận thứ gì. Thật sự khó khăn như vậy sao? Nếu không mọi người làm gì mặt ủ mày chau như vậy?

“Muốn đánh lui binh lực được nước Chích an bài ở ngọn núi lửa sẽ phải tốn không ít ngày, sợ rằng mười người kia không đợi được đến lúc đó.”

“Người đương nhiên là phải cứu, nhưng ngàn vạn đừng vội vàng xuất binh, như vậy sẽ trúng kế của Chích Lạp.”

Lãnh Tinh gật đầu, mở miệng hỏi: “Chích Lạp là ai?”

“Vương của nước Chích.” Tất Tư trả lời.

“Làm gì mà bắt những người đáng thương kia?” Nàng không nhịn được lại hỏi.

“Khơi mào chiến tranh.” Tất Tư đợi một chút rồi đáp.

“Nói không chừng những người kia chết rồi.” Tiếp đó Chích Lạp lại chờ bọn họ ngờ ngác đi vào cái bẫy do hắn bày ra.

“Sống hay chết, cuộc chiến tranh này cũng không tránh được.” Bởi vì Chích Lạp đã làm hại đến sự an toàn của người dân nước Hỏa Ma.

“Ăn miếng trả miếng, người cũng giống như vậy bắt người khác, hơn nữa còn là nữ nhân.” Người nàng nói đến chính là những nữ nhân trong ngục tối.

Nghe vậy, Tất Tư rốt cuộc chịu nhìn trực tiếp Lãnh Tinh một cái, chỉ có điều trong mắt hắn tràn đầy lửa giận. “Cuối cùng người có phải là vương phi nước Hỏa Ma hay không?” Lại giúp bên ngoài làm loạn. Chích Lạp không ngừng khơi lên chiến tranh, cái này không trách ta được.”

Nghe được Hỏa nữ phản bác Tất Tư vương như vậy, cái loại uy lực đó lại lớn như vậy, mười một người đều một bộ dáng khiếp sợ.

“Người hoàn toàn không hiểu tình hình cụ thể thì hãy yên lặng ngồi ở một bên, không cần nữa loạn ra tiếng.” Tất Tư không khách khí chút nào chỉ trích nói.

“Làm ơn! Ta dù sao cũng là người mới học, người có kiên nhẫn một chút có được hay không?” Nàng muốn thử trợ giúp nước Hỏa Ma, lại vẫn hung dữ đối với nàng như vậy.

Kêu nàng không cần lên tiếng nữa, nàng còn dám nói chuyện? Có phải uy nghiêm của hắn càng lúc càng giảm rồi hay không? Không cho nàng một chút giáo huấn, nàng thật sự là càng lúc càng quá quắc, Tất Tư tức giận chỉ vào

Lãnh Tinh, rống to: “Nàng có thể đi chơi rồi!”

Muốn nàng tới thì tới, muốn nàng đi thì đi, nàng là cái gì chứ? Nàng Không đi. Hiện tại ta không muốn đi ra ngoài, quốc gia gặp nạn, ta đây lại là nương tử của người sao có thể một mình đi chơi chứ?”

Nàng nói so với hát nghe còn hay hơn, nàng mà như vậy hắn không tin, Tất Tư đã nổi gân xanh, thật sự không có cách nào làm khó dễ Lãnh Tinh, liền dứt khoát không để ý tới.

“Không cần thảo luận nữa, sáng sớm ngày mai xuất binh!” Vỗ bàn một cái, hắn định đoạt, hoàn toàn trút sự tức giận đối với Lãnh Tinh lên trên người của mười một kẻ ở đối diện.

Chích Lạp dám xâm phạm lãnh thổ của Tất Tư vương, hắn (Chích Lạp) nên chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận sự giận dữ của hắn (Tất Tư), Chích Lạp mười phần là lãnh ít dữ nhiều.

Tất Tư vương tại vị mười lăm năm, nước Chích đã đổi ba vị Vương, Chích Lạp là người thứ tư, ba người trước đều vì thất bại trong việc tấn công nước Hỏa Ma nên bị Tất Tư vương xử tử hình, hiện tại lại có thêm một người nữa không sợ chết muốn khiêu chiến Tất Tư vương. Tuy nói nước Chích dưới sự trị vì của Chích Lạp lớn mạnh không ít, nhưng Chích Lạp lại đối mặt với người thiện chiến như Tất Tư vương, phần thắng không lớn, mặc dù binh lực hai nước tương đương, nhưng làm người ta sợ hãi chính là người lãnh đạo nước Hỏa Ma là Tất Tư, các quan đại thần thăm nghĩ.

“Ta có biện pháp tốt hơn.” Sắp tới quyết định cuối cùng, Lãnh Tinh không nhận được ở trước đó một giấy lật lại quyết định.

“Không cần náo loạn nữa!” Tất Tư nổi giận nói. Nàng cơ bản không có một chút khái niệm gì về quân sự, lại ở nơi này bày loạn ra chủ ý cùi bắp. Hiện tại thời gian cấp bách, không thể để nàng làm bừa.

Mười hai người đều đứng dậy chuẩn bị việc khai chiến, chỉ có Lãnh Tinh vẫn ngồi ở tại chỗ, hời hợt nói: “Thôi, định nói cho các người biết một phương pháp không làm người nào bị thương cả, nếu không muốn nghe, thì thôi vậy.”

Dùng binh không thể không có thủ đoạn, chiến tranh là nơi sử dụng bạo lực, máu chảy, mồ hôi chảy có cái gì tốt? Tốt nhất là dùng ít hơi sức một, động não có thể ăn gấu gao được đối phương.

Tất Tư cau mày nhìn Lãnh Tinh, quyết định nói: “Người nói đi.” Hắn chỉ có thể nhận được ba phút, có lẽ hắn nên cố gắng một chút, cho nàng thời gian năm phút đồng hồ.

Thật hy vọng một ngày nào đó Tất Tư có thể từ bỏ cái thái độ vênh mặt hást hàm sai khiến người khác, người ta là muốn giúp hắn mà! Vẫn khó gần như vậy, vẫn nói nàng là Thần bảo vệ nước Hòa Ma, trước khi thành hôn còn nói nàng và hắn phải cùng nhau bảo vệ nước Hòa Ma, hiện tại thế nào? Thế nhưng xem thường nàng!

“Nếu là ta nhớ không lầm, địa hình của núi lửa là cao ở phía Bắc thấp ở phía Nam phải không?” Nói xong, không ai để ý nàng. Lãnh Tinh lúc này mới nghĩ đến thế giới vạn năm trước trất lượng học* cơ bản còn chưa có xuất hiện, khó trách về mặt bọn họ vô cùng nghi hoặc, ít nhất so 1 giây trước Tất Tư chú ý nàng hơn nhiều.

(*): tựa như môn Địa Lý bây giờ.

“Vậy thì như thế nào?” Một người trong đó mười một người hỏi.

Lãnh Tinh bắt đầu nghiêm túc giải thích: “Ngon núi lửa cao ở phía Bắc thấp ở phía Nam, bốn bề toàn biển, nước tìm chỗ trũng mà chảy, nước biển lại không thể uống, các người suy nghĩ một chút đầu ngọn là ở nơi nào?”

“Nước Hòa Ma.” Không hổ là vương giả, phản ứng so với người bình thường quả thật rất nhanh.

Dừng lại mấy giây, những người còn lại đã thông suốt, chỉ là.” “Vậy thì như thế nào?” Mọi người không khỏi lại phát ra tiếng nghi ngờ.

“Chỉ cần theo con sông tiếp cận nguồn nước của nước Chích tiếp theo bỏ loại thuốc làm mềm xương, không tốn người nào mà có thể vào đó như chỗ không người cứu ra mười tên tướng sĩ.”

Tất Tư cực kỳ chấn động, sự hiểu biết của nàng làm người ta khiếp sợ. “Nhưng sẽ không ai có thể chế ra loại thuốc kia.”

“Ta sẽ làm. Coi như người gặp may mắn.” Lãnh Tinh làm mặt quỷ với Tất Tư. Tại thời điểm này, coi như nàng ăn hết hắn, hắn cũng không dám làm gì, nàng chờ một lát liền quyết định làm như vậy.

Trường Đại Học mà nàng theo học có mở khóa học thảo dược, bởi vì nàng tò mò nên đã học qua ba lớp, đánh bậy đánh bạ như thế nào học được cách điều chế thuốc làm mềm xương và thuốc trị vết phỏng. Thật sự là gặp gỡ kỳ lạ, giống như việc nhất định nàng sẽ đến nước Hòa Ma, nhiều loại thuốc như vậy, Lão sư lại chọn hai thứ này để dạy nàng.

“Người cần bao nhiêu thời gian?” Tất Tư rất nhanh hỏi.

Hỏa Nữ đúng là Thần bảo vệ nước Hòa Ma do trời cao phái tới. Trí tuệ của nàng làm những quan viên không khỏi trầm trồ thán phục.

“Nửa ngày. Chẳng qua ta có hai yêu cầu, chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ chế thuốc ngay lập tức.” Nàng hiểu Tất Tư là một người nóng nảy thích mềm không thích cứng. Nếu nàng uy hiếp, hắn sẽ không đồng ý điều gì cả, lập tức quay đầu bỏ đi. Dù nàng sử dụng phương pháp mưa máu gió tanh nào, hắn đều tự tin chiến thắng nàng. Kết quả chỉ có một, hắn sẽ không cúi đầu cầu xin nàng.

“Người nói đi.” Nhưng mà giờ phút này, Tất Tư đồng ý nghe nàng nói, chỉ vì nàng là vương phi của hắn.

“Đầu tiên, ta muốn người thả hết tất cả nữ nhân trong ngục tối.” Lãnh Tinh hít thở sâu một hơi, thử ổn định tâm tình đang rối loạn không dứt, sau đó từng câu từng chữ rõ ràng nói ra yêu cầu của nàng.

Nếu như Tất Tư cự tuyệt, rốt cuộc nàng có ra sức thực hiện việc này hay không? Nếu như Tất Tư nhất quyết không chịu đồng ý, nàng nên làm gì bây giờ? Không tới bước đường cùng, còn phương pháp gì có thể dùng? Bởi vì cuối cùng nàng bắt buộc cũng phải chế thuốc, Tất Tư chắc chắn đoán được suy nghĩ của nàng, chỉ là nàng nhất định phải sử dụng hết tất cả các phương pháp khiến hắn đầu hàng.

Có điều, Tất Tư lại không như lý giải của nàng. “Ta đồng ý với người”

Nàng rất thông minh, chẳng qua kĩ xảo đàm phán cũng rất kém, nào có ai đi đàm phán mà mặt lại đỏ như vậy chứ, nàng vì chuyện của người khác mà làm rối lên, nàng quá lương thiện, như vậy cũng không tốt.

“À?” Hân đồng ý quá dễ dàng, nàng có chút không phản ứng kịp. Hại nàng mới vừa rồi còn suy nghĩ lung tung một hồi.

“Yêu cầu thứ hai đâu?” Tất Tư nhanh chóng hỏi.

“Chỉ cho phép cứu người, không thể gây thương tổn cho bất cứ một người nào của nước Chích, bao gồm Chích Lạp ở bên trong.” Nàng cũng không hy vọng người nước Chính bị giết vì mưu kế của nàng.

Lòng dạ đàn bà! Tất Tư xì mũi coi thường, trong đầu nàng tình cảm nhiều hơn lí trí, có cơ hội hân nhất định phải dạy dỗ nàng, “Ta đồng ý với ngươi.” Hân và Chích Lạp sẽ giải quyết ở trên chiến trường, cuộc chiến bạo lực giữa những nam nhân có mặt ở đó, trước mắt cứu người là việc quan trọng nhất.

Lãnh Tinh không dám tin trọn to cặp mắt, lần đầu tiên Tất Tư có biểu hiện phối hợp và nhân từ như thế, tất cả đều ngoài dự liệu của nàng. Lãnh Tinh quá vui mừng ôm lấy Tất Tư, ấn xuống cảm hân một cái hôn. “Ta biết ngay ngươi là người của mình bạch và công lý”. Cũng không để ý thân thể cứng đờ của Tất Tư, nhảy múa ra khỏi phòng hội nghị, đi chế thuốc.

Mười một quan viên cũng biết xấu hổ trước sau xin cáo lui, dù sao thân thể cứng đờ và nửa gương mặt ửng hồng của Vương cũng không thể biến mất trong thời gian ngắn được, bọn họ ăn, uống này nọ rồi trở về.

Chờ Tất Tư lấy lại tinh thần thì chuyện này đã qua được mười phút rồi.

Càng nghĩ mặt càng đỏ, nhưng mà lí trí hân kiên trì cho là bởi vì tức giận. Bởi vì chưa từng có ai dám đối xử tùy tiện với hân như vậy, muốn hôn liền hôn, hân cũng không phải chó con, mặc dù cảm giác không tệ nhưng vẫn là không cho phép. Về phần khen ngợi, hân ngược lại vui vẻ chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hòa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 5.a

Đội Lãnh Tinh điều chế xong thuốc làm mềm xương và giao nó cho Tất Tư lúc đã là chuyện của sau này rồi, cho dù hiện tại nàng mới phát giác mình bất tri bất giác nhúng tay vào lịch sử, thì lúc này trời đã tối. Nàng đành phải đăm lao thì phải theo lao, ai bảo trời cao mở ra một chuyện cười thiên hạ, cho nàng đi đến đến nước Hòa Ma.

Tất Tư phải chuẩn bị lên đường, hân đang đứng ở gần tọa kỵ* nói chuyện cùng một vị tướng sĩ, mà Lãnh Tinh đã mệt mỏi từ lâu đứng bên cạnh tọa kỵ của Tất Tư ngủ gà ngủ gật. Thân thể lão đạo muốn ngã khiến tướng sĩ đi đến định đỡ lấy nàng, nhưng ngại vì thân phận lại không dám tùy tiện đụng vào nàng.

(*): vật cưỡi

Từ việc cắt thảo được đến khi thuốc được nấu xong hoàn toàn không qua tay người khác, toàn bộ do Lãnh Tinh một mình xử lý. Chỉ là cho dù muốn tìm người giúp một tay, nàng cũng không biết muốn bọn họ giúp từ đâu. Tên thảo dược phần lớn nàng đều không nhớ rõ, hoàn toàn dựa vào ấn tượng của mình khi xem hình ảnh của các loại thảo dược trong sách giáo khoa mà tìm, nàng chắc chắn tám phần sẽ tìm đúng, còn hai phần còn lại liền cần ông trời trợ giúp. Bận rộn cả ngày, không một phút nghỉ ngơi, đầu của nàng cũng sắp thành đất đá rồi.

Tất Tư đi lần này khoảng hai tuần mới trở lại, trong lòng của nàng có một chút không muốn, mặc dù thường cùng Tất Tư cãi vã, nhưng thú vị không ít.

Tất Tư nói chuyện xong đến gần Lãnh Tinh, ở cái đầu không ngừng lay động của nàng gõ một cái, buồn cười nói: “Nhìn ngươi mệt mỏi cũng đứng không vững rồi, không đi trở về tắm rửa ngủ còn đứng ở nơi này làm cái gì?”

“Tiễn ngươi.” Vừa nói xong, nàng mới giật mình rằng nàng đã lỡ miệng. Nàng vốn nên nói “Ai cần ngươi lo”, thế nào vừa phát ra khỏi miệng thì không giống, đều do con sâu ngủ gây họa.

Trong nháy mắt Tất Tư lóe lên kinh ngạc, nhưng mà hân rất nhanh đè xuống một chút cảm động trong lòng. Cảm xúc trong lòng khiến hân cảm thấy xa lạ, hân kháng cự cảm giác kia. “Ta đưa ngươi lên giường, ngủ nhanh đi, đừng nói nhảm nữa.”

Tất Tư ôm lấy Lãnh Tinh, để nàng an ổn nằm ở trong ngực của hân, sau đó đi vào bên trong.

Đối với sự quan tâm của nàng, hân cảm thấy không được tự nhiên mấy.

Lãnh Tinh ngẩng đầu lên nhìn về phía cầm Tất Tư nói: “Tất Tư, ngươi cũng đừng nghĩ sai, không phải là ta thích ngươi, ta chỉ là ra vẻ mà thôi, dù sao ngươi là vua một nước, ngươi phải rời đi hai tuần, ta dù sao cũng phải tiễn ngươi!” Muốn nàng thích hân, đợi kiếp sau đi, nàng chỉ hoài niệm hân cuộc sống không có hân ở đây mà thôi. Hoài niệm và thích có một khoảng cách, mà nàng cũng không tính vượt qua khoảng cách kia.

“Thật sao?” Tất Tư cúi đầu nhìn Lãnh Tinh hỏi, trong giọng nói tuyệt đối không che giấu sự không vui. “Thì ra là ngươi cũng biết ra vẻ một chút để chơi trò này, ta còn tưởng rằng ngươi kiêu ngạo nên không thèm chơi trò hề này!” Hân không phải vì nàng không thích hân nên tức giận, mà là giận nàng nói

đổi, giận mình hiểu sai ý, còn tưởng rằng nàng đang quan tâm hẳn.

Tất Tư giằng cọt làm mặt Lãnh Tinh đỏ bừng. "Tùy người nói thế nào, ta muốn ngủ." Hiện tại nàng đã tỉnh táo lại, có chết cũng sẽ không nói không phải là nàng ra về khi tiền hẩn.

Tất Tư một tay ném Lãnh Tinh lên giường, nàng lập tức bò vào trong chăn nhắm mắt lại đi ngủ.

Tất Tư không nói, nhìn chằm chằm Lãnh Tinh đang bị chăn quấn chặt một lát, mới dùng sức đóng cửa lớn lại.

Hai tuần xa nhau chính thức bắt đầu.

Vừa bắt đầu có hai ngày, Lãnh Tinh gần như không quen với việc không có Tất Tư, dù sao khi đến nước Hòa Ma vừa mở mắt ra nhìn thấy chính là Tất Tư, Tất Tư là người cùng nàng chung đụng lâu nhất. Chỉ là bắt đầu ngày thứ ba, nàng liền chơi rất vui vẻ, và quen biết không ít người.

Nàng thử học một chút chữ viết của nước Hòa Ma, xem một chút có thể hay không tìm được một chút dấu vết về tổ tiên Lãnh thị, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua, bởi vì nàng thật sự nhìn không hiểu chữ viết nước Hòa Ma, quá khó khăn! Không nghĩ rằng ngôn ngữ giống với Anh ngữ, chỉ là giọng điệu không cùng một kiểu, phương diện chữ viết thế nhưng kém nhiều như vậy, chữ viết nước Hòa Ma giống như đang vẽ vậy.

Ngày thứ bảy, quân đội truyền về tin chiến thắng, chỉ nghe rằng Tất Tư thành công dựa vào thuốc làm mềm xương của nàng cứu ra mười tên binh sĩ, hoàn toàn không bị thương người nào, Tất Tư cũng theo lời thả Chích Lạp.

Trí tuệ của Lãnh Tinh bắt đầu truyền ra khắp nước Hòa Ma cùng nước Chích, hiện tại Tất Tư đang chuẩn bị trở lại nước Hòa Ma, ước chừng bảy ngày nữa sẽ tới, trong cung cũng bắt đầu chuẩn bị lễ Chúc Mừng vì Tất Tư trở về nước, bởi vì có tướng sĩ gởi thư nói Tất Tư vương tâm tình không được tốt lắm, hi vọng lễ Chúc Mừng chuẩn bị được tỉ mỉ, vì vậy mà làm cho mọi người ở trong cung như bị vấy vào trạng thái chuẩn bị cho chiến tranh vậy.

Trải qua thời gian dài nghỉ ngơi, vết phồng trên mặt và nhiều vết thương trên người Lãnh Tinh dần dần khỏi hẳn, dung mạo mỹ lệ từ từ hiện ra, vết thương không hề đau nữa, cũng là nguyên nhân làm tâm tình nàng rất tốt.

Biên cảnh phía Nam nước Chích

Trời chưa sáng, bầu trời còn một mảnh mờ mịt, Hòa Ma nước binh sĩ liền bắt đầu lên đường trở về, chỉ vì Vương của bọn họ muốn vội vã trở lại nước Hòa Ma.

"Mau! Mau chuẩn bị, chúng ta trở về nước Hòa!" Tất Tư cười hắc hắc về mặt không vui quát, tọa kỵ đi đi lại lại xuyên qua giữa đám binh lính vẫn còn chưa tỉnh táo nằm ở trên mặt đất. Tất cả binh sĩ cả kinh lập tức nhảy dựng lên, rất sợ mình không cẩn thận sẽ trở thành oan hồn dưới tọa kỵ của Tất Tư vương.

Mọi người đều biết từ khi Tất Tư vương rời khỏi nước Hòa Ma, tâm tình không được tốt cho lắm, tám phần là nhớ nhưng Lãnh Tinh vương phi mới vừa tân hôn không lâu.

Giờ phút này, Tất Tư ngồi ở trên lưng ngựa, hẳn đang tức giận với bản thân mình.

Từ khi bắt đầu rời khỏi nước Hòa Ma, trong đầu hẳn lúc nào cũng xuất hiện bóng dáng Lãnh Tinh, như hình với bóng, muốn thoát khỏi cũng không được. Hẳn không thích loại cảm giác này, cảm giác suy nghĩ bị một người khác ràng buộc thật là tệ, hẳn thử kháng cự nhưng không hề có tác dụng, tình huống như thế làm hẳn tương đối mất hứng. Nàng nở nụ cười, khuôn mặt tức giận của nàng, không ngừng hiện lên đầu óc của hẳn. Hẳn nhất định phải nhanh một chút trở lại nước Hòa Ma, sau khi nhìn thấy nàng, chứng bệnh kỳ quái của hẳn nhất định sẽ biến mất.

Buổi trưa 12 sau đó, Tất Tư và quân đội đã đặt chân lên lãnh thổ nước Hòa Ma, hành trình nhanh hơn hai ngày so dự định.

Mọi người đều quý gối ở cửa chính trong cung nghênh đón Tất Tư vương, lại thiếu duy nhất Lãnh Tinh. Đang lúc Tất Tư muốn buột miệng rộng to thì Lãnh Tinh mới từ bên kia chạy xuống bậc thang, Lãnh Tinh vui vẻ xuất hiện khiến cho Tất Tư rốt cuộc nhẫn nhịn không được nữa, hẳn này thiếu sót 12 ngày không vui thành lửa giận, lớn tiếng rống về phía Lãnh Tinh: "Người tại sao chậm như vậy mới đến nghênh đón?"

Hẳn suy nghĩ về nàng mười hai ngày, tình tình càng ngày càng cáu gắt, nàng lại vui vẻ đến không ngờ, có thể thấy được hẳn rời đi đối với nàng một chút ảnh hưởng cũng không có, loại này hành vi không tôn trọng như vậy hẳn không thể tha thứ.

Tâm tình không khỏi làm cho hẳn rất phiền não, chỉ muốn tìm người hà giận, mà đương nhiên nguyên nhân của thành quả này thì nàng là người đứng mũi chịu sào.

Bị Tất Tư rống như vậy, Lãnh Tinh không tiếp tục chạy nữa, đứng ở nơi cách xa Tất Tư mười bước, nụ cười trên mặt từ từ kéo xuống. "Bởi vì ta.". Thay quần áo, nhưng mà hẳn vĩnh viễn sẽ không biết.

“Không có lý do gì để nói sao?!” Tất Tư găm thét cắt đứt câu trả lời của nàng.

Nàng muốn giải thích, thế nhưng hấn lại như thể rống nàng, hấn rút cuộc muốn thế nào! ?

Không giải thích được! Uống công nàng 1 giây trước còn hi vọng hấn trở về sớm một chút.” Là người hỏi ta mới trả lời, hung dữ cái gì mà hung dữ! ?” Nàng nói xong lời cuối cùng, hấn bị chọc tức đến điên đầu đi về phía nàng, nàng cả kinh lập tức lùi lại mấy bước, tiếp đó quay đầu về phía sau chạy đi, nàng bị hấn dọa sợ rồi.

“Người đừng quá đáng đối với ta, coi chừng. . . .” Tất Tư phần nộ, dùng lực xoay thân thể Lãnh Tinh qua, thấy dung mạo nàng phục hồi như cũ khiến sợ quên lời nói tiếp theo.” Các người đã làm gì nàng! ?” Những lời này rống lên sức lực so với một câu trước đó chỉ có hơn chứ không kém, dung mạo xinh đẹp và da thịt màu trắng, đây cơ bản không phải Lãnh Tinh lúc trước hấn biết, trước đây trên mặt nàng là một vết phỏng, làn da màu đỏ do có vết phỏng, còn bây giờ làn da của nàng màu trắng mềm mại, đã không phải là nữ nhân xấu xí trong miệng hấn lúc trước.

“Chỉ là vết thương đã lành. Người buông ta ra! Không cần đề ở trên người ta.” Nàng lớn tiếng yêu cầu, cơ bản không coi trọng sự kinh ngạc của Tất Tư.

Dung mạo thay đổi, nhưng cá tính vẫn không có tiến bộ, vẫn như cũ thích ra lệnh và phản kháng hấn.

“Lần sau ta hỏi cung, người phải lập tức xuất hiện, đừng lè mề như vậy nữa.” Tất Tư giọng điệu không tốt nói xong, ngay sau đó kéo Lãnh Tinh đang nằm dưới đất lên.

“Biết.” Lãnh Tinh trả lời qua loa cho xong, chuyện lần sau để lần sau nói.

“Hôm nay người đi theo ta, không được rời khỏi ta nửa bước.” Tất Tư ra lệnh.

Lãnh Tinh chỉ có thể gật đầu. Hấn mới vừa mới sinh khí, nàng cũng không muốn chọc giận hấn nữa.

Tất Tư nhìn lại Lãnh Tinh một lần nữa, quay đầu nói chuyện với tể ti. Cả ngày sau đó, cuộc sống của Lãnh Tinh đã bị Tất Tư hành hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 5.b

Yến tiệc hôm đó, rượu ngon mỹ nhân, ca múa hí kịch, yến tiệc được thiết kế độc đáo, nhưng khuôn mặt Tất Tư lại cứng nhắc như tờ giấy.

Trái lại Lãnh Tinh lại tương đối vui vẻ.

Tất Tư phát hiện tâm tình của hấn không bởi vì nhìn thấy Lãnh Tinh mà chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng tệ, vì cả đêm nay Lãnh Tinh gần như không để ý đến hấn, nàng đã không gặp hấn vài tuần nhưng lại hoàn toàn không mong nhớ, một mình thương thức biểu diễn, vui vẻ không thôi. Mà hấn, bệnh tương tư nàng chẳng những không biến mất, còn sinh ra triệu chứng kỳ quái khác: Ánh mắt hấn không tự chủ được mà đi theo nàng. Loại cảm giác này là lần đầu tiên hấn gặp phải, cảm giác vô lực diện diện, quy don khiến hấn đối với mọi chuyện đều thấy không hài lòng, tâm tình càng thêm sa sút.

“Vết phỏng của người lành nhanh đấy.” Tất Tư nhìn Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh kì quái nhìn hấn một cái, bị lời nói bất thành linh của hấn làm cho khó hiểu, không rõ là ý tốt hay ý xấu, còn chưa tốt lắm, ngược lại cá nhân nàng cảm thấy -- “Đã lâu như vậy, cũng nên tốt hơn.”

Thời đại này không có thuốc chữa phỏng, tài nguyên y dược ít đến đáng thương. Mấy tuần nay nàng đắp thuốc hạ nhiệt cho thoải mái, cũng chỉ có thể đợi miệng vết thương tự khép lại, nếu như nàng ở thế kỉ hai mươi mốt, vết thương này đã sớm khỏi rồi.

Tất Tư lười biếng nửa nằm trên đệm, tay phải đùa nghịch mái tóc đỏ của Lãnh Tinh, hỏi một câu hỏi không liên quan đến vấn đề vừa nãy: “Người cán thấy biểu diễn đêm nay rất thú vị sao?” Tất Tư thế nhưng không phát giác hấn một mực tìm chủ đề nói chuyện phiếm với Lãnh Tinh, chỉ để thu hút sự chú ý của nàng.

Nàng gật đầu, xem như trả lời câu hỏi của hấn. Lúc này, biểu diễn chấm dứt, Lãnh Tinh mới quay đầu nhìn hấn, cười hỏi: “Hôm nay có phải người bị bệnh không?”

“Vì cái gì lại hỏi vậy?” Tất Tư nhún mày.

“Người lại có thể quan tâm tới cảm giác của ta, có tiến bộ.” Nàng mỉm cười nói.

Hai mắt Tất Tư mở to như phát hiện cái gì đó, thần sắc phức tạp, rất nhanh liền trấn định, che giấu tâm tình rất khá. “Hỏi người cũng không có nghĩa là ta quan tâm, ta chỉ đơn giản là hỏi.” Hấn nói như đương nhiên.

Lãnh Tinh thu lại dáng vẻ tươi cười, nhẹ khiển trách: “Nhàm chán.” Không hề nghi ngờ đây là phần tử tệ nhạt, đã không quan tâm thì hỏi làm gì, đúng là nhàm chán.

Hào cảm với hắn vừa tăng lên một chút, rất nhanh liền bị hắn phá hư.

“Ta đúng là cảm thấy nhàm chán mới hỏi ngươi câu đó.” Tát Tư bỏ sung.

Lãnh Tinh nghe được không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, “Nguyên lai thì ra ta là món đồ chơi của ngươi khi nhàm chán, ta còn tưởng rằng ta không có lợi gì!” Lời nói châm chọc, Lãnh Tinh quay đầu không muốn để ý đến hắn.

Lãnh Tinh quay đầu, Tát Tư phun ra hơi thở mạnh giấu chặt ở ngực, không muốn tiếp nhận sự tỉnh mình vừa lĩnh ngộ. Giờ phút này, hắn xin thề với thiên địa, bất cứ cái gì khiến hắn mềm lòng, hắn đều cực lực bài xích.

Yến hội thẳng đến đêm khuya mới kết thúc, Tát Tư đợi người cuối cùng rời khỏi mới ly khai, mà Lãnh Tinh hai giờ trước đã quay lại tấm cung nghi ngại.

Tát Tư trở lại phòng, không ngoài dự liệu, chính phi của hắn đã sớm đi vào giấc mộng, thân thể cuộn chặt lại thành một khối. Người trở nên đẹp đẽ, tư thế ngủ ngược lại khó coi giống hệt lúc trước. Hắn mất một lúc mới tách được nàng cùng tấm chăn ra, nằm vào bên trong.

Hắn nằm còn chưa ấm chỗ, nàng từ bên trái giường đã lăn sang bên phải giường, đụng phải lồng ngực hắn. Thân thể mềm mại ôm đặc biệt thoải mái, thân thể Tát Tư không nghe sai sử, bất giác nổi lên phản ứng. Từ khi cử hành hôn lễ đến giờ, thân thể dieendaanleequydonn nàng bị thương chưa thể hồi phục, hắn nhìn sẵn sóc, hôm nay vết thương của nàng đã khỏi hẳn, mà nàng lại là thê tử hợp pháp của hắn, nào có đạo lý ân nhân. Hơn nữa, cái miệng nhỏ của nàng lại không ngừng ghé vào lỗ tai hắn thổi khí, không ngừng dụ hoặc hắn, quyết tâm có được nàng của hắn càng tăng lên.

Tát Tư là kẻ theo trường phái hành động, mặc kệ cái gì gọi là thượng sách, hắn muốn chiếm hữu hết thảy của Lãnh Tinh.

Đợi khi Lãnh Tinh hậu tri hậu giác phát hiện, hô cứu mạng cũng không còn kịp nữa rồi, gạo đã nấu thành com, Tát Tư và nàng đã trở thành phu thê thật sự rồi.

“Ngươi hôm nay phải đi bên cạnh ta, không được rời khỏi nửa bước.” Lãnh Tinh vừa mới mở mắt, bên tai liền truyền đến mệnh lệnh của Tát Tư.

Tát Tư tỉnh thần no đủ, ăn mặc chỉnh tề, Lãnh Tinh gật gà gật gù, mắt nhắm mắt mở. Nàng vừa nghe lời nói của Tát Tư..., liền ngã xuống giường, dứt khoát không đứng dậy.

“Lại đi theo ngươi!? Ngày hôm qua còn không đủ hay sao?” Rất không thú vị! Cùng hắn chạy tới chạy lui, rất mệt người đấy được không. “Ta không muốn đi.”

Nàng vui đầu vào trong chăn nói. Không có hắn bên cạnh, một mình thật tốt, nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó, tự tự do do.

Tát Tư nào có thể để Lãnh Tinh không nghe lời hắn, tay nắm lấy chăn vứt sang một bên, lại ôm nàng bế lên: “Chuẩn bị xong thì đi thôi.” Không nói hai lời, hắn ôm Lãnh Tinh ra ngoài.

Lãnh Tinh choáng váng, sốt ruột đập vào lưng tát Tư. “Ta còn chưa có rửa mặt thay quần áo, ngươi định làm cái gì!?” Hắn thực sự rất bá đạo, tuyệt không cho người khác cự tuyệt.

“Vừa rồi lúc ngươi đùa giỡn chính là thời gian ngươi rửa mặt.” Nói xong, Tát Tư lại cất bước muốn đi, Lãnh Tinh tranh thủ thời gian đánh nhau, thờ phỉ phỉ nói: “Ta cũng không phải binh sĩ của ngươi, đừng có dùng cái quy tắc kia quản ta, cho dù ta có là binh sĩ của ngươi, thời gian rửa mặt của bọn hắn so với ta cũng dài hơn.”

Nếu ngươi là binh sĩ, phản kháng như vậy đã sớm giết, làm gì còn được nói nhiều như vậy. “Hiện tại ta thả ngươi xuống, ngươi liền đi rửa mặt, sau đó đi cùng ta sao?”

Một người bá đạo đã quen, muốn hắn sửa cái tính này, trừ khi trời sập. Lãnh Tinh vô lực nói: “Được rồi.” Tại sao nàng nhất định phải đi theo bên cạnh hắn? Nàng cũng không phải nhân vật quan trọng, cùng lắm thì chỉ là Vương phi của hắn, hôm qua lại vừa bị hắn bắt nạt.

Tát Tư thỏa mãn gật đầu, lớn tiếng nói: “Vội nhanh lên, ta ở chỗ này chờ ngươi, ngươi tốt nhất đừng làm quá lâu.” Nói xong, Tát Tư đặt Lãnh Tinh xuống giường, nằm xuống trường ki.

Nàng cảm tức nhìn hắn một cái, bụng âm i tức, cổ ý lớn tiếng phàn nàn cho Tát Tư nghe được: “Cũng không nhớ đêm qua ngươi làm chuyện tốt gì, hại ta hôm nay đau nhức khắp người, giờ còn muốn ta với ngươi khắp nơi chạy loạn.”

“Đêm qua ngươi là lần đầu tiên, đau là chuyện bình thường, sau mấy lần ngươi sẽ thích ứng. Nếu muốn ngủ, đợi lúc lên chiến xa lại ngủ tiếp.” Tát Tư một chút cũng không hiểu tâm lý nữ nhân, nói thẳng, khiến mặt Lãnh Tinh lúc trắng lúc xanh.

Lãnh Tinh tức giận đánh một quyền vào chậu nước, bọt nước bắn tung tóe lên cánh tay Tát Tư, hắn mở to mắt xem nàng phát giận.

“Người đến cùng có hiểu cái gì gọi là tôn trọng người khác không!? Ta là nữ nhân, người cũng không xem lại lời của người, cái gì mà mấy lần sẽ thích ứng, không hiểu sẵn sóc coi như xong, còn nói ta là chó cái. “Nàng vốn không đánh giá hân cao, hiện tại không biết sẵn sóc là cái gì, trừ điểm, lời nói lỗ mắng, lại trừ điểm. Trừ đi trừ lại, hân còn một quả trứng vịt tròn trịa.

Hân là Vương của nước Hỏa Ma, cho tới bây giờ thích nói cái gì thì nói cái đó, cơ bản không cần hao tâm tổn sức để sửa chữa, nàng lại vượt qua phép tắc của hân. Cầm nhắc lên, miệng khê hừ, Tát Tư cao ngạo nói: “Ta nói chuyện chính là như vậy, người thích hay không thì tùy người.”

Xem khí phách cao ngạo của hân khi nhị ngũ bát vạn (*ngồi chém gió tự kỷ), nàng cực kì không vui, không quản hân tức giận hay không, nói: “Nói nghe thật êm tai, có gì mà thích hay không thích chứ, lúc ta không nghe mệnh lệnh của người, người lại như chó điên sủa loạn với ta.”

Nghe vậy, Tát Tư tức giận từ trường kỉ đứng lên, toàn thân mang theo lửa giận bão táp đi về phía Lãnh Tinh, trên đường đụng ngã trường kỉ, cũng hát văng bốn nước, đến khi bắt được nàng Diên da n l e q u y d o hân mới dừng lại. Lần đầu tiên Tát Tư giận đến mức không thể phân bác, lửa giận khó có thể dùng lời miêu tả, giống như buồn bực không cho nó phát tiết sẽ tạo ra áp lực, trước sau gì cũng bùng nổ. Đàm phán là không thể, châm chọc người ngược lại chẳng khác gì, Tát Tư tức giận đến mức mạch máu muốn nổ tung.

“Người thật không thông minh, nữ nhân thông minh sẽ không chọc giận nam nhân.” Tát Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sức lực nhỏ, sau lưng lại không có chỗ dựa, đấu với hân, cuối cùng vẫn là nàng thiệt thòi. Ở nước Hỏa Ma nữ nhân sẽ không chọc giận nam nhân trở thành chỗ dựa của bọn họ, nhưng nàng hết lần này đến lần khác phá lệ, mà hân chính là nam nhân bị nàng phá lệ.

Mà nàng, rống cũng không sợ, đánh cũng không thành, hân cơ bản không có kế sách đối phó với nàng. Hỏa nữ, Hỏa nữ, thật sự chính là nữ nhân của lửa.

Tát Tư một quyền đánh về phía thạch bích, sự phẫn nộ không hề giảm xuống. Chẳng lẽ hân lại không có biện pháp khiến nàng thuận phục cả thể xác lẫn tinh thần.

Tát Tư thật sự tức giận đến điên rồi, một quyền đánh vào tường khiến tay hân đều là vôi.

Lãnh Tinh quyết định không khiêu khích hân, hiện tại kế sách tốt nhất là câm như hến, nếu không lát nữa chết thể nào cũng không biết rõ.

Tát Tư kiêu ngạo nguy hiểm trừng mắt nhìn Lãnh Tinh, lời nói nồng nặc mùi thuốc súng. “Đã chuẩn bị xong, chúng ta lên đường! Một tháng kế tiếp, một ngày người phải ở bên cạnh để hầu hạ ta, đến khi người đạt được tiêu chuẩn làm thê tử khiến ta hài lòng mới thôi.” Nói xong, kéo nàng đi về phía cửa chính.

Lãnh Tinh ở sau lưng trừng mắt nhìn hân, hận không thể khoét một cái lỗ lên đó. Đối với nàng, mỗi ngày đi theo hân là một hình phạt bi thảm, tranh luận với hân trong vòng ba câu, sẽ bị hân làm cho phát bực, nàng không điên mất mới là lạ.

Nàng đột nhiên nghĩ đến, nếu nàng không đạt tiêu chuẩn làm vợ của hân, hân có thể xử phạt nàng, vậy nếu hân không hợp tiêu chuẩn của nàng, có phải nàng cũng có thể làm vậy không? Bất quá, tùy tiện ngấm lại nàng cũng biết đây là chuyện hoang đường viễn vông, nước Hỏa Ma không có hai chữ bình đẳng, hơn nữa đối phương lại là một vị Vương.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 5.c

“Người có thể điều khiển nó chạy chậm một chút hay không?” Lãnh Tinh ở trong gió lớn tiếng nói, đôi tay ôm chắc hông của Tát Tư, giống như cố ý, nàng yêu cầu hân chậm lại ngược lại hân điều khiển ngựa chạy càng nhanh, vui vẻ hù dọa nàng.

“Loại này chiến xa này phải điều khiển nhanh như vậy, nếu chiến xa không nhanh thì tại sao gọi là chiến xa.” Tát Tư ở trong gió hầm hừ. Đối với sự sợ hãi của Lãnh Tinh cảm thấy hài lòng, không dinendian.loqid]on sợ hân thế nhưng lại sợ loại xe này, uy nghiêm của hân thế nhưng không bằng chiến xa, kêu hân làm sao cam tâm?

Hai con ngựa cùng kéo một chiếc ván (*), người đứng trên ván lao đảo, giống như lúc nào cũng có thể rơi khỏi xe. Xe cổ đại thật đơn sơ, nàng không sợ mới là lạ.

(*) nguyên văn là hèo: đại loại là cái xe chỉ có ván để ngồi chứ không phải xe ngựa có buồng chắn cổ đại vẫn ngồi.

Vừa rồi hân nói nếu mệt thì nàng có thể ngủ trên chiến xa, cái này cơ bản là lừa nàng, chiến xa chạy như điên, mặt đường lại xóc nảy, nghe lời hân ngủ được mới là quý, có mà ngã lăn xuống xe luôn.

Hai mươi phút sau, Lãnh Tinh trong trạng thái kinh hoàng cuối cùng cũng đến được đích. Xe ngựa dừng tại hai mươi độ phía đông ngoài cung Hỏa Ma.

Tát Tư xuống xe trước, đi vài bước quay đầu mới phát hiện Lãnh Tinh đang ngồi xổm trên chiến xa, hần trở lại ôm nàng đi tới nội viện. “Ngươi ổn không?” Loại xe này có tốc độ hơi nhanh một chút đối với nữ nhân, hần vốn chỉ muốn dọa nàng một chút, bất quá xem sắc mặt nàng tái nhợt, hần lại có chút không đành lòng.

“Không ổn, ngươi về sau nghĩ cũng đừng nghĩ ta sẽ đi cùng ngươi trên chiếc chiến xa này, ta đi với người khác.” Nàng choáng đến nỗi muốn ói hết ra, cái này đều do hần lái quá nhanh.

“Ngươi đi bộ ta cũng không phản đối.” Ngu ý, ngươi đừng nghĩ cùng nam nhân khác đi trên chiến xa.

Lãnh Tinh nôn khan: “Đi bộ, dù sao cũng tốt hơn ngồi trên chiến xa của ngươi, choáng váng đầu óc.”

“Tùy ngươi.” Tát Tư quả quyết nói.

Lãnh Tinh không muốn lý sự với Tát Tư. Lúc này trong trung đình ở hoa viên, nàng chỉ chuyên tâm vui đầu ăn uống, còn Tát Tư vẫn căng thẳng như cũ, hai hàng lông mày nhíu lại chưa từng giãn ra. Hần dứt khoát không để ý đến nàng, chỉ lo nói chuyện với hoàng thân quốc thích.

Đột nhiên một tiếng hét thảm thu hút sự chú ý của Lãnh Tinh, nàng ngẩng đầu liền thấy một nam tử ôm hai chân lăn lộn trên mặt đất, mà bên cạnh hần than củi rơi khắp nơi, hiển nhiên là do làm đổ chậu than mà bị phỏng.

Một nam nhân nhanh chóng xông lên, muốn cởi quần nam nhân bị phỏng xem thương thế, lại bị Lãnh Tinh lớn tiếng ngăn lại: “Không nên chạm vào hần!” Nàng nhanh chân chạy đến nam nhân, mà Tát Tư lại theo sát cạnh nàng.

Lãnh Tinh ôn nhu trấn an nam nhân đang thống khổ rên rỉ, mà Tát Tư tỉnh táo ở bên cạnh xem xét.

“Đau quá-- đau quá--” Tiếng kêu của nam nhân không dứt, xem ra là phỏng không nhẹ.

“Cố chịu đựng, ngươi mang nước lạnh đến.” Lãnh Tinh phân phó tùy tùng, sau đó thò tay muốn lấy một thanh đoản đao từ Tát Tư.

“Ngươi muốn cắt đứt chân hần? Loại việc này vẫn là để nam nhân làm thì hơn, nữ nhân như ngươi đừng động tay vào.” Đây xác thực là phương thức trị phỏng tương đối tốt, Diễm Đào Lê Quý Đôn tuy nhiên hơi tàn khốc một chút. Đao dài không bằng đao ngắn, mới xong Tát Tư ngồi xuống cắt quần nam nhân ra, để lộ làn da sưng đỏ, chuẩn bị hạ đao lại bị Lãnh Tinh ngăn cản.

Mặt Lãnh Tinh có chút tái nhợt khi nghe lời nói của Tát Tư. “Hần bị phỏng cũng đã đủ đau đớn, ngươi còn muốn cắt thịt cho hần đau đớn thêm sao?” Không nhịn được, nàng lớn tiếng nói.

“Đây là phương pháp trị phỏng nhanh nhất, nước Hỏa Ma không có thuốc trị phỏng, để phỏng lan ra chỗ, cắt đi khâu lại là cách nhanh nhất.” Tát Tư giải thích.

Nàng lắc đầu, giọng điệu kiên định nói: “Đó là sai.”

“Vậy ngươi không có việc gì muốn đao làm cái gì?” Thanh âm Tát Tư bất giác tăng lên.

“Ta chỉ muốn cắt quần áo hần, tiện cho việc sơ cứu thôi.”

Chỉ là muốn sơ cứu, chứ không phải muốn cắt chân hần? Nàng muốn chữa bệnh cho nam nhân bị phỏng kia? Nước Hỏa Ma không có ai chữa phỏng đại phu cũng không có loại năng lực này. “Ta đã cắt rồi, ngươi muốn chữa cho hần?”

Lãnh Tinh gật đầu, tiếp nhận nước lạnh tùy tùng đưa tới. “Ngươi cắt rất đẹp, cảm ơn.” Nói rồi nàng đem vùng chân bị phỏng của nam nhân vào trong nước lạnh, toàn bộ quá trình được xử lý sạch sẽ gọn gàng, không đến mười phút.

Mười phút sau, nàng đã đỏ đầy mồ hôi vì nóng.

“Hần không có việc gì rồi, giao cho đại phu xử lý đi.” Tát Tư nâng Lãnh Tinh dậy, gọi binh sĩ tới mời đại phu.

“Nước Hỏa Ma không có thuốc trị phỏng là không được.” Lãnh Tinh nắm chặt lấy tay Tát Tư, không muốn hần mang mình rời đi. Nàng đã từng trải qua nỗi đau khi bị phỏng, hiểu được loại thống khổ này, nàng cũng không muốn có người bị phỏng làm cho khổ sở. “Ta sẽ đi điều chế một ít thuốc trị phỏng.” Nàng ngẩng đầu, kiên trì nói.

Tát Tư kinh ngạc nhướn mi: “Ngươi?” Đại phu nước Hỏa Ma nhiều năm qua nghiên cứu rất nhiều loại thuốc đều không thể thành công, không nghĩ tới nàng lại có thể biết! Sự thông tuệ của nàng không ngừng tạo ra kì tích, quả thực làm cho người khác kinh ngạc.

“Thuốc trị phỏng!” Toàn bộ người xung quanh đều ồn ào, đối với bọn họ, lời Lãnh Tinh quả thực chỉ là lời vô căn cứ. Nước Hỏa Ma thường xuyên có người bị phỏng, bởi vì không có thuốc trị, bộ phận bị phỏng liền bị thổi rữa, nhiều năm đau đớn không thể tả nổi, hôm nay Vương phi chỉ nói một câu, đã mang đến cho bọn họ sự chờ mong vô hạn.

“Trước kia ta từng học qua, cách điều chế không khó. Ta sẽ truyền thụ cho đại phu, hi vọng người dân nước Hỏa Ma đều có thể biết cách điều chế, ngươi sẽ không phản đối chứ?”

“Ta sẽ lệnh cho đại phu cả nước truyền thụ phương thuốc.” Hần mong người dân cả nước sau khi biết điều chế, từ nay về sau sẽ không vì phỏng mà thống khổ nữa.

Lãnh Tinh gật đầu, yêu cầu Tát Tư cấp cho nàng mười mấy cung nữ hỗ trợ.

“Ta đưa ngươi đi.” Không đợi nàng trả lời, hắn đã kéo nàng đi.

“Chờ một chút, để ta nói hết câu này.” Lãnh Tinh khéo Tát Tư trở lại, phân phó với binh sĩ: “Để cho hắn ngâm hai mươi phút, sau đó dùng vải sạch lau khô bọc lại, ta sẽ quay lại sau.”

“Vâng, Vương phi.”

Sau nửa ngày, Lãnh Tinh vì vội vàng điều chế thuốc, toàn bộ quá trình Tát Tư đều làm bạn ở bên cạnh nàng, ngoài miệng nói là giám sát, trên thực tế, nguyên nhân chân chính cũng chỉ có hắn biết rõ.

“Tát Tư, ngươi cứ trở về nghỉ ngơi trước đi, không cần đợi ta, ta sẽ trở về sau.”

“Ta nói rồi, hôm nay ta muốn ngươi phải ở cạnh ta nửa bước không rời.” Hần không muốn hồi cung một mình, liền tìm một lý do vô cùng hợp lý.

A!? Thật không biết ai không muốn rời ai đây! Đổi trắng thay đen thật thành thạo, thật khâm phục hắn, đuổi không đi thì để hắn đợi là được rồi, nàng nhún nhún vai nói: “Ta sẽ cố gắng theo sát ngươi.” Nói xong, nàng xoay người ra ngoài hái thảo dược, để lại hắn một mình ngồi ở đó giương mắt nhìn, không tìm nổi một lời phản bác câu trào phúng của nàng.

Thẳng đến khi thuốc trị phỏng được đắp lên chỗ bị phỏng của nam nhân kia, mọi chuyện mới kết thúc thành công.

Lúc về, bọn họ cũng ngồi trên chiến xa của Tát Tư như lúc mới đi, chỉ có điều tốc độ đã chậm lại rất nhiều. Bởi Lãnh Tinh vô cùng mệt mỏi, liền gối đầu lên ngực Tát Tư. Hắn thấy nàng lập công lớn, liền giảm tốc độ của chiến xa cho nàng ngủ ngon một chút.

“Hóa ra cái chiến xa bảo tấp này cũng có thể giảm tốc độ được.” Lãnh Tinh ngạc nhiên một cái thật to, chăm chọc, Tát Tư liền dứt khoát áp đầu nàng vào ngực hắn, khiến nàng nói năng thận trọng hơn nhiều.

Tát Tư cũng không chịu yếu thế, phản bác: “Trước khi gả cho ta, không phải ngươi từng phóng đại rằng leeequhydonnn sẽ thiêu rụi nước Hỏa Ma để ta hối hận khi cưới ngươi sao, giờ lại hỏi tâm chuyên ý? Không thiêu rụi cung điện, ngược lại không ngừng trợ giúp nước Hỏa Ma, không phải ngươi thích ta rồi đấy chứ?”

“Ngươi!? Ai thích...” Lãnh Tinh ngẩng đầu định há miệng phản bác, nhưng không nói đến bốn chữ liền bị Tát Tư áp đầu vào lồng ngực, môi dán chặt lấy lồng ngực hắn.

Lãnh Tinh không ngừng giãy dụa, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng chỉ có thể khó khăn phát ra thanh âm bất bình “Ồ...”

Mà Tát Tư đang điều khiển chiến xa đã sớm cười to ra tiếng, dọa sợ một đám tướng sĩ bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 6.a

Một buổi sáng Tát Tư ngủ dậy lập tức rời khỏi Lãnh Tinh, chuẩn bị làm chút chuyện oanh oanh liệt liệt ở mình trên mặt, nguyên do đương nhiên là chỉ vì nàng.

“Vương phi, xin rời giường.” Một thị nữ lắc lắc Lãnh Tinh đang ngủ say sưa. “Vương nói người trong vòng 20 phút chuẩn bị xong, một lát ngài ấy sẽ đến đón ngươi.”

Lãnh Tinh xoa xoa đôi mắt ngồi dậy, trong miệng không ngừng la hét: “Ngủ nhiều một chút cũng không được, chẳng lẽ cuộc sống sau này thật sự muốn ta đi theo hắn.” Thật sự một người quân vô hí ngôn!

“Đến đây, ta giúp ngươi thay quần áo.”

Ah? Âm thanh rất quen thuộc, Lãnh Tinh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào đứng thị nữ ở cuối giường. “Ngươi không phải là.”

Thị nữ mỉm cười, đến bên người Lãnh Tinh, nói tiếp: “Nữ nhân trong ngực tối đậm, ta tên là Da Vân.”

Cái nữ nhân này gọi là Da Vân lúc ở ngực tối nàng đã biết rồi, cũng là nữ nhân thay nàng cầu xin khi nàng bị Tát Tư đánh. Lãnh Tinh mừng rỡ leo xuống

giường, hỏi “Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Da Vân “Bịch” một tiếng đột nhiên quỳ sấp trên mặt đất, dọa Lãnh Tinh giật mình.”Cám ơn Vương phi thay những thứ này tù binh như chúng ta cầu xin, là người giúp cho chúng ta sống lại, ta thay tất cả nữ nhân trong ngục tối dập đầu với người, người là Vương phi lương thiện nhất nước Hòa Ma, cám ơn người.”

“Không nên như vậy! Da Vân, ngươi mau đứng dậy đi.”Lãnh Tinh ngăn cản hành động dập đầu của Da Vân, vội vàng dìu nàng đứng lên, thay nàng lau nước mắt trên mặt.”Đừng khóc, những thứ này không phải công lao của ta, các ngươi vốn không thuộc về ngục tối, bởi vì chiến tranh làm cho các ngươi trở thành người bị hại, mất đi tự do, ta chỉ nước Hòa Ma trả lại công đạo cho các ngươi mà thôi. Mau đừng khóc, không phải là ngươi phải giúp ta thay quần áo sao?”Lãnh Tinh cầm lên y phục đặt ở cạnh giường đưa cho Da Vân.

Lúc này Da Vân mới cười rộ lên, cầm lấy y phục thay cho Lãnh Tinh, vừa giải thích nguyên nhân tại sao nàng phải ở chỗ này.”Tất Tụ vương muốn chúng ta tự mình lựa chọn ở lại nước Hòa Ma hoặc trở lại nước Chích, cũng mười lăm năm rồi, người nhà ở nước Chích nhất định cho là ta chết nhiều năm, ta không muốn quấy nhiễu cuộc sống bình yên của bọn họ, lựa chọn ở lại chỗ này, đối với bọn họ và ta mà nói có lẽ là tốt nhất.” Da Vân thở dài nói.

“Thật ra thì, mặc kệ ngươi sống hay chết, bọn họ nhất định cũng rất muốn gặp ngươi một lần, nói không chừng cái suy nghĩ này mười lăm năm qua vẫn ở trong lòng bọn họ, có lẽ là mãi cho đến chết đi. Ngoài mặt có lẽ bọn họ trải qua cuộc sống bình yên, nhưng nhất định trong lòng lúc nào cũng nhớ tới ngươi, bởi vì ngươi là cốt nhục của bọn họ, ngươi nên trở về một chuyến đi.”Nàng hâm mộ Da Vân, quê hương Da Vân là ở nước Chích, cho dù đi khắp thiên sơn vạn thủy cũng có một ngày sẽ đến, mà nàng lại bị thời không cách trở, trừ khi ông trời có lòng từ bi, nếu không nàng vĩnh viễn đều không thể quay về.

“Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ nhớ nhưng ta? Không có quên ta? Sẽ hi vọng ta trở về sao?” Đôi tay Da Vân nắm thật chặt Lãnh Tinh, trong lòng tràn đầy hi vọng hỏi, lệ nóng doanh tròng.

“Đó là chắc chắn. Da Vân, trở về một chuyến đi! Thăm bọn họ, ngươi cũng có thể yên tâm.”

Da Vân nặng nề gật đầu, lệ nóng doanh tròng.

“Còn chưa có chuẩn bị xong sao?” Đang an ủi Da Vân, đột nhiên Lãnh Tinh bị Tất Tụ cắt đứt lời nói, dọa nàng hoảng sợ.

Lãnh Tinh xoay người nhìn Tất Tụ, bởi vì vô cùng khẩn trương, Tất Tụ không ngừng sờ lên cằm.

Da Vân vội vàng quỳ xuống nghênh đón Tất Tụ vương, không dám thở mạnh một tiếng, chỉ lo xử lý chuyện của mình, làm chậm trễ chuyện thay y phục cho Vương phi.

“Tốt lắm, tốt lắm, ngươi chờ một lát.” Lãnh Tinh tùy tiện mặc vào một nửa y phục chưa mặc xong, vội vàng chạy đi rửa mặt.

“Không còn kịp rồi.” Tất Tụ kéo thân thể nàng đi về phía chậu nước rửa mặt, đặt nàng ở bên cạnh chậu.

“Da Vân, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi có thể lui xuống.” Tất Tụ chưa kịp mở miệng trước, Lãnh Tinh đã vội vàng nói.

Tất Tụ nhướng mày nhìn thị nữ nhanh chóng lui ra.

Lãnh Tinh lo lắng Tất Tụ sẽ trách cứ Da Vân, tranh thủ thời gian giải thích nói: “Là ta kéo nàng đi theo ta nói chuyện phiếm, ai ngờ chưa nói được mấy câu, ngươi đã tới rồi, ngươi đừng trách nàng không hoàn thành tốt công việc.”

Ngần sai vạn sai, giống như đều là lỗi của hắn, cái gì chưa nói mấy câu nói, ngươi đã tới rồi? Thế nhưng hắn tới chậm mười phút, ước chừng cho nàng 30 phút để chuẩn bị.

Thôi, hôm nay hắn cạo đi râu ria giữ lại nhiều năm, tinh thần đang cảm thấy sáng khoái, tâm tình không tệ, tạm tha cho nàng một lần.”Cho ngươi mười phút, lần này ta ngồi ở chỗ này chờ ngươi.”Nói xong, Tất Tụ ngồi xuống ghế dựa, nhìn Lãnh Tinh bận tới mặt tối mày.

Lãnh Tinh vừa vội vàng vừa liếc trộm Tất Tụ, kỳ lạ hôm nay tính nhẫn nại của hắn ở đâu ra, bình thường lúc nàng còn chưa có chuẩn bị xong thì hắn đã sớm không nói hai lời kéo nàng đi ra ngoài, bây giờ đột nhiên đối tốt với nàng như vậy, còn cho nàng nhiều hơn mười phút rồi đấy! Càng nhìn càng kỳ quái.”Ngươi hôm nay không bận rộn sao?”Nàng nghi ngờ hỏi.

“Rất bận, ngươi tốt nhất làm nhanh một chút.”Miệng nói vội, nhưng hắn dù bận vẫn ung dung, thoải mái nửa nằm ở trên ghế dựa, nhưng tay lại không ngừng sờ lên cằm.

“A! ?”Lãnh Tinh đột nhiên kêu lên.

Tất Tụ lập tức ngồi thẳng.”Thế nào?” Cuối cùng cũng phát hiện hắn không giống bình thường sao? Thật là một Vương phi chậm chạp.

“Nước thật là nóng.”Lãnh Tinh cẩn thận từng li từng tí rót nửa ly nước lạnh và nước nóng hòa lẫn vào nhau.

Mặt Tất Tụ thất vọng nằm trở về, giọng nói có chút không vui mừng nói: “Cẩn thận một chút.”

“Ừm.” Lãnh Tinh gật đầu một cái, tiếp tục rửa mặt.

“Không có ai thúc giục người đâu.” Nói xong, cả người dứt khoát nằm ở trên ghế dựa. Dù sao thì ánh mắt của nàng nhìn đến hắn, cũng như không thấy, hoàn toàn không có chú ý tới hắn thay đổi, vậy hắn làm gì khổ cực như vậy dùng một tay chống cằm đối mặt với nàng?

Đối với lời nói không thúc giục nàng của hắn, mặt Lãnh Tinh không tin mà nhìn hắn một cái, ấp úng nói: “Người hôm nay là lạ? Người có biết hay không?”

Tát Tư trong nháy mắt lại ngồi thẳng, giọng mang theo mong chờ hỏi: “Nơi nào kỳ quái?” Nàng cuối cùng cũng chú ý tới sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 6.b

Lãnh Tinh cẩn thận tìm tòi, tránh cho Tát Tư mất hứng, lại như sư tử Hà Đông mà rống lên. “Hôm nay người đặc biệt nhẫn nại, hơn nữa còn vô cùng nhân từ.”

bước về phía nàng, bàn tay vừa rơi xuống đã bắt được nàng, không vui quát: “Tính nhẫn nại, nhân từ không hợp với ta, hôm nay sở dĩ ta đặc biệt, là vì một người từ đầu đến cuối không hề chú ý đến ta mà cạo râu.”

“Ta. Ta không có chú ý tới.” Lãnh Tinh hoảng sợ nhìn chằm chằm Tát Tư, cả lăm nói.

“Người ta nói chính là người!” Tát Tư gào thét xong, tức giận dùng tay xoay người đưa lưng về phía Lãnh Tinh.

Trong thời gian ngắn ngủi, Lãnh Tinh á khẩu không trả lời được, miệng khép lại rồi mở ra, mở ra rồi khép lại, nàng thật sự chấn động cả người! Chung sống với nhau một đoạn thời gian không tính là ngắn, nàng biết hắn tương đối thích râu của mình, nếu như không phải là lý do đặc biệt, cho dù như thế nào hắn cũng không có ý nghĩ cạo đi nó?

“Người vì. Tại sao muốn vì ta cạo râu?” Sẽ không phải vì nàng làm sai chuyện gì, nên hắn muốn biến râu của mình thành roi da tới xử phạt nàng chứ? Sẽ không, sẽ không, roi da nước Hỏa Ma còn nhiều mà, chắc sẽ không thiếu một cây đâu.

“Bởi vì người đã từng nói ghét nó, cảm thấy nó xấu xí.” Tát Tư nhanh chóng xoay người, lớn tiếng nói với Lãnh Tinh. Trong âm thanh mang theo lửa giận, là cảm giác vô lực, còn có việc nàng đối với hắn không hiểu phong tình đúng là thất bại mà.

Trong nháy mắt, Lãnh Tinh đỏ mặt, trái tim nhảy một cái, đập không ngừng. “Người. Ta rốt cuộc chú ý tới. Rất đẹp mắt. Rất tuyệt.” “Hắn làm cái gì vậy? Hắn có phải là Tát Tư hay không! ? Tại sao vì câu nói đầu tiên của nàng mà cạo đi chòm râu bảo bối của hắn?”

Tát Tư hừ lạnh một tiếng, cảm tức nhìn Lãnh Tinh một cái, có chút không cam lòng đón nhận lời khen ngợi của nàng. “Lần sau người lại lạnh nhạt với ta nữa, ta quyết không tha cho người, cho dù người là của ta Vương phi cũng như vậy.”

Lãnh Tinh dùng sức gật đầu, nói ra khỏi miệng nghi vấn của nàng: “Nhưng, ta không hiểu, tại sao người lại vì một câu nói của ta mà cạo đi râu của mình?” Chuyện này thật không có đạo lý!

Đột nhiên Tát Tư lộ vẻ có chút bồn chồn lo lắng, giọng điệu không tốt lắm nói: “Người thường oán trách ta ở trước mặt người dân già bộ ân ái với người, ở phía sau lại không giống vậy, vì chấm dứt việc người oán trách, lại muốn cho trong ngoài giống nhau, ta quyết định sẽ làm người yêu ta.”

Thật ra thì, dạ tiệc mừng ngày khai hoàn về nước đó, hắn phát hiện mình thích chiếm hữu nàng, chỉ là khi đó để tâm tình che giấu quá khứ, nhưng mấy ngày nay số lần muốn nàng vẫn tăng không chút giảm, cho dù có cãi vã, hắn vẫn không cách nào khắc chế tâm tình của mình hướng về phía nàng. Cho nên, hắn cũng lười kháng cự.

“A!” Có làm hay không? Nàng có nghe làm hay không! ? “Cho nên cạo râu là bước đầu tiên của người?”

“Không sai.” Nói như vậy đúng là một phương pháp tốt, không mất mặt mũi đi thừa nhận mình thích nàng, lại có thể làm nàng yêu hắn.

“Vậy còn người? Tình cảm là chuyện hai người, cũng không thể ta yêu người mà người chán ghét ta chứ? Vậy thì không thể gọi là trong ngoài giống nhau.”

“Người yêu ta trước, vậy phần của ta đơn giản hơn nhiều.” Nếu không dựa vào sự tức giận lúc trước, muốn một vị Vương như hắn làm việc hắn chưa bao giờ làm, thật đúng là không đơn giản.

“Phần của ta cũng không đơn giản lắm. Không phải là ta muốn nói, nhưng khuyết điểm của người nhiều như vậy, muốn bày kế hoạch sợ rằng mất rất nhiều thời gian.” Dội nàng yêu hắn, chỉ sợ lúc đó đến ông trời cũng già rồi!

“Nàng!” Vừa nghe, hỏa khí Tát Tư lại nổi lên, tức giận chỉ vào Lãnh Tinh, thật sự hết cách với nàng.

“Xem đi! Ta giúp ngươi tìm được bước thứ hai rồi, chính là sửa đổi tính khí nóng nảy của ngươi.” Nói xong, không sợ chết mà le lưỡi một cái với Tát Tư.

“Nàng!” Thật là tức giận công tâm. “Nếu đã chuẩn bị xong thì đi thôi.” Tát Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói, lôi kéo Lãnh Tinh đi tới cửa chính.

“Ta còn chưa khỏe!” Lãnh Tinh gấp gáp hô.

“Chờ ngươi yêu ta, tự nhiên sẽ có sự đối xử tốt nhất, trước đó, ngươi phải chịu đựng tất cả hành động của ta.”

“Chịu được thì chịu, trước đây cũng không phải là không có chịu đựng qua, ta mới không cần yêu ngươi!” Lãnh Tinh lớn tiếng kêu lên.

Tát Tư trợn mắt lên giận dữ nhìn Lãnh Tinh một cái, quyết tâm toàn bộ viết trong mắt hắn.

Chiến thư tình yêu vì vậy mà bị bỏ lại.

Phòng hội nghị

Tát Tư ngồi ở chánh vị nghe mười một quan viên giả báo cáo từng việc, mà Lãnh Tinh vẫn như trước được an bài ở vị trí cũ, nàng nhàm chán chỉ có thể nhìn chăm chăm trần nhà và nghĩ tới lời nói làm người ta tay chân luống cuống mới vừa rồi của Tát Tư.

Xem ra, hắn quyết tâm muốn nàng yêu hắn, nhưng không thể thực hiện được, nếu như yêu hắn, có một ngày nàng trở về tương lai lúc đó nàng nên làm cái gì? Nàng nhất định sẽ khổ sở đến chết.

“Không được, không được!” Lãnh Tinh nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng bật thốt lên.

Toàn bộ mười người ở đây nhìn chăm chú nàng, sắc mặt của Tát Tư đặc biệt quái dị. “Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ tán thành việc bỏ ngục tối?” Trước kia không phải nàng rất phản đối việc có ngục tối hay sao? Thế nào hiện tại hắn nghĩ bỏ ngục lại nàng không muốn bỏ? Sẽ không phải đoán được đây là bước thứ hai của hắn, cho nên không để cho hắn đi bước này chứ?

“Ta tán thành.” Bỏ ngục tối đương nhiên được, nàng giờ hai tay hai chân tán thành, chỉ là, trong vòng một ngày hắn làm đến hai chuyện tốt, thật là có chút không thói quen.

“Vì sao mới vừa rồi Vương phi nói không được?” Trong đó có một vị quan viên hỏi hỏi.

“Trước đó là ta nghĩ đến việc Tát Tư vương của các ngươi muốn ta yêu. . . .” Tình cảm là chuyện của mỗi người, nói cho cùng cũng không thể nói trước mặt người khác. “Không có việc gì, không có việc gì, các ngươi tiếp tục công việc đi.”

Sắc mặt của Tát Tư vương càng thêm quái dị, giống như hàm chứa điểm tức giận, mười một vị quan viên thông minh không tiếp tục hỏi nữa, nếu như ngày cả việc nhìn sắc mặt cũng không biết, chẳng phải cái danh “quan viên” cũng chỉ là một tấm biển thôi hay sao.

Thì ra nàng còn đang suy nghĩ trước việc cự tuyệt hắn, thật là khiến tâm tình của hắn không vui. “Không có việc gì thì đừng nói loạn.” Tát Tư khiển trách Lãnh Tinh một câu, cúi đầu tiếp tục chánh sự.

Yên tĩnh không được mấy phút, đột nhiên Lãnh Tinh nghĩ đến mục đích việc bỏ ngục tối chính là -- “Đó là bước thứ hai của ngươi!” Nàng lập tức hét lớn, thật giống như phát hiện được vùng đất mới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 6.c

Toàn bộ mười một quan viên về mặt vô cùng nghi hoặc mà đưa mắt xuyên tới xuyên lui giữa Tát Tư và Lãnh Tinh, thật hy vọng là có thể nhìn ra được một cái manh mối.

“Ngươi biết là tốt rồi, đừng có lớn tiếng làm ồn ào.” Bị nàng kêu một tiếng như vậy, tim thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài.

Lãnh Tinh cười ngọt ngào với Tát Tư, ngửa cằm lên nói: “Bước đi này của ngươi, ta thích.”

Nụ cười của Vương phi thật đáng yêu, rất khó khiến người ta không nhìn đến ngu người, mười một quan viên nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, mà Tát Tư mạnh mẽ hơn giả bộ trấn định mới không đến mức đuổi mười một người còn lại đi ra ngoài, để cho hắn ở chỗ này “bắt nạt” nàng.

Nhanh chóng nói sang chuyện khác, tránh cho hẳn thực hành việc đó.”Người thích là tốt rồi, tiếp tục.” Tất Tư chỉ chỉ vào báo cáo về tình hình nước Hòa Ma của quan viên, yêu cầu hẳn ta nói tiếp.

“Kể từ khi có Lãnh Tinh Vương phi bảo vệ, mọi thứ trong nước đều yên bình, nhân dân cũng khá kính yêu Vương phi, thậm chí ngay cả Thánh Địa cũng không vì tức giận mà gây ra động đất nữa.”

“Lãnh Tinh Vương phi thông tuệ hơn người, Tất Tư Vương tinh mắt cười được Vương phi giúp nước Hòa Ma ta, Thái Bình Thánh Thế cách không xa.”Mười một quan viên người một câu ta một câu, nói xong Tất Tư kiêu ngạo không dứt, nhưng Lãnh Tinh nghe được lại không ngừng cau mày.

Kể từ khi nàng đến đây, ngọn núi lửa kia quả thật không có hoạt động nữa, người của nước Hòa Ma tự dieenddanleequyddon nhiên sẽ cho rằng là nàng đã bảo vệ họ, nhưng nàng lại cho rằng ngọn núi lửa kia đang tích lũy năng lượng, chờ đợi thời cơ tốt hủy diệt sự sống của con người ở thời không này .

Ở hiện đại, nàng xem qua tài liệu, biết nước Hòa Ma cuối cùng sẽ bị nham thạch nóng chảy bao trùm, vạn năm cỏ cây không sinh trưởng, chỉ là không biết nó xảy ra ở thời điểm nào. Đối với nơi này, nàng đã sớm có tình cảm, nàng cơ bản không thể thấy chết mà không cứu, ai kêu trước đó ông trời đùa giỡn với nàng, cũng đừng trách nàng thay đổi cần khôn đi cứu người.

“Tất Tư, nước Hòa Ma cần chuẩn bị thuyền bè.” Lãnh Tinh bắt được cánh tay Tất Tư, lo lắng nói.

Quan viên lập tức dừng nói chuyện, nghi ngờ nhìn chăm chú vào Lãnh Tinh.

Hắn không hiểu.”Thuyền là cái gì?” Nàng lại muốn nói ra cái gì làm mọi người ngạc nhiên đây?

Cái thời đại này, chẳng lẽ còn không có kỹ thuật chế tạo thuyền sao? Lãnh Tinh bắt đầu kiên nhẫn giải thích cấu tạo, cách dùng của thuyền một lần, không ngờ còn chưa nói xong, Tất Tư đã khiếp sợ nắm lấy cánh tay của nàng.

“Thật là đau! Tất Tư.”Lãnh Tinh đau đớn kêu lên.

Tất Tư giật mình thấy bản thân làm đau Lãnh Tinh, vội vàng buông tay.”Ta thật sự quá chán động.”

“Thế nào?”Tại sao một khi nàng giải thích, mỗi người đều tròn to cặp mắt nhìn nàng chăm chăm?

“Người vậy mà biết được nghiên cứu quân sự, gần một năm qua nước Hòa Ma mới bắt đầu nghiên cứu cái được người gọi là 『 thuyền 』 gì đó, người thật sự làm cho người ta rất kinh ngạc!” Tất Tư không thể tin nói, đầu của nàng toàn chứa những thứ khiến hẳn khiếp sợ.

Lãnh Tinh hưng phấn đến mức không lời nào có thể miêu tả được về việc có thể tận mắt chứng kiến quá trình chế tạo.”Ta sẽ giải thích một chút cách chế tạo『 Thuyền 』 , ta có thể giúp một tay không?”Thật tốt quá! Bọn họ đã có cơ sở, phải hoàn thành “thuyền cứu trợ” không phải việc khó, lại nói sắp tới sẽ có chuyện xảy ra.

“Thật tốt quá, có Vương phi trợ giúp, việc chế tạo 『 chiến thuyền 』 của nước Hòa Ma nhất định sẽ càng thêm thuận lợi.” Quan viên phụ trách quân sự mừng rỡ cười không khép miệng.

“Ta sẽ để cho người cùng tham dự việc chế tạo『 chiến thuyền 』 .” Tất Tư vỗ bàn quyết định.

Chiến thuyền? Nụ cười Lãnh Tinh từ từ hạ xuống. “Thứ các người muốn chế tạo là chiến thuyền? Là vì dùng để tấn công nước Chích hay sao?”Nàng quyết không trợ giúp Tất Tư chế tạo vũ khí, nàng vì cứu người mới nhúng tay vào lịch sử, lần này nàng không thể không tuân theo lòng của mình.

Tất Tư cau mày nói: “Nếu không người cho rằng còn có thể dùng nó ở chỗ nào?” Dùng roi thúc ngựa đến nước Chích nhanh nhất cũng phải cần rất nhiều ngày, nếu như có thể đi trên biển nhất định có thể tiết kiệm hơn phân nửa thời gian, có lợi trong thời gian chiến tranh, hẳn mới có thể phí thời gian nghiên cứu vật được gọi là “Thuyền” này.

Lãnh Tinh chấn động mạnh, nói: “Mọi người trên đảo nên chuẩn bị cứu hòa, không lâu sau ở Hòa đảo sẽ có một cuộc bạo kiếp, Thánh Địa sẽ phun ra một lượng lớn nham thạch nóng chảy, tốc độ dòng nham thạch rất nhanh, đại khái không tới một canh giờ sẽ bao trùm toàn bộ Hòa đảo, đến lúc đó chúng ta sẽ cần nhiều thuyền để chạy trốn. Tin tưởng ta, Tất Tư!”Lãnh Tinh kích động nói, thủ thuyết phục mười một vị đang ngồi ở đây gương mặt hoảng sợ nhìn nàng, chỉ có Tất Tư có vẻ hơi trấn định.

Thời điểm yên lặng, xung quanh không khí khẩn trương chuyển động, nàng hiểu chỉ cần Tất Tư mở miệng phủ quyết nàng, nàng cũng chỉ có thể tro mắt nhìn nước Hòa Ma bị thiêu rụi. Làm ơn! Tin tưởng nàng đi.

“Sẽ xảy ra lúc nào?”Tất Tư nghiêm túc hỏi.

“Ta không rõ, nhưng ta khẳng định sẽ có một ngày nó nhất định xảy ra.”Lãnh Tinh nói như đinh chém sắt làm chín vị quan viên đều hoảng sợ há to miệng, Tất Tư cau chặt lông mày.”Nhân khẩu nước Hòa Ma đông đảo, sẽ cần nhiều thuyền để chạy trốn, chúng ta không thể lãng phí thời gian cho việc chế tạo chiến thuyền.”Lãnh Tinh gấp gấp nói, thủ thuyết phục Tất Tư.

Một lúc lâu sau, Tất Tư cuối cùng cũng gật đầu, ra lệnh cho quan viên phụ trách quân sự : “Tạm hoãn việc chế tạo chiến thuyền, tất cả lấy việc chế tạo thuyền cứu trợ làm đầu.”

“Cám ơn người tin tưởng ta.” Lãnh Tinh thở phào nhẹ nhõm nói, không nhịn được xông lên trước hôn nhẹ xuống gò má của Tất Tư.

“Đây là bước thứ ba.” Tất Tư tiện thể ôm lấy Lãnh Tinh, nàng nói hần nửa tin nửa ngờ, lựa chọn làm theo lời của nàng là vì lấy lòng nàng.

Nàng thật là vui, quả nó là bước thứ mấy, Lãnh Tinh sáng khoái nói: “Coi như nó là bước thứ ba, tốt lắm.” Nếu các bước đi trong kế hoạch của hần đêm không hết, thì để cho hần tiến lên phía trước một bước cũng không sao cả.

“Chuyện Thánh Địa sẽ bộc phát nham thạch nóng chảy, tạm thời không cần nói với người dân, tránh cho lòng người bàng hoàng.” Tất Tư dặn dò mười một quan viên.

Trương lai một ngày nào đó, trời cao thực sự dùng Thánh Địa để làm vong nước Hỏa Ma của hần sao? Tất Tư không khỏi thở dài một hơi.

“Dạ, vương.”

“Còn có thức ăn, thức ăn rất quan trọng, đừng quên sau khi chế tạo được thuyền, phải thường xuyên bổ sung thức ăn trên thuyền.” Lãnh Tinh vội vàng bổ sung.

Không ai đồng ý, cho đến --

“Theo lời Vương phi nói mà làm.” Tất Tư ra lệnh.

Ở trong hội nghị, Tất Tư vương là người chủ trì, không có hần hạ lệnh, mười một quan viên không dám đồng ý bất cứ chuyện gì, dĩ nhiên cũng bao gồm yêu cầu Lãnh Tinh.

“Dạ, vương.”

Lãnh Tinh không cho là đúng đôi mắt tròn trĩnh.

“Chuẩn bị tháng sau đi đến nước Chích, đến lúc đó thuận tiện thử một chút tốc độ của thuyền.” Tất Tư tiếp tục hạ lệnh.

Nghe vậy trong nháy mắt, Lãnh Tinh mắt mở thật lớn, mở miệng hỏi: “Người phải diện#dan^le@quy&don đi nước Chích sao?” Trong giọng nói có nghi ngờ, tại sao muốn đi nước Chích? Chẳng lẽ lại muốn tấn công nước Chích sao?

Tất Tư gật đầu giải thích: “Chỉ là đi xem một chút tình hình bên trong của nước Chích, để tránh nước Chích quốc có hoạt động quân sự.” Nói xong, lập tức cúi đầu nhìn tài liệu bên tay hần.

“Chỉ như vậy?”

“Chính là như vậy.” Còn nghi ngờ sao, không vui nhìn nàng một cái, Tất Tư lập tức không để ý tới Lãnh Tinh, chuyển tâm nhìn tài liệu của hần.

Lãnh Tinh vỗ tay nói, trong âm thanh có chút hưng phấn. “Chính là vì phục xuất tuần!”

Tất Tư không hiểu nhíu mày hỏi “Có ý gì?”

“Chính là Vương một nước mặc y phục bình thường như người dân đi ra ngoài du ngoạn.” Nàng muốn đi, cũng muốn mang theo Cũng Vân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 6.d

“Ta không phải đi chơi.” Tất Tư lập tức phản bác. Từ khi hần tại vị tới nay, thì hần đã vứt bỏ việc hưởng lạc trong cuộc sống chuyên tâm vào quốc sự, quốc gia an khang chính là thỏa mãn lớn nhất của hần, hần đã sớm không cần những thứ như du ngoạn này.

Lãnh Tinh liếc Tất Tư một cái, không đồng ý nói: “Đi quốc gia khác làm gì mà không chơi một chút? Xem một chút tục lệ, dân tình ở đó khác với quốc gia của mình như thế nào không phải rất tốt sao? Đừng cả ngày nghĩ tới chuyện đánh đánh giết giết, chú ý thường đi chơi một chút!”

“Là ta đi cũng không phải là ngời đi, chuyện của ta ngời đừng xen vào.” Tất Tư quả quyết nói, hoàn toàn không có ý định dẫn Lãnh Tinh đi.

“Ta không đi sao?” Lãnh Tinh giật mình nói. Chẳng lẽ Tất Tư không có ý định mang nàng đi cùng sao? Nàng tham dự việc chế tạo thuyền, dĩ nhiên cũng có cơ hội đi thử thuyền.

“Không cho đi.” Trên đường đi đến nước Chích không biết được sẽ xảy ra nguy hiểm gì, dù thế nào hần cũng sẽ không mang theo nàng đi mạo hiểm,

huống chi lần này không giống thường ngày là cỡi ngựa đi, mà là muốn tiện đường đi thử thuyền, tính nguy hiểm cao hơn quá nhiều, hẳn quyết không đồng ý.

Lãnh Tinh tương đối mất hứng về việc bị Tát Tư cự tuyệt, thử thuyết phục hẳn: “Đẫn ta và Cũng Vân cùng đi đi mà.” Như vậy, Cũng Vân có thể về nhà một chuyến rồi.

“Không được.”

“Vậy chừng nào ta mới được đi để nhìn nước Chích một chút?” Lãnh Tinh không vui hỏi.

“Không cho phép người bước vào nước Chích một bước, người là nhược điểm của nước Hỏa Ma, Chích Lạp tuyệt đối muốn bắt người để uy hiếp nước Hỏa Ma.” Cũng chính là uy hiếp ta, về mặt Tát Tư là bộ dạng không bàn nữa.

Về mặt Lãnh Tinh là bộ dạng không chịu được. “Người nghĩ quá nhiều rồi, ta cũng không phải là nhân vật gì lợi hại cả.”

“Vương phi là Hỏa nữ, là người bảo vệ nước Hỏa Ma, chuyện Hỏa nữ xuất hiện ở nước ta đã sớm truyền tới nước Chích, nếu như Vương phi có bất trắc, nước dieenddanleequyddoon Hỏa Ma nhất định sẽ rối loạn không yên, đến lúc đó sẽ bị nước Chích tấn công.” Quan viên không ngừng khuyên can ý nghĩ muốn đi nước Chích của Lãnh Tinh.

Nhưng mà, nàng rất muốn đi. Nói không chừng tổ tiên Lãnh thị là người nước Chích, nàng đi nước Chích nói không chừng sẽ có phát hiện mới, nàng còn cảm thấy bọn họ lo sợ quá mức rồi. “Tát Tư, nếu như người để cho ta đi, cái này xem như là bước thứ tư của người.” Nói chuyện không được thì dụ dỗ vậy.

“Dù sao bước phải đi cũng đếm không hết, cũng không nhất thiết đi bước này.” Nói thẳng ra chính là không đồng ý, Tát Tư cự tuyệt một cách dứt khoát.

Lãnh Tinh tức giận đập một cước, sau đó quay đầu không nhìn Tát Tư.

“Thời gian đi nước Chích, chúng ta sẽ thảo luận lại.” Tức giận cũng không làm được gì, không thể đi chính là không thể đi, đối với tính tình như con nít của nàng, hẳn cười một tiếng.

Tát Tư tháng sau mới khởi hành, nàng cũng không tin trong thời gian 1 tháng không thể thuyết phục hẳn, nàng đánh cuộc với hẳn!

Sau một tháng, bình thường yêu cầu Lãnh Tinh nói với Tát Tư lời mở đầu đều là -- “Cho ta đi với.” Yêu cầu đơn giản mà hùng hồn.

“Không được.” Hẳn cũng quả quyết cự tuyệt.

Hắn cự tuyệt một lần, nàng liền bắt đầu dọn dẹp một vật, ví dụ như quần áo.

Hoặc là mở đầu như vậy -- “Để cho ta đi cùng đi.” Sau đó giống như con bạch tuộc tám chân nắm chặt lấy Tát Tư không thả ra.

Mà Tát Tư mừng rỡ vì nàng theo sát hẳn, dĩ nhiên vẫn nói không bàn nữa.

Hắn vừa nói không bàn nữa, nàng liền bắt đầu dọn dẹp một vật khác, chờ sau khi Tát Tư nói gần một trăm lần không được, Lãnh Tinh gần như đã chuẩn bị đầy đủ vật dụng để ra khơi.

Sự thật chứng minh nàng thua cuộc, Tát Tư giống như tảng đá, cứng rắn đến tận xương, cố chấp đến cùng, cho nên hiện tại nàng mới có thể lén lút lút đi lên thuyền, bởi vì nàng có tham dự công việc chế tạo thuyền, nên muốn tìm chỗ ẩn thân tốt nhất cũng không làm khó được nàng.

“Cũng Vân, theo sát một chút.” Lãnh Tinh quay đầu lại dặn dò Cũng Vân đi theo sau lưng nàng, cố gắng khắc chế tâm tình khẩn trương. Hiện tại họ ở phía sau boong thuyền, không cẩn thận cũng sẽ bị phát hiện, nàng phải cẩn thận một chút.

Mà Cũng Vân mồ hôi đã sớm đổ như mưa, không nhịn được khẽ gọi: “Nếu như bị Tát Tư vương phát hiện làm thế nào?” Trời ạ! Đến bây giờ nàng còn không thể tin được là mình vậy mà lại đồng ý với ý tưởng hoang đường của Lãnh Tinh Vương phi, thế nhưng nghĩ đến việc dấu điểm lén lút đi lên con vật khổng lồ này, nàng nghĩ mình nhất định là muốn trở về nước Chích đến điên rồi.

“Hắn sẽ không phát hiện, đừng lo.” Lãnh Tinh kéo ra một tấm ván gỗ, ra hiệu cho Cũng Vân trốn vào. “Nơi này là chỗ để thức ăn, mặc dù có chút khó chịu, nhưng là chỗ an toàn nhất, chúng ta sẽ an toàn khi tới nơi, ở trong này còn có thức ăn nước uống, không sợ bị chết đói.” Cũng Vân vừa mới đi vào, Lãnh Tinh phía sau cũng đi vào, tiếp đó lấp tấm ván gỗ lại, bắt đầu mở ra một cuộc hành trình chưa biết điểm đích.

Phía trước boong thuyền, sau khi Tát Tư xác nhận tất cả công việc cần chuẩn bị trước khi khởi hành đang nói chuyện với Kết Giao. “Thời gian ta không có ở đây người cần phải chăm sóc thật tốt cho Vương phi.” Nàng là người hẳn không yên tâm nhất, thật sợ nàng gặp rắc rối tổn hại đến an toàn của bản thân, nếu không phải chuyến đi này lành dữ khó đoán, hẳn rất muốn dẫn nàng ở bên người tự mình giám sát.

“Dạ, vương, mỗi ngày Kết Giao sẽ vì ngài ghi lại sinh hoạt của Vương phi.”

Tát Tư gật đầu, nói tiếp: “Đừng để cho Vương phi tự tiện xuất cung.” Trời mới tờ mờ sáng, hiện tại nhất định nàng vẫn còn ngủ say, không diện*đan^le&quy@don nói lời tạm biệt với nàng, vì đoán rằng chắc chắn nàng làm một lần yêu cầu cuối cùng mãnh liệt. Không muốn thấy nàng lộ ra vẻ đáng thương, cho nên lựa chọn nửa đêm ra khơi để rời khỏi nàng. Chỉ là, thuyền chưa ra khơi, hắn đã bắt đầu nhớ nàng.

“Vương, xin ngài yên tâm, Kết Giao sẽ hết sức bảo vệ Vương phi.”

Tát Tư gật đầu ý bảo Kết Giao lui ra, tuyên bố khởi hành với thuộc hạ, tiến hành đi đến nước Chích.

Buổi chiều hai ngày sau, thuyền nước Hòa Ma thuận lợi đến bờ biển nước Chích.

Bờ biển nước Chích rất bình thản, thuyền không hề gặp khó khăn mà đến gần bờ. Không thể so với địa hình nam thạch nguy hiểm của nước Hòa Ma.

Buổi tối đoàn người Tát Tư dọc theo đường ven biển nước Chích tiến vào lãnh thổ nước Chích, mà Lãnh Tinh và Cũng Vân đợi đến lúc đêm khuya mới lặng lẽ xuống thuyền, để tránh kinh động đến người bảo vệ trên thuyền. Nàng quyết định cùng Tát Tư đi đường này, sau đó ẩn nấp trước khi Tát Tư trở lại, sau khi trở lại nước Hòa Ma lại len lén xuống thuyền, mọi chuyện được thực hiện không để lại dấu vết, thần không biết quỷ không hay.

“Cũng Vân, ngươi có khỏe không?” Lãnh Tinh vừa đi lên bờ vừa nhẹ giọng hỏi Cũng Vân đi theo sau lưng nàng, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, nhất định là rất chóng mặt rồi. Quả nhiên, đầu nàng lắc giống như sóng biển.

“Ta choáng đến chết rồi, tại sao cái này luôn luôn lắc lư vậy?” Hai ngày nay không biết nàng nôn bao nhiêu lần rồi, “Con vật khổng lồ” này thật là vũ khí lợi hại, ngồi lên nó đến dạ dày cũng nôn ra toàn bộ, toàn thân vô lực, nhưng tại sao chỉ có nàng có chuyện, còn Lãnh Tinh Vương phi thì giống như người bình thường?

“Ý thức của ngươi chỉ dừng lại trên đất liền chưa quen với ở trên biển, đợi lát nữa sẽ tốt hơn, ngồi trên thuyền mấy lần ngươi sẽ quen, lần sau cũng sẽ không khổ như vậy.” Lãnh Tinh đỡ Cũng Vân chậm rãi đi dọc theo bờ biển, nhìn bốn phía tối đen hỏi “Ngươi còn nhớ rõ đường không?”

“Cũng còn nhớ. Ta muốn nhìn một chút. . . .” Khi Cũng Vân nhìn đường, Lãnh Tinh phủ thêm áo choàng, che lại mái tóc màu đỏ, để tránh người của nước Chích nhận ra nàng.

“Cũng Vân, từ giờ trở đi ngươi đừng gọi ta Vương phi, gọi tên ta là được rồi, để tránh gặp phải tai họa.”

Cũng Vân gật đầu một cái, chỉ vào phía Tây nói: “Hướng này. Ta nhớ không lầm, hướng này là đường đi vào trong thành.” Xin các thần linh phù hộ nhớ đúng!

Lãnh Tinh hít sâu một hơi, ôm quyết tâm nói: “Vậy thì đi hướng này vậy!” Cho dù đi nhầm, trái đất tròn mà, đi cũng phải đến nơi, không quan trọng.

“Ừ, đi thôi.” Cũng Vân Trọng nặng nề gật đầu một cái, dẫn Lãnh Tinh đi về hướng mà nàng không chắc chắn, mà lúc này bầu trời phía đông dần dần trắng bạch, mặt trời từ đường chân trời ở biển từ từ mọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hòa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 7.a: Chợ nước Chích

Mới năm giờ sáng, khá nhiều người tụ tập ở chợ nước Chích, Lãnh Tinh phát hiện người dân nước Chích lúc giao dịch mặc dù tương đối thân thiện, nhưng tiêu chuẩn cuộc sống của người dân so với nước Hòa Ma lạc hậu hơn rất nhiều, nơi này cũng tương đối lộn xộn, sau khi nàng và Cũng Vân tiến vào chợ lúc đi gần như là bị đẩy. Họ rất may mắn đi đúng đường, vừa bắt đầu đã may mắn, vì vậy nàng tràn đầy lòng tin đối với hành trình sau này.

“Chúng ta ăn một chút rồi đi.” Lãnh Tinh lời kéo Cũng Vân đến trước một nhà gian hàng, ngồi xuống.

“Ăn cái gì?” Một nam nhân vừa gầy vừa đen chào hỏi, y phục trên người và lại nhiều chỗ gần như không che đậy được da đen trước ngực.

Trước bàn đặt không dưới mười loại thức ăn, chỉ là toàn bộ Lãnh Tinh chưa có xem qua, dĩ nhiên cũng không biết tên, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng tay chỉ. “Ta muốn cái này và cái đó.” Thức ăn nước Hòa Ma và nước Chích chênh lệch rất nhiều.

“Ta dùng bánh gạo và sữa dê.” Cũng Vân e sợ, nhiều năm chưa có trở về, trong lòng biết rõ mọi thứ đã khác đi, nhưng lúc thấy vẫn không nhận được khiếp sợ và cảm thán.

Nhiều năm, đường phố nước Chích thay đổi rất nhiều, chỉ có duy nhất cuộc sống của nhân dân là không có tiến bộ. Chích Lạp Vương nhất định giống như những vị vương trước, tiêu tiền vào quân sự, cơ bản quên việc cải thiện cuộc sống của nhân dân ở nước mình. Nàng đã sống ở nước Hòa Ma, so sánh hai nước với nhau nàng có thể không cảm thán sao?

“Chờ một chút, tới ngay.” Thức ăn rất nhanh đã được đặt lên bàn. Cũng Vân cúi đầu ăn, mà Lãnh Tinh thì hứng thú hết nhìn đông tới nhìn tây, đối với

nhều thứ cũng rất tò mò, trong miệng không có một ngụm thức ăn.

“Ăn một chút gì đi.”Đột nhiên, một giọng nam quen thuộc lọt vào tai, Lãnh Tinh hoảng sợ thật nhanh quay đầu trở lại, ngồi nghiêm chỉnh, khăn trương đến sống lưng cũng cứng ngắc.

Làm sao bây giờ, là Tát Tư! ?

Một giây trước , tâm tình nàng tràn đầy sức sống tin rằng hành trình sau này sẽ thuận lợi, thế nào một giây kế tiếp liền nhảy ra Trình Giáo Kim là Tát Tư tới phá hư vận may của nàng? Nàng giương mắt liếc trộm, xác định thật sự là Tát Tư, sau đó mới chậm rãi đề thấp đầu. Áo choàng phát huy hiệu quả che giấu, mà điều duy nhất đáng ăn mừng chính là Cũng Vân vẫn cúi đầu ăn, còn chưa phát hiện Tát Tư đã ngồi xuống, nếu không Cũng Vân không kêu to mới là lạ.

Tát Tư ngồi bên cạnh Lãnh Tinh, một hàng tướng sĩ nước Hỏa Ma cũng ngồi xuống theo, chiếm tất cả chỗ ngồi trong quán nhỏ, mà nàng và Cũng Vân thì bị bao bọc ở chính giữa.

Trái tim của Lãnh Tinh quả thật muốn nhảy ra ngoài.

“Ăn cái gì?”Nam nhân chào hỏi Tát Tư.

Một buổi sáng tinh mơ, mặt trời còn chưa lộ hết sức mạnh (ý ở đây là trời chưa nóng), nhưng diện tích Lãnh Tinh vì khăn trương mà mồ hôi đầm đìa rồi. Nàng gần như ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, chỉ hy vọng Cũng Vân ăn xong nhanh một chút.

Tát Tư chỉ chờ thức ăn trước mắt.

Tại sao lại giống nàng như vậy? Cái này có tính là ăn ý giữa phu thê không? Nếu không phải bởi vì khăn trương nàng sẽ cảm thấy rất tốt, chỉ là, bởi vì nàng không biết tên của những thức ăn đó nên mới gọi món bằng cách đó, còn Tát Tư có thể là khinh thường nhớ tên thức ăn của nước Chích là cái gì thôi.

“Tôi ngay.”

Nhìn Cũng Vân ăn xong rồi, Lãnh Tinh vội vàng trả tiền cho lão bán, chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên Tát Tư đụng phải cổ tay của nàng, toàn thân nàng cứng đờ hô hấp cũng ngưng, nàng nhắm mắt lại chuẩn bị tiếp nhận lửa giận trời của Tát Tư.

“Người có thể mang vật đó tới đây giúp ta không?” Tát Tư chỉ vào một vật ở bên phải Cũng Vân, hỏi Lãnh Tinh.

Chỉ như vậy, chỉ đơn giản như vậy, thiếu chút nữa thì hù chết nàng. Lãnh Tinh nhẹ gật đầu đưa vật đó cho Tát Tư, tiếp đó lôi kéo Cũng Vân rời khỏi phạm vi Tát Tư ngồi.

Cho đến khi rời khỏi nơi Tát Tư ngồi mười bước, trái tim khăn trương mới dịu xuống.

Có được bài học từ lần trước, Lãnh Tinh đi bộ tất nhiên cẩn thận kỹ lưỡng hễ cũng đến tòa thành này, thì nàng phải cẩn thận hơn nữa.

Nàng nói cho Cũng Vân biết tình cảnh nguy hiểm vừa rồi, sau khi Cũng Vân nghe xong sợ đến miệng mở lớn, đối với việc nguy hiểm này suy nghĩ thiếu chút nữa rơi xuống đất sợ đến không ngừng run rẩy, khi đi theo Lãnh Tinh càng thêm nơm nớp lo sợ.

“Chúng ta đến đây là để tìm người nhà của người, người còn nhớ rõ đường đi không?” Lãnh Tinh nhỏ giọng hỏi Cũng Vân, rất sợ Tát Tư đột nhiên lại xuất hiện bên cạnh nàng, không cẩn thận bị hấn nghe được giọng nói của nàng.

Cũng Vân quay đầu nhìn một chút, chỉ về một hướng nói: “Là hướng này.”

Cũng Vân dẫn Lãnh Tinh xuyên qua đám người, Lãnh Tinh đề thấp nón áo choàng, cúi đầu đi bộ.

Đi về phía trước, mắt không nhìn được nhìn xung quanh, không ngờ lại nhìn thấy Tát Tư, Lãnh Tinh bị dọa sợ đến trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ngực. Chợ nước Chích lớn như vậy, tại sao hắn nhất định chọn con đường giống như nàng? Đường như bây giờ hắn dừng ở một quán nhỏ bán đồ trang sức của nữ nhân, căn cứ vào lòng hiếu kỳ, Lãnh Tinh kéo Cũng Vân đi về phía trước, nàng muốn nhìn một chút rốt cuộc Tát Tư đang làm gì.

Cũng Vân bị dọa sợ đến muốn chết, chỉ sợ Tát Tư vương đột nhiên xoay người thì nhìn thấy các nàng, đầu của nàng sẽ khó giữ được.”Đi thôi! Lãnh Tinh, nếu không bị phát hiện sẽ nguy đó.”Nàng đưa tay muốn kéo Lãnh Tinh vương phi lui về phía sau, nhưng bởi vì quá nhiều người, kéo nhiều lần cũng không thành công, chỉ có thể tro mắt nhìn Vương phi đến gần chỗ của Tát Tư vương.”Trở lại đi mà!” Ngàn vạn đừng đến gần, nếu không thực sự sẽ bị phát hiện, Cũng Vân gấp đến độ dậm chân.

Lãnh Tinh cắn môi dưới, nhón chân lên, kéo dài cổ, ngẩng cao đầu, muốn nhìn rõ ràng Tát Tư rốt cuộc mua những thứ gì. Nếu không phải là tận mắt thấy, nàng rất khó tin tưởng Tát Tư sẽ chạy trốn đi chơi đùa nữ nhân, nhưng lại không chú ý, khoảng cách của nàng và Tát Tư càng kéo càng gần.

Rốt cuộc, Lãnh Tinh thấy rõ ràng trong tay Tát Tư cầm một cái vòng tay, vòng tay trong suốt màu bạc xinh đẹp, cũng vào lúc này, nàng bị bảy người đẩy về phía trước, ngã xuống, nàng kêu lên một tiếng, có ít nhất ba người đồng thời ngã nhào đè ở trên người của nàng.

Cũng Vân hoảng sợ khi thấy Tát Tư vương đột nhiên quay đầu, ánh mắt nghiêm nghị quét về phía bốn phía, giống như đang tìm

Kiểm cái gì, sợ đến vội vàng ngồi xổm người xuống, ngay sau đó nhìn thấy Lãnh Tinh vương phi bỏ về phía của nàng.

“Không có bị phát hiện! ?” Lãnh Tinh gấp gấp hỏi.

“Hình như không có.” Hai người bọn họ nằm trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ sợ bị Tát Tư bắt tại trận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 7.b: Chợ nước Chích

Ở bên kia chợ Tát Tư đang cau mày nhìn quanh bốn phía, hần hoài nghi âm thanh vừa nghe được là giọng kinh hô của Lãnh Tinh. Chỉ là, điều đó là không có khả năng, hiện tại Vương phi của hần ở nước Hỏa Ma cách đây mấy ngàn dặm, không thể nào xuất hiện tại nước Chích. Sẽ không phải là hần quá nhớ nàng, nên mới sinh ra ảo giác chứ?

“Gói cái vòng tay này lại.” Tát Tư đưa vòng tay đang cầm cho người bán hàng rong, lấy ra tiền xu mua quà hần muốn tặng cho Lãnh Tinh. Trong cung bảo vật không thiếu, nhưng thành hôn đến nay, hần còn không có tự mình tặng quà cho nàng, vậy thì bắt đầu từ cái vòng tay này đi, bước tiếp theo là tặng quà, vì muốn nàng vui vẻ, thật hy vọng sẽ có hiệu quả.

Chờ Tát Tư đi xa, Lãnh Tinh và cũng Vân Tài mới dám từ dưới đất bò dậy, thở ra không khí giấu chặt ở ngực. Lãnh Tinh thấy may mắn vì họ đã tránh thoát một kiếp.

“Nguy hiểm thật.” Lãnh Tinh thì thào nói. Thật ra thì, đây cũng là bởi vì nàng quá diện&dan^le#quy@don hiểu kỳ mới tạo thành, lần sau nàng phải chú ý, nếu không phải lần này có thần may mắn giúp đỡ nàng, nàng đã có thể thê thảm rồi.” Cũng Vân, chúng ta đi nhanh đi.” Trên miệng nói đi, thế nhưng ánh mắt lại nhìn bóng lưng ở phía xa của Tát Tư.

“Thế nào?” Cũng Vân hỏi.

“Người nói hần mua cái vòng tay kia làm cái gì?” Thật kì lạ, không có việc gì thì mua đồ của nữ nhân để làm cái gì.

“Tặng cho người, cái này còn phải hỏi sao?” Nàng nhìn ra Tát Tư vương đã yêu Lãnh Tinh Vương phi, vì người mình yêu mua chút vật nhỏ là chuyện thường xảy ra.

“Ta mới không tin.” Nhưng mà, ngược lại nàng thừa nhận ánh mắt Tát Tư rất tốt, nàng rất thích cái vòng tay kia.

“Vậy cũng đừng có đỏ mặt.” Cũng Vân cười trêu nói.

Nghe vậy, mặt của Lãnh Tinh càng đỏ hơn. “Người có muốn về nhà hay không?”

“Đương nhiên là muốn.” Cũng Vân vội vàng trả lời.

“Vậy còn không mau đi.” Nói xong, Lãnh Tinh dẫn đầu đi về phía trước, Cũng Vân mau chóng đi theo, tiếp tục cuộc hành trình ở nước Chích.

***** Phía tây nước Chích

Ánh mặt trời nóng bỏng từ trên bầu trời đang chiếu xuống, trên mặt đất khí nóng phân tán ra, toàn bộ nhưng tụ thành từng lớp từng lớp khí nóng bao quanh người qua đường. Bởi vì Lãnh Tinh không có quen thời tiết như vậy nên mồ hôi đầm đìa, tình trạng Cũng Vân tương đối khá hơn.

“Chúng ta có tìm lộn đường không?” Lãnh Tinh thở hổn hển hỏi. Ngẩng đầu lên híp mắt, không chịu nổi mà nhìn sức nóng của mặt trời bắn ra bốn phía. Vẫn chưa tới buổi trưa mà đã nóng như vậy, ông trời thật là quá tốt rồi, cho nàng đi tìm người trong thời tiết tốt như vậy, nóng chết nàng!

“Sẽ không có sai.” Tìm kiếm lại trí nhớ, Cũng Vân cực kỳ khẳng định chính là con đường này.” Vương phi, người có cần nghỉ ngơi một chút không, uống nước không?”

Lãnh Tinh dừng một chút, nàng quay đầu nhìn Cũng Vân. “Người kêu ta cái gì?” Không phải chỉ có nàng, Cũng Vân cũng bị nóng làm cho hồ đồ.

Cũng Vân cả kinh che miệng lại, lập tức nhìn bốn phía, hình như không có ai nghe được, thật nguy hiểm!” Ta thật sự bị nóng làm cho hồ đồ rồi.”

“Buông ta ra, buông ta ra!” Đột nhiên một giọng nữ truyền vào lỗ tai Lãnh Tinh.

“Chuyện gì xảy ra? Cũng Vân chúng ta đi qua nhìn một chút.” Nói xong, không đợi Cũng Vân đuổi theo, Lãnh Tinh đã chạy vào trong đám người.

“Chờ ta.” Trời ạ! Ra ngoài với Lãnh Tinh Vương phi thật đúng là sẽ không nhầm chán.

“Làm ơn nhường đường, làm ơn nhường đường!” Lãnh Tinh đẩy ra những người cản đường, không ngừng chen vào để đi về phía trước.

Cũng Vân liều mạng chạy mới theo kịp được nàng, bị bảy người ngăn trở làm cho nàng càng thêm thê thảm, động tác Lãnh Tinh không ngừng tăng nhanh, lúc xô đám người ra 2 bên thì đột nhiên nàng nhìn thấy Tất Tư và tướng sĩ nước Hỏa Ma đứng ở đối diện nàng khoảng mười bước, nàng bị dọa sợ đến vội vàng lùi về sau, lôi kéo Cũng Vân ngồi chồm xuống.

“Thế nào?” Cũng Vân dừng lại bước chân hỏi.

“Tất Tư ở đối diện.” Lãnh Tinh rất nhanh nói.

Lãnh Tinh ngồi chồm trên mặt đất, nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện xảy ra trước mắt. Một nam nhân cao lớn miệng đầy râu đang ức hiếp một nữ nhân té xuống đất, mạnh mẽ kéo nữ nhân kia đi, còn nữ nhân kia không ngừng giãy dụa phản kháng. Lãnh Tinh xúc động muốn tiến lên ngăn cản, nhưng cổ kỵ Tất Tư đứng ở đối diện, nàng lâm vào cục diện khó khăn.

Tiếng kêu của nữ nhân càng lúc càng lớn, Lãnh Tinh cắn môi dưới tự hỏi, cứu người thì bản thân nàng sẽ thê thảm. Đến cùng có dũng cảm bước ra cứu người hay không đây. Mặc kệ, nàng sẽ không nể mặt việc bị bắt.

“Ngươi muốn làm gì? ” Cũng Vân sợ hãi kêu, kéo Lãnh Tinh sắp xông ra.

“Cũng vân, ngươi đừng kéo ta...ta không đi ra ngoài cứu nữ nhân kia, nàng sẽ bị đánh chết đấy!” Lãnh Tinh khẩn cấp tránh thoát kiềm chế của Cũng Vân.

“Cái người này nếu đi ra ngoài, chúng ta sẽ thê thảm, Tất Tư Vương sẽ phát hiện dieenddanleequyddoon ra chúng ta.” Cũng Vân gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, nàng biết mình tuyệt đối không ngăn được trái tim Lãnh Tinh một lòng nghĩ đến việc cứu người.

Mấp máy môi, Lãnh Tinh khó xử nhìn Cũng Vân.”Cũng Vân, ngươi bình tĩnh đi, Tất Tư sẽ không làm gì ta.” Hắn muốn mắng muốn đánh, một mình nàng gánh chịu là tốt, không cần thiết phải lôi Cũng Vân xuống nước cùng nàng.

“Ta sẽ không để một mình ngươi chịu đâu!” Cũng Vân rất nhanh phủ quyết đề nghị của Lãnh Tinh.”Ta và ngươi cùng nhau đi ra ngoài.” Coi như Tất Tư vương không bỏ qua cho nàng cũng được.

Lãnh Tinh kiên định gật đầu, định xông ra thì âm thanh uy nghiêm của Tất Tư vang lên sớm hơn họ một bước.”Buông nàng ra!”

Lãnh Tinh khiếp sợ dừng bước, không thể tin được Tất Tư lại có tinh thần trọng nghĩa nhúng tay vào chuyện của nước Chích, chẳng lẽ hắn không sợ bị nhận ra sao? Hiển nhiên, hắn không sợ hãi chút nào, hơn nữa tràn đầy tự tin bước ra đứng giữa đám người.

Nam nhân cao lớn một phen buông cánh tay trên người nữ nhân ra, nóng nảy hỏi hỏi: “Ngươi là người nào? Lại dám bảo ta buông nàng ra?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 7.c: Chợ nước Chích

Tất cả âm thanh lập tức dừng lại, người ở chỗ này đều nín thở, con mắt tròn to nhìn chằm chằm vào việc xảy ra trước mắt. Mà Lãnh Tinh cảm thấy cổ họng giống như bị kẹp chặt rất khó thở, khẩn trương tới cực điểm, nàng lo lắng Tất Tư sẽ gặp phải phiền toái, vừa rồi nàng muốn xông ra thì hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ gặp họa, hiện tại thấy Tất Tư vì người khác ra mặt, nàng lại lo lắng không thôi.

“Ta là người ngươi không chọc nổi.” Tất Tư lạnh lùng nói, khinh bỉ liếc nhìn nam nhân.

Mọi người đột nhiên cười ầm lên một trận, nam nhân bởi vì không nhận được mà mặt mũi càng thêm lộ ra vẻ tức giận. Lãnh Tinh là người duy nhất ở chỗ không cười, nàng lo lắng đến khóe miệng giật giật, đâu còn cười được!

“Tim chết!” Nam nhân hét lớn một tiếng đột nhiên phóng tới chỗ Tất Tư, Lãnh Tinh không nhận được kêu lên.

Tất Tư thất thần một cái, bụng bị một quyền mạnh mẽ đánh một quyền, nhưng một giây kế tiếp, nam nhân đánh Tất Tư cũng không tốt hơn bao nhiêu. Tất Tư hồi hồn quyền cước gọn gàng, đánh cho nam nhân ngã xuống đất không dậy nổi, tướng sĩ nước Hỏa Ma cơ bản không còn kịp ra tay, một mình Tất Tư đã giải quyết xong.

Đá nam nhân ngã xuống đất sang một bên, Tất Tư đưa mắt quét về phía bảy dien&dan^le\$quy@don người xung quanh, Lãnh Tinh nhanh chóng đẩy Cũng Vân lùi ra khỏi đám người. Nhìn thấy Tất Tư không có việc gì, nàng liên an tâm, nên tiếp tục chuyện chưa xong.

“Đây là bước thứ tư.” Bởi vì Tất Tư ra tay, để cho nàng thoát khỏi đều khó lựa chọn, nên để cho hắn tiến lên phía trước một bước cũng tốt.”Đó là bước

thứ năm.”Phát huy tinh thần trọng nghĩa, để cho hấn tiến lên một bước, Lãnh Tinh vừa đi vừa tự mình lăm bằm.

“Cái gì kế hoạch với không kế hoạch?” Cũng Vân nghe không hiểu hỏi.

Lãnh Tinh mỉm cười lắc đầu, vẫn là câu nói đó, tình cảm của nàng và Tát Tư là chuyện riêng tư, không thể nói cho người khác nghe được.

Mà chợ bên này.

“Cám ơn, cám ơn.” Nữ nhân không ngừng dập đầu biểu đạt cảm kích với Tát Tư, Tát Tư nhìn cũng không nhìn, như cũ tìm kiếm cái gì đó ở trong đám người.

Hắn lại nghe thấy giọng nói của Lãnh Tinh. Lần này âm thanh thật là gần, giống như ở bên cạnh hắn, cách đó không xa, nhưng mà hắn vẫn khẳng khẳng giữ vững ý nghĩ không thể nào, hiện tại Lãnh Tinh nhất định an toàn ở nước Hỏa Ma chờ hắn trở về, hắn không thể không thừa nhận hắn nghĩ đến nàng rất nhiều.

“Đi thôi.” Tát Tư nói, sải bước rời đi, bốn tướng sĩ cao lớn cũng đi theo hắn.

Mười giờ sáng, tìm lộn đường hai lần, rốt cuộc Cũng Vân đã trở lại nhà của mình.

Người nhà Cũng Vân giống như Lãnh Tinh nghĩ, từ đầu đến cuối không có quên nàng, nhiều năm qua bọn họ không muốn dời nhà đi, chính là sợ ngày nào đó Cũng Vân đột nhiên trở lại, không tìm được nhà.

Nhìn Cũng Vân và cha mẹ nàng, huynh trưởng ôm đầu mà khóc, nàng nhớ tới cảnh ngộ của mình, hốc mắt cũng ướt theo.

Sau khi dùng bữa xong, Lãnh Tinh và Cũng Vân đi ra khỏi cửa chính.

Cũng Vân hai tay nắm lấy Lãnh Tinh cảm kích nói: “Cám ơn Vương phi, nếu không phải là người khuyên ta nhất định phải trở lại, đời này sợ rằng Cũng Vân sẽ không còn được gặp lại người nhà.” Là Lãnh Tinh vương phi cho nàng dũng khí cũng mang nàng trở lại nước Chích, nàng vô cùng cảm kích.

“Nói ngu ngốc cái gì vậy! Dọc đường đi người đã nói chữ cảm ơn không dưới 100 lần rồi, ta cũng đảm đương không nổi rồi, không bằng chúng ta ước định như vậy đi, từ nay về sau người ở nước Chích trải qua ngày tháng hạnh phúc vui vẻ, chính là sự biết ơn đối với ta rồi.” Lãnh Tinh vỗ vỗ tay Cũng Vân nói, hai người bên nhìn nhau cười.

Trải qua thời gian chung đụng, nàng thật không nỡ rời khỏi Cũng Vân, chỉ là nhìn thấy Cũng Vân về đến nhà thì rất vui vẻ, nàng không bỏ được cũng phải buông tha.

“Hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại Vương phi?” Cũng Vân cúi đầu thương cảm nói.

Lãnh Tinh đề xuống thương cảm khi ly biệt, mỉm cười nói: “Người lúc nào cũng có thể tới tìm ta, coi ta như người nhà của người, có được hay không?” Có thể, Lãnh Tinh nghĩ tới.

“Đề thấp đầu, đừng cho người gặp người nhìn thấy con người màu lam.” Cũng Vân dặn dò.

“Ta sẽ cẩn thận, đừng nữa lo lắng.”

“Vậy. Gặp lại sau, ngàn vạn cẩn thận.”

“Ừ, Cũng Vân, ta đi nha.” Phất tay một cái, Lãnh Tinh đi về phía con đường lúc trước.

“Hẹn gặp lại.” Cũng Vân nói to với Lãnh Tinh dần dần đi xa, dùng sức vẫy tay nói lời từ biệt.

Các thần phù hộ Lãnh Tinh vương phi bình an! Cũng Vân ở trong lòng van xin.

Ba giờ chiều, Lãnh Tinh bước đi nhanh, nhưng vẫn là tránh không khỏi mưa xối xả dieenddanleequyddoon như trút nước từ trên trời giáng xuống. Giọt mưa lớn như hạt đậu đánh vào người làm nàng đau không dứt. Nàng thật hoài nghi có phải ông trời cảm từng chậu nước đổ xuống nhân gian hay không, mưa rơi quá lớn làm nàng không thấy rõ đường đi, hạt mưa rơi xuống đất khiến cho bụi bay đầy trời, cả con đường đều thành một mảnh mờ mịt, nàng lập tức quyết định trước tiên tìm tiểu điểm để tránh mưa.

Chọn cũng không chọn, Lãnh Tinh tùy tiện vọt vào một quán rượu, cho dù có việc gì thì trước tiên tìm được chỗ tránh mưa to rồi hãy nói, Lãnh Tinh cố ý chọn cái bàn trong góc ngồi xuống.

Có thể bởi vì tất cả mọi người đều phải tránh mưa, nên trong quán rượu khách đến rất đông.

“Uống chút gì không?” Một nữ nhân tiến lên miễn cưỡng chào hỏi.

“Sữa dê nóng.” Lãnh Tinh đề thấp đầu, giả giọng trầm thấp nói.

Nữ nhân xem thường nhú một cái lỗ mũi.”Tối ngay.”

Tiểu điểm này là quán rượu, bán đều là rượu thứ thiệt, cơ bản là rất ít người đến nơi này mà uống sữa dê nóng, nàng cũng quên bọn họ còn có sữa dê nóng rồi, thật uống công vị khách nhân này nhắc nhở nàng, nữ nhân châm chọc mà nghĩ.

Không đến hai phút sữa dê nóng đã đặt lên bàn rồi, Lãnh Tinh ngay lập tức đặt sữa dê nóng ở trong tay sưởi ấm, nhìn ngoài cửa sổ mưa to hình như không có ý định dừng thì rầu rĩ.

Làm sao bây giờ? Sẽ không kịp chạy về trước khi Tát Tư trở về mất? Lãnh Tinh cắn môi dưới vô dụng mà nhìn ngoài cửa sổ. Lúc này cánh cửa vang lên tiếng, lại bị mở ra. Lãnh Tinh theo bản năng ngẩng đầu, vừa nhìn thấy thì nghĩ không hay rồi!

Nàng lại vội vàng cúi đầu, giống như người tới là đại ôn thần, nhưng mà lúc này đối với Lãnh Tinh mà nói, cũng cảm thấy không sai biệt lắm, ôn thần quả thật giống với Tát Tư.

Lon sữa dê được cầm trong tay càng không ngừng run lên, Lãnh Tinh tranh thủ để lon xuống, không ngừng khắc chế sự khẩn trương dần dần tăng lên trong lòng, không ngừng tự nói với mình nàng sẽ tránh được một kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 7.d: Chợ nước Chích

Nữ nhân trước kia không thèm quan tâm tới Lãnh Tinh, thì đối với Tát Tư thái độ nàng lại chuyển biến 360 độ, bên ngoài thái độ ân cần, lại cố ý phóng điện.

“Quý khách xin ngồi bên này, chỗ ngồi này gần trong góc, không chỉ có thể thấy cảnh trí ngoài cửa sổ, còn có thể tránh được tiếng huyền não bên ngoài.” Nữ nhân vận eo lắc mông dẫn Tát Tư đi tới chỗ ngồi kế bên Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh khó khăn nuốt xuống ngụm nước miếng, co người vào vách tường, rất sợ bị Tát Tư phát hiện.

Trước đây còn cảm thấy hành trình rất thuận lợi, nhưng sau khi liên tiếp gặp Tát Tư ba lần, nàng đã không nghĩ như vậy. Cuối cùng lãnh thổ nước Chích lớn bao nhiêu? Tại sao đi tới đâu cũng đụng phải Tát Tư? Thật sự gặp quỷ mà!

“Xin hỏi ngài có uống chút gì không?” Nữ nhân cúi người xuống hỏi. Không diện&dan^le#quy@don biết ngu ngốc hay là cố ý, cảnh xuân trước bị nhìn một cái không sót thứ gì, nàng ngồi ở bàn kế bên cũng liếc thấy, chắc hẳn Tát Tư và bốn tướng sĩ đều thấy được, nhưng mà bọn hắn thờ ơ là được rồi.

“Ba bình gạo mạch, thêm một chút thức ăn.” Tát Tư nói, tiện tay ném ra tiền xu như là tiền boia cho nữ nhân.

Lãnh Tinh và nữ nhân đều tròn to mắt, bởi vì số tiền xu này còn nhiều hơn tiền rượu và thức ăn gấp mấy lần. Lãnh Tinh không khỏi choáng váng, mà nữ nhân nhanh chóng nhận lấy tiền xu, luôn miệng nói cảm ơn sau đó lập tức vận eo lắc mông chuẩn bị đi.

Lãnh Tinh không khỏi hoài nghi Tát Tư cho nữ nhân kia nhiều tiền như vậy rốt cuộc là ý gì? Nàng không vui méo miệng.

Rất nhanh, toàn bộ món ăn Tát Tư gọi đã dọn đủ lên bàn rồi, nhưng nữ nhân kia không có rời đi, đứng ở bàn của Tát Tư hầu hạ bọn họ. Nói là phục vụ bọn họ, còn không bằng nói là mượn cơ đến gần một mình Tát Tư đi, mà Tát Tư giống như không còn ý phản đối, ổn định mà ngồi xuống ăn thức ăn của hắn.

Lãnh Tinh vừa uống sữa dê nóng trong tay, vừa len lén nhìn chăm chú vào động tĩnh bên bàn của Tát Tư.

Lãnh Tinh cúi đầu uống một hớp sữa dê, sữa dê còn chưa nuốt xuống chỉ nghe thấy tiếng nữ nhân kêu lên truyền tới bên tai: “Thật xin lỗi! Ta thật sự là quá sơ ý rồi, thật xin lỗi! Ta lập tức lau giúp ngài.”

Lãnh Tinh bị dọa sợ đến thiếu chút nữa phun sữa dê trong miệng ra, nàng còn tưởng rằng là chuyện lớn gì? Chẳng qua là không cẩn thận hắt rượu lên trên quần Tát Tư thôi.

Cái này giống như phim Nhật --”Yamato Nadeshiko” nàng xem ở hiện đại. Trong phim, nữ chính vì câu tiền của nhiều nam nhân nên sử dụng thủ đoạn.

Nữ nhân vội vàng lấy ra một cái khăn lau từ thắt lưng lau quần cho Tát Tư, Lãnh Tinh vốn còn không quan tâm, nào biết nữ nhân kia ban ngày ban mặt, ở trước mặt nàng, càng lau càng đi lên phía trên, nói rõ chính là ăn đậu hũ Tát Tư, mà Tát Tư vẫn ngồi nỏ định như vậy, không hiểu sao nàng lại tức giận.

“Xin theo ta lên lầu, trên lầu có quần sạch sẽ để thay.” Tay của nữ nhân sờ lên phần lưng Tát Tư yêu cầu hắn lên lầu với nàng, Lãnh Tinh nghe vậy toàn thân không khỏi cứng ngắc, nàng. Nữ nhân này lớn mật quyến rũ Tát Tư!

Đừng đi, làm ơn Đừng đi, Lãnh Tinh cúi đầu kêu gào ở trong lòng.

Tát Tư không nói được lời nào đứng lên, đẩy ghế ra, đi theo phía sau nữ nhân bước lên lầu hai, Lãnh Tinh ngẩng đầu lên không dám tin nhìn bóng lưng Tát Tư biến mất ở cửa cầu thang lầu hai. Vào giờ phút này, tim của nàng ngừng đập, dường hồ hấp không còn là một loại bản năng.

Hành trình lần này đến nước Chích đối với nàng có lẽ là sai rồi, nàng thế nhưng tận mắt thấy Tát Tư phản bội hôn nhân của bọn họ!

Nàng không thương hắn, nhưng tại sao trái tim lại đau như vậy?

Lãnh Tinh cứng ngắc ngồi ở chỗ đó, chờ đợi Tát Tư mỗi một phút mỗi một giây, lại trở thành thời gian khó khăn nhất trong thiên hạ. Mười lăm phút sau, Tát Tư và nữ nhân song song từ lầu hai đi xuống, Tát Tư mặt không thay đổi đi tới chỗ ngồi ngồi xuống, nữ nhân thì vừa đi vừa vui vẻ nhìn vòng tay trên cổ tay, đợi nữ nhân đến gần, Lãnh Tinh mới nhận ra trên tay nàng chính là vòng tay Tát Tư mua ở chợ.

Tim, không nhịn được co rút một trận.

“Thật đẹp!” Nữ nhân tán thưởng mà kinh ngạc hô.

Lãnh Tinh ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Tát Tư, nhưng lại nhìn thấy khóe môi hắn mỉm cười. Nàng không nhịn được nữa, cho dù hắn phát hiện ra nàng, nàng cũng không đếm xỉa tới! Lãnh Tinh dùng sức vỗ bàn đứng lên, tức giận dùng dùng quay đầu nhìn chăm chăm Tát Tư.

Tát Tư khiếp sợ đứng lên, không thể tin nhìn Lãnh Tinh. “Ngươi --” Tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này? Không phải nàng đang ở nước Hòa Ma sao?

Bốn vị tướng sĩ cũng giật mình đứng lên. “Lãnh Tinh vương.” Ý thức được thiếu chút nữa nói ra tên của Vương phi, các tướng sĩ vội vàng dừng lại.

“Ta, ngươi còn nhận ra ta là thê tử của ngươi sao?” Lãnh Tinh lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm vào đôi mắt kinh hãi của Tát Tư, trong lòng tràn đầy uất ức.

Sau khi hết khiếp sợ, sự tức giận của Tát Tư bắt đầu dâng lên, quát: “Ngươi vậy mà len lén theo tới đây!” Nàng thật là to gan, vậy mà gạt hắn bất chấp nguy hiểm theo đến nước Chích.

Chẳng lẽ mấy lần trước hắn nghe thấy giọng nói của nàng cũng không phải là hắn nghe nhầm? Nàng cơ bản là đi theo phía sau hắn, mà hắn lại không phát hiện sự tồn tại của nàng.

Thân thể Tát Tư căng thẳng, nắm chặt quả đấm, gân xanh nổi lên nhìn Lãnh Tinh.

“Nếu không phải là ta theo tới đây, sự bất trung của ngươi ta vĩnh viễn cũng chẳng hay biết gì.” Lãnh Tinh cắn chặt răng, nói rõ ràng từng chữ từng chữ, tim bị hành động Tát Tư tạo ra một lỗ thủng lớn.

“Ngươi đang nói cái gì?” Tát Tư không kiềm được sự tức giận rống to lên. Nàng làm sai, còn dám biện một đồng lý do đổ lỗi cho hắn.

Lãnh Tinh oán hận nhìn Tát Tư, cổ nén nước mắt trong hốc mắt, thề tuyệt đối không rơi nước mắt ở chỗ này. “Ngươi làm cái gì trong lòng ngươi biết rõ, không biết xấu hổ!” Lãnh Tinh không chút lưu tình chỉ trích Tát Tư, ánh mắt sắc bén quét về phía nữ nhân.

Nữ nhân sợ đến lùi lại một bước dài, cả lăm nói: “Xanh. Màu xanh dương. Mất!” Lời nói của nữ nhân đưa tới chú ý của nhiều người hơn.

Tát Tư vươn tay chuẩn bị bắt lấy Lãnh Tinh, nhưng Lãnh Tinh đã nhanh hơn hắn một bước xông đi về phía nữ nhân trốn to cặp mắt, đoạt lấy vòng tay trên tay nàng, lớn tiếng nói: “Đây là vòng tay của ta, tại sao ngươi tặng cho nàng!” Khi chạy tốc độ của Lãnh Tinh hoàn toàn bại lộ ở trước mắt mọi người.

“Lãnh Tinh!” Tát Tư phẫn nộ mà rống lên nói, trong nháy mắt đi tới bên cạnh nàng, vô cùng tức giận nói: “Không cho phép can quấy nữa!” Hắn dùng lực bắt lấy cánh tay của nàng, giận đến mức không ngừng lắc lắc nàng. Tát Tư bây giờ và Tát Tư tinh táo biết kiềm chế lúc trước hoàn toàn khác xa nhau, nữ nhân nhìn thấy không khỏi sợ hãi.

Toàn bộ người trong quán rượu tới gần chỗ của bọn họ, không thể tin nhìn tóc đỏ và con mắt màu xanh của Lãnh Tinh, mọi người bàn luận ầm ĩ.

“Tránh ra! Ta ghét ngươi!” Lãnh Tinh đẩy Tát Tư, trong miệng không ngừng mắng, cuối cùng không nhịn được nữa nước mắt chảy xuống. “Ta không cần gặp lại ngươi, ngươi thật quá đáng! Tại sao có thể đối với ta như vậy? Chúng ta mới tân hôn mà! ?” Trong tay nắm tay vòng tay không ngừng đánh vào ngực của hắn.

Tát Tư từ những lời chửi mắng của Lãnh Tinh cũng hiểu sơ sơ chuyện gì đang xảy ra, trở lại trên thuyền bọn họ tiếp tục tính sổ. “Nàng đi theo ta.”

Sự tồn tại của bọn hắn đã đưa tới chú ý, rất nhanh người nơi này rồi sẽ biết thân phận của bọn họ, đến lúc đó muốn rời khỏi đây sẽ khó khăn. Tát Tư dứt khoát ôm Lãnh Tinh vào trong ngực, ra hiệu cho bốn gã tướng sĩ rời khỏi quán rượu này, dọc đường đi đầu của Lãnh Tinh cũng không ngẩng lên, chỉ một mực chôn ở trong ngực Tát Tư, ủy khuất rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hòa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 8.a

Chích cung

Tin tức Tát Tư và Lãnh Tinh xuất hiện ở nước Chích lập tức truyền tới tai Chích Lạp. Xem ra, một cuộc không tránh được bão táp rồi.

“Người nói thật!?” Nam nhân vỗ bàn lên chính là Vương nước Chích -- Chích Lạp. Hắn trợn to mắt, trong ánh mắt vẻ khát máu và tàn bạo đều lộ ra rõ ràng.

Thám tử báo lại cung kính nằm trên đất, sợ hãi nói: “Là thật, rất nhiều người dân đã tận mắt nhìn thấy. Trong ngực Tát Tư ôm một người tóc đỏ, nữ nhân có đôi mắt màu xanh, bọn họ vội vàng rời khỏi một quán rượu. Nữ nhân kia nhất định là Hỏa nữ bảo vệ nước Hỏa Ma.”

“Hỏa nữ?” Trong ánh mắt của Chích Lạp lộ ra vẻ hứng thú, đầu lưỡi liếm qua cánh môi khô khốc, một bên khóe môi cười. “Là nữ nhân thông minh đó.”

Cũng bởi vì sự trợ giúp của nàng, Tát Tư không tổn người nào, như đi vào chỗ không người đến nước Chích cứu ra mười tên tù binh. Cũng bởi vì nàng là nữ nhân trong truyền thuyết, nên hiện tại mọi người trong nước Hỏa Ma đều biết điều chế thuốc trị phồng, nữ nhân thông minh như vậy, hẳn cũng muốn có được.

“Đi! Đi gặp Tát Tư, Tát Tư chết phải thấy xác, nữ nhân thì bắt sống.” Chỉ cần hắn bắt được và sử dụng Thần bảo vệ nước Hỏa Ma, hẳn còn sợ không rung chuyển được nước Hỏa Ma sao, còn sợ nước Hỏa Ma không trở thành vật trong túi của họ sao?

Thám tử nhanh chóng bò dậy, đi theo Chích Lạp và nhóm quân đội lớn nhất rời khỏi Chích cung.

Dọc theo đường đi, từ đầu đến cuối Lãnh Tinh không có ngẩng đầu, vầng vàng chôn đầu ở trong ngực Tát Tư, nước mắt đã khóc đến khô rồi, chỉ là thân thể vẫn còn run rẩy. Tóc đỏ nàng đã sớm bị Tát Tư dùng áo choàng che kín, dọc theo đường đi sự chú ý cũng từ từ giảm bớt.

“Dừng một chút.” Đột nhiên, Lãnh Tinh gấp gấp nói. Nàng từ Tát Tư trong ngực ngẩng đầu lên, không ngừng nhìn về phía sau.

Tát Tư chậm rãi dừng chân, giọng điệu không tốt hỏi: “Thế nào?” Nàng vẫn không ngừng giãy dụa thân thể nhìn về phía sau, làm hắn không thể không ôm chặt hơn, nhưng lại sợ làm đau nàng, nên hắn phải chú ý sức lực của mình. “Người an phận một chút được không?”

“Vòng tay của ta rớt, trở lại giúp ta nhặt.” Lãnh Tinh chỉ chỉ nơi vòng tay, vỗ cánh tay Tát Tư.

Mưa đã ngừng, nhưng nước mưa và đất cát lẫn vào tạo thành bùn lầy, mà nàng lại muốn một vị Vương như hắn cúi xuống tìm vòng tay ở trong một đồng bùn lầy, lời nói này là như thế nào!?

“Không đi.” Tát cự tuyệt.

“Chúng ta đi.” Bốn gã tướng sĩ trả lời ngay.

Lãnh Tinh xệ mặt xuống, méo miệng nói: “Không cần đi, ta không muốn tìm nữa.” Thì ra là hắn không xem trọng cái vòng tay kia như vậy, nàng còn xem nó thành bảo vật để làm gì?

Bốn gã tướng sĩ đứng tại chỗ không biết nên làm gì, có chút làm không hiểu lòng của phụ nữ, thế nào một chút muốn nhặt một chút lại không muốn nhặt?

Nghe vậy, Tát Tư trợn to cặp mắt nhìn chằm chằm Lãnh Tinh lại vùi vào trong ngực dieenddanleequyddoon hắn, đây chính là vòng tay hắn mua để tặng cho nàng. Là món quà đầu tiên hắn tặng cho nàng, nàng lại nói không cần là không cần, làm sao nàng dám làm vậy!?

“Đó là quà ta tặng cho người, người lại dám nói không cần!?” Tát Tư chất vấn.

“Trước đó người không nói qua là muốn tặng cho ta, đó là ta mình đoạt lấy.” Lãnh Tinh ở Tát Tư trong ngực âm thanh buồn bực nói.

“Người biết đó là quà ta muốn tặng cho người, người biết rõ mà còn nói như vậy!” Tát Tư phản bác.

“Ta không biết.” Lãnh Tinh không phục nói.

“Người không biết?” Thật là tức chết hắn rồi. “Vậy lúc người giành nó tại sao nói nó là vòng tay của ta.” Nàng còn giả ngu nói không biết.

“Ta không biết, ta không biết!” Lãnh Tinh ăn vạ nói. “Ta chính là không biết.” Ngẩng đầu lên nói xong lại dùng sức nằm xuống trước ngực Tát Tư.

Tất Tư cực kỳ tức giận, sải bước ôm Lãnh Tinh đi trở về nơi nàng rơi vòng tay, cúi người xuống lục lọi một hồi ở trong bùn lầy, rất nhanh tìm được vòng tay bị rơi. Hắn lau sạch sẽ áo choàng, nhét Lãnh Tinh vào trong ngực. “Ta thận trọng nói cho ngươi biết, đây là quà ta mua được muốn tặng cho ngươi, ngươi dám làm lần nữa mất hoặc nói không muốn, coi chừng ta xử phạt ngươi.”

Lãnh Tinh cầm vòng tay, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, vui mừng có, cái vòng tay này thật sự là Tất Tư muốn tặng cho nàng, bị thương cũng có, vì sự thật Tất Tư phản bội vẫn tồn tại.

“Đi thôi, đừng trì hoãn thời gian nữa.” Tất Tư hạ lệnh, ôm Lãnh Tinh trong ngực.

Đi không tới ba bước, phía bên kia chỗ bọn họ đứng đột nhiên ầm ỹ, Lãnh Tinh tò mò ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, trước đó không nhìn thấy nhiều, vừa nhìn thấy lại tức giận, vội vàng đánh bả vai Tất Tư, kêu lên: “Dừng một chút!”

Tất Tư dừng lại, không cần nhìn chỉ cần nghe cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Buông ta ra, buông ta ra! Ta không muốn trở về với ngươi!” Giọng nói của một nữ nhân vang lên, bọn họ đứng ở nơi khác cũng nghe được rất rõ ràng.

Tất Tư nghe mà giận tái mặt, mà Lãnh Tinh trong ngực đã sớm không kèm chế được thấy có người bị bắt nạt thì nhiệt huyết dâng trào, giãy giụa muốn nhảy xuống ngực của hắn.

“Ngươi an phận một chút.” Tất Tư nhắc nhở nói, hắn vô cùng không muốn tham gia vào chuyện này, huống chi bọn họ rất gấp, nhưng hắn hiểu rõ cá tính của Lãnh Tinh nhất định sẽ nhúng tay vào, hắn vẫn còn ở nơi này thì sẽ không để nàng nhúng tay vào.

“Ta bỏ ra tiền mua ngươi, muốn ngươi sinh con trai cho ta, hiện tại ngay cả ma cũng không áp ra, ngươi cầm tiền của ta mà còn dám chạy trốn, ta không đánh chết ngươi mới là lạ!” Nam nhân ở trong đám người vây xem cố gắng bắt được nữ nhân.

Nữ nhân vừa chạy vừa thê lương kêu: “Số tiền kia còn không phải là ngươi đánh cuộc mà hết sao, huống chi chúng ta chỉ ước định một năm, hiện tại một năm đã qua, ngươi không sinh được một con quý nào, thì trách ai được!”

Người xem trò vui nhìn không được cười ra tiếng, lại lo lắng cho số phận của nữ nhân, nam nhân cao lớn giận đến đỏ mặt tía tai, mặt mũi không nhìn được, không ngừng chà sát tay, hét lớn về phía nữ nhân: “Nhìn ta hôm nay không đánh chết nàng mới là lạ!”

Lãnh Tinh khản trương bắt được cánh tay của Tất Tư, thúc giục hắn tiến lên ngăn cản. “Là cùng một người, nam nhân kia trước đây không lâu cũng bắt nạt nữ nhân đáng thương đó, ta tận mắt nhìn thấy! Tất Tư, khi đó ngươi cũng ở đó còn giúp nàng, ngươi hãy giúp nàng lần nữa đi, nếu không nàng thật sẽ bị đánh chết đấy!” Nàng sẽ không nhận lầm người quả thật là nam nhân kia.

Thì ra khi đó nàng thật sự ở đó, rốt cuộc cũng chứng minh lúc đó hắn nghe được giọng nói của nàng cũng không phải là nghe nhầm, khi đó nếu không phải là hắn ra mặt ngăn cản trước, chỉ sợ nàng đã không chú ý nguy hiểm mà xông ra. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi sợ hãi và giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 8.b

Chích cung

Nam nhân cao lớn bắt được nữ nhân, đánh một quyền lên gò má của nàng ta, Lãnh Tinh không nhìn được kêu lên, gấp đến độ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực Tất Tư. “Ngươi không giúp thì ta giúp!” Nàng nhìn không nổi nữa rồi, không ra tay giúp nữ nhân kia thì sẽ nguy mất, tại sao những người đứng xem, cũng không có người nào nguyện ý ra mặt vì nữ nhân kia? Mất mọi người cũng bị mù sao?

Tất Tư ra hiệu cho bốn gã tướng sĩ tiến lên can thiệp, hắn cố đè xuống tức giận, dùng âm thanh đè nén hỏi Lãnh Tinh: “Lúc trước ngươi cảm thấy ngươi có hữu dụng không?” Nam nhân kia cao lớn như ngựa, nếu lúc trước nàng can thiệp, cuối cùng kết quả chính là làm oan hồn dưới bàn tay người nam nhân kia. Nàng quá không tự lượng sức, không để ý tới an toàn của bản thân, hắn không giáo huấn nàng làm sao được?

Bị Tất Tư hỏi như vậy, Lãnh Tinh lại á khẩu không trả lời được nhìn hắn. “Ta. . . .” Lãnh Tinh chột dạ đè thấp đầu. Nàng là thật sự không muốn nhận lấy kết quả đó, nhưng khi nhìn thấy như vậy, chẳng lẽ muốn nàng tro mắt không đếm xỉa đến? “Chẳng lẽ ngươi muốn ta cái gì cũng không quản, nhìn nữ nhân bị đánh đến chết sao?” Nàng phản bác.

“Nếu không phải là ngươi lên theo tới đây, ngươi cơ bản sẽ không thấy, ngươi sẽ bình an ở tại nước Hỏa Ma, cơ bản sẽ không thấy nữ nhân kia bị đánh đến chết. Có một số việc ngươi phải cân nhắc năng lực của mình, cũng không phải bất cứ chuyện gì ngươi đều có thể can thiệp vào.”

Uất ức dần dần lan tràn trong lòng, Lãnh Tinh biết Tất Tư nói rất đúng, lúc đó nàng can thiệp vào quả thật không có cân nhắc năng lực của mình, nàng cúi đầu, uể oải không dứt.

Thấy nàng đã nhận thức được mọi chuyện, Tát Tư thở dài một cái, không có trách cứ thêm nữa, Lãnh Tinh giống như đã trút giận xong nằm ở trong ngực Tát Tư.

Thật ra thì, chính là cá tính đặc biệt này, mới để cho hắn trong lúc vô tình từ từ quyến luyến nàng. Lần đầu thì mạnh mẽ đối mặt với hắn, can đảm để cho nữ nhân trong ngực tối chạy mất, lúc bị đánh cũng cứng rắn không chịu cầu xin tha thứ, lúc thì thông minh giúp hắn bảo vệ nước Hỏa Ma, đến lúc này lại nhiệt tình. Bốc đồng, tức giận, mỉm cười, nũng nịu, tất cả mọi thứ về nàng hắn đều yêu thích, cũng đều thường thức, nhưng mà lúc này không phải thời cơ tốt nói cho nàng biết.

Mười lăm phút sau, bốn gã tướng sĩ trở lại bên người Tát Tư, giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Bốn gã tướng sĩ trao đổi ánh mắt với Tát Tư, ngay sau đó Tát Tư phản phó tiếp tục lên đường.

Vùng duyên hải biên cảnh nước Chích

Một binh sĩ ở trên thuyền chú ý đến sự xuất hiện của Tát Tư, lập tức hét lớn rồi thả thuyền nhỏ xuống, chuẩn bị nghênh đón Tát Tư Vương và bốn gã tướng sĩ lên thuyền. Bởi vì gió đột nhiên thổi mạnh hơn, bọn họ không cách nào đậu thuyền lớn ở gần bờ, chỉ có thể lấy thuyền nhỏ để đi đón Tát Tư.

“Thả thuyền nhỏ, thả thuyền nhỏ, cẩn thận một chút.” Vốn chỉ định ở đây ba giờ, đột nhiên kéo dài thêm hai giờ. Binh sĩ ở lại canh giữ thuyền lo lắng cả ngày rốt cuộc có thể an tâm về nhà rồi.

“Nhanh đi đón Tát Tư vương, boi nhanh một chút.” Trên thuyền nhỏ quan chỉ huy ra lệnh, càng thêm ra sức chèo mái chèo.

Ở trên lãnh thổ nước Chích lâu một giây, là hơn một giây nguy hiểm, động tác của các binh sĩ cũng nhanh hơn.

Đội thuyền nhỏ boi gần thì binh sĩ vừa thấy được Lãnh Tinh vương phi ở trong ngực Tát Tư vương, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối, một bộ dạng không thể tin được. “Vương phi.”

“Chào.” Lãnh Tinh giống như kẻ trộm bị bắt, ngượng ngùng chào hỏi.

“Cẩn thận một chút.” Tát Tư để xuống Lãnh Tinh ở trong ngực, đỡ nàng bước lên thuyền nhỏ.

Nàng chưa đáp lên, đột nhiên từ trên biển truyền đến tiếng rống to của hàng trăm tên binh sĩ. Tát Tư nắm tay của nàng trong nháy mắt cảm thật chặt, thân thể dựa sát vào nàng cũng căng thẳng lên, Lãnh Tinh quay đầu muốn nhìn là xảy ra chuyện gì, nhưng một mũi tên gào thét bay qua gò má của nàng, Tát Tư nhanh chóng mang theo nàng mau né qua, sau đó thật nhanh lùi nàng lên, vững vàng ôm vào trong ngực.

Lãnh Tinh sợ hãi quay đầu, phát hiện cách đây trăm thước binh sĩ nước Chích đang chạy về phía bọn họ, số lượng đông đảo, làm rung động lòng người. Xem ra, bọn họ không kịp đi về nữa rồi.

“Binh sĩ nước Chích đến rồi! Thả thuyền nhỏ, nhanh lên thả thuyền nhỏ đi!” Trên thuyền binh sĩ nước Hỏa Ma ở trong gió điên cuồng hét lên, bày ra biểu hiện xuất sắc hơn người. “Lên bờ trợ giúp Tát Tư vương, lái thuyền lớn đến gần đó một chút!”

Tát Tư ôm chặt Lãnh Tinh hơn, giao nàng cho quan chỉ huy trên thuyền nhỏ, ra lệnh: “Trước tiên phái ba người bảo vệ Vương phi trở lại trên thuyền, những người còn lại lưu lại chiến đấu.” Giả sử toàn bộ bọn họ ngồi lên chiếc thuyền nhỏ này, tuyệt đối sẽ boi không được xa, đến lúc đó bị binh sĩ nước Chích vượt qua, bên cạnh mang theo Lãnh Tinh, trận đánh này tất nhiên sẽ càng thêm khó khăn.

Binh lính dùng sức đẩy thuyền nhỏ rời khỏi bờ cát, thuyền bắt đầu nhẹ rời khỏi bờ cát

“Tát Tư!” Lãnh Tinh kêu lên, đưa ra tay nhưng không bắt được Tát Tư, trơ mắt nhìn bọn họ dùng ít địch nhiều, nhưng mình lại không thể ra sức.

Lãnh Tinh ngồi thuyền nhỏ mới được kéo đến chỗ nước cạn, Tát Tư cũng đã cùng Chích Lạp chính diện giao phong.

“Hỏa nữ muốn chạy trốn!” Nhiều binh sĩ nước Chích xông về phía bờ biển quát lên.

Chích Lạp nhìn xa thuyền nhỏ trôi trên biển, cười trên lưng ngựa điên cuồng hét lên: “Mặc kệ nàng ngồi trên cái gì, toàn bộ đi quá đó bắt người cho ta!”

“Đừng làm cho binh sĩ nước Chích đến gần thuyền nhỏ!” Tát Tư giờ cao kiêu ở trong gió điên cuồng hét lên, không ngừng gào thét để cổ vũ sĩ khí của binh sĩ.

Binh sĩ nước Chích gặp thấy một người thì giết một người, kiếm Tát Tư dính đầy máu tươi.

Tát Tư diện&dan^le#quy@don đỏ mắt căm tức nhìn Chích Lạp cười trên lưng ngựa cách hắn một khoảng, lợi kiếm trong tay vùng lên liền chém binh sĩ nước Chích, ánh mắt khát máu và hả hê của Chích Lạp nhìn Tát Tư.

Thuyền nhỏ đã boi được hơn phân nửa, Lãnh Tinh nhìn tình huống trên bờ, thân thể bởi vì kích động mà run rẩy, nàng không muốn mất mạng nên phải làm mình tỉnh táo, trong đầu suy nghĩ cách giải cứu người nước Hỏa Ma đang bị vây khốn.

“Đến, đến rồi! Mau cẩn thận đón Vương phi.” Quan chỉ huy đỡ Lãnh Tinh đứng lên, để cho nàng leo lên cái thang được chuẩn bị tốt.

Lãnh Tinh cẩn thận từng li từng tí leo lên trên, một trận cuồng phong thổi qua, nàng suýt nữa rơi xuống, binh sĩ đứng ở mép thuyền đột nhiên một phát bắt được nàng kéo nàng lên thuyền, trong nháy mắt gió thổi qua làm nàng nghĩ ra một kế.

“Vương phi, ngươi không sao chứ?” Quan chỉ huy khẩn trương hỏi, theo sau Lãnh Tinh leo lên thuyền.

Không có thời gian do dự và hoảng sợ, nàng phải cứu Tát Tư và hàng trăm binh sĩ nước Hỏa Ma.

“Toàn bộ hãy nghe ta nói!” Lãnh Tinh nói với số lượng binh sĩ không nhiều lắm ở trên thuyền, ra hiệu chia binh sĩ làm ba bộ phận, hạ lệnh: “Xin tin tưởng ta, sau khi chuẩn bị xong ta sẽ giải thích với mọi người. Người của bộ phận thứ nhất đi tìm mũi tên, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu; người của bộ phận thứ hai đi dọn sạch dầu và tìm một số lượng lớn vải bó tới đây; người của bộ phận thứ ba đi đốt lửa.”

Lãnh Tinh vừa nói xong, toàn bộ binh sĩ trên thuyền đều nghe lệnh làm việc, đôi mắt màu xanh dương của nàng lóe lên vẻ kiên nghị, làm binh sĩ trên thuyền dần dần trấn định lại, tiếp theo nàng quay đầu nói với quan chỉ huy: “Ngươi đi tìm Tát Tư, nói với hắn, mọi người không nên tiếp tục chiến đấu nữa, lập tức ngồi lên thuyền nhỏ bơi về nơi này. Nhanh lên, cầu xin ngươi.”

Quan chỉ huy dùng sức gật đầu, lập tức xuất phát đi tìm Tát Tư.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 8.c

Binh sĩ nhanh chóng lấy ra đồ mà Lãnh Tinh muốn, nàng bắt đầu dạy bọn họ cách sử dụng. “Đầu tiên buộc vải bó lên đầu mũi tên, tẩm dầu rồi đốt lửa, chúng ta cần tạo một biển lửa trên biển này, khiến binh lính nước Chích không thể tới gần. Tốt nhất là để người bắn tên làm.”

Lập tức có hơn hai mươi tên lính đứng ra, Lãnh Tinh hài lòng gật đầu.

“Cố gắng lên, chuẩn bị, chờ ta ra lệnh, các ngươi lập tức bắn tên.”

Lãnh Tinh quay đầu nhìn tình hình chỗ Tát Tư.

Bắt đầu rút lui, Lãnh Tinh khẩn trương nhìn chỗ thuyền nhỏ của Tát Tư, một gã binh sĩ nước Chích muốn leo lên bị đá rơi xuống biển. Lòng của nàng mặc dù không ngừng kinh hoàng, lại dần đi dần lại mình nhất định phải canh chính xác thời gian bắn tên, an toàn cứu mọi người lên thuyền lớn.

Chính là lúc này! Lãnh Tinh hô to: “Bắn tên! Nhóm người bắn tên thứ hai chuẩn bị.”

Mũi tên rít gào lao ra mặt biển. Đúng như Lãnh Tinh đoán, lập tức đốt ra một biển lửa, rất hiệu quả ngăn cản lính nước Chích phía sau nhảy xuống biển.

“Bắn tên.”

Tới khi Tát Tư thoát khỏi sự truy đuổi của lính nước Chích, mặt biển nước Chích đã biến thành biển lửa.

Tát Tư vừa bước lên thuyền lớn, Lãnh Tinh vẫn chưa hết sợ hãi chạy vào lòng hắn.

“Ngươi không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?” Tát Tư kiểm tra Lãnh Tinh từ trên xuống dưới một lần, xác định nàng không việc gì mới yên tâm ôm nàng vào lòng. “Lái thuyền, lập tức băng bó cho người bị thương.” Tát Tư nói với quan chỉ huy.

“Nàng làm rất tốt.” Tát Tư nhìn Lãnh Tinh một cái, lời như vậy đối với hắn chính là lời cảm ơn.

Lãnh Tinh mỉm cười chống đỡ, nàng hiểu muốn Tát Tư nói cảm ơn với nàng là rất khó khăn, tùy hắn đi.

Gió trên biển lớn hơn, Tát Tư ôm lấy Lãnh Tinh đứng ở đầu thuyền cùng Lạp Chích xa xa trên bờ nhìn nhau, ánh mắt độc ác của Lạp Chích không khỏi làm Lãnh Tinh rung mình một cái.

Lãnh Tinh diện diện run rẩy vì đầu vào ngực Tát Tư, cảm giác bất an ập vào lòng. Cảm giác của nàng với Lạp Chích cũng không tốt, sợ tương lai sẽ có một ngày phải giao chiến cùng hắn, nàng thề sẽ không trộm đến nước Chích nữa.

Bên bờ nước Chích

Lập Chích giận điên lên, chỉ một chút nữa là hấn có thể giết Tắt Tư, bắt được hỏa nữ, hấn nhìn bầu trời điên cuồng hét lên, con ngựa phía dưới lo lắng đi lại.

Còn kém một chút như vậy, nếu không nhờ hỏa nữ, Tắt Tư không thể còn sống rồi đi. Hôm nay hấn rốt cuộc đã thấy được sự lợi hại và thông minh của hỏa nữ. Như vậy, hấn càng không thể buông tha nàng. Hấn lấy tên của vương giả thề, bọn họ sẽ gặp mặt.

Sau khi Tắt Tư và Lãnh Tinh dùng bữa, lau sạch người, hai người ngồi trong khoang của Tắt Tư ở đuôi thuyền. Lãnh Tinh cúi đầu yên lặng ngồi trên giường, Tắt Tư đứng bên cửa như có điều suy nghĩ nhìn Lãnh Tinh.

Tắt Tư đổi lại tư thế đứng thẳng, duỗi cơ thể cao to cường tráng.

“Nàng không có lời gì muốn nói với ta?” Tắt Tư dẫn đầu phá vỡ im lặng.

Lãnh Tinh gật đầu một cái, lo lắng dịch mông, nói tiếp: “Ta không nên tự mình lên thuyền, còn chọc họa lớn như vậy, nếu không phải vì ta, người cũng sẽ không chậm trễ thời gian về thuyền, Lập Chích hoàn toàn không thể thừa cơ. Ta rất xin lỗi, ta sẽ không làm chuyện không suy nghĩ thấu đáo thế này nữa.” Nhìn thấy những binh lính bị thương nằm bên ngoài kia, nàng thật sự rất đau lòng, nàng có lỗi với bọn họ, bởi vì nàng tùy hứng mà để cho bọn họ bị thương.

Nghe nàng nhận sai, Tắt Tư thư giãn cơ thể đi tới bên giường ngồi xuống. “Người cứu nước Hóa Ma, chuyện lần này người gạt ta theo tới đây, ta sẽ tha thứ cho người. Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, nghe chưa?” Hấn biết nàng bị chuyện chiến đấu với nước Chích dạy dỗ, như vậy đã coi như là xử phạt rồi.

“Ta biết rồi, cảm ơn người chịu tha thứ cho ta.” Lãnh Tinh từ đáy lòng nói.

Tắt Tư đến gần Lãnh Tinh, muốn ôm nàng vào ngực an ủi, nhưng Lãnh Tinh đẩy nhẹ hấn ra.

“Thế nào?” Tắt Tư hỏi. Tách ra mấy ngày rồi, hấn nghĩ hão hão mà ôm nàng, mà nàng lại dieenddanleequyddoon cự tuyệt hấn. Chẳng lẽ nàng không khát vọng hấn sao? Đáp án rất dễ nhận thấy là khẳng định, bởi vì nàng đã lui đến đầu giường.

“Hiện tại đổi lại, người không có lời gì muốn nói với ta?” Lãnh Tinh mấp máy môi, nóng nảy lắc lắc đôi tay.

Tắt Tư không khỏi nghi ngờ. “Không có.” Hấn cau mày nói.

Tắt Tư quả quyết khiến Lãnh Tinh có chút không thích. Hấn nhất định cảm thấy phản bội nàng là chuyện bình thường, quân vương cổ đại đều như vậy, hoàn toàn không tạo thành chuyện sai lầm, cho nên coi như bị nàng bắt tại chỗ, ngay cả xin tha thứ hấn cũng cảm thấy không cần, Lãnh Tinh sắp bị tui thân ngập tràn ép tới thở không được.

“Người đã cảm thấy không sao cả, vậy về sau người cũng đừng chạm vào ta... Ai đi đường nấy, ai cũng không cản trở ai!” Nói xong, Lãnh Tinh nắm một cái chăn mỏng muốn ngủ trên sàn nhà, Tắt Tư dùng một tay bắt nàng trở lại.

“Người đang hồ nháo cái gì?” Tắt Tư quát, xoay người nàng, mặt đối mặt lẫn nhau. Hấn chỉ có một vương phi là nàng, không động vào nàng thì hấn đụng người nào!?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hóa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 8.d

Thấy hấn hét lên như vậy, con tức của Lãnh Tinh cũng nổi lên. “Là ai hồ nháo? Người lấy hôn nhân làm trò đùa là người, người hồ nháo cũng là người, là người!” Gào xong, nàng tức giận quay đầu.

Tắt Tư quay mặt Lãnh Tinh lại, hơi thở ấm áp không ngừng phun lên trên da thịt của nàng, làm toàn thân nàng khó có thể kiềm chế sự khó chịu nổi lên, nàng không ngừng giãy giụa trong lòng hấn. “Người nói rõ cho ta, lúc nào thì ta lấy hôn nhân làm trò đùa rồi hả?” Hấn kiềm chế nàng đang giãy dụa.

“Sau lưng ta người đi chung với nữ nhân kia!” Vừa hô xong, Lãnh Tinh tui thân bật khóc. Nàng không quan tâm hấn, không cần quan tâm đến hấn, nàng oán hận lau nước mắt trên mặt.

Tắt Tư trừng lớn mắt, thở ra một hơi, thoáng chốc có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hấn cũng biết nàng đang giận cái gì rồi. Trải qua chuyện vừa rồi, thiếu chút nữa hấn đã quên việc nữ nhân ở nhà nghỉ kia, chỉ là nàng ngược lại nhớ rất rõ ràng.

“Con mắt nào của người nhìn thấy ta lên giường với nữ nhân kia?” Tắt Tư nhướn mày hỏi, khóe môi mang theo ý cười yếu ớt.

Lãnh Tinh cắn môi dưới, hai mắt đầm lệ, tức giận tròn mắt nhìn Tát Tư nói: “Ngay cả rốn của ta cũng thấy được, đừng nói người không làm.” Lãnh Tinh tức giận đầm cái đệm bên dưới.

Khóe môi cười yếu ớt của Tát Tư dần dần mở rộng, một tay kéo Lãnh Tinh từ góc giường ra giữa, sau đó đè nàng xuống giường. Hắn thừa nhận, thể dục ý làm hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ. “Nàng rất quan tâm ta?” Hắn khẽ vuốt gò má mềm mại trắng nõn của nàng.

Lãnh Tinh ngán người một chút, dùng sức đẩy Tát Tư đè bên trên. “Người đừng đè ép ta.” Nàng hét lớn, lảng tránh vấn đề khiến nàng bối rối.

Tát Tư bám sát không buông, trong mắt lóe ra ánh sáng. “Ta không có đụng nữ nhân kia.” Tát Tư gần như rỉ tai giải thích, trong mắt lóe ra ý cười và nghiêm túc.

Cho dù những lời nói vừa rồi của Tát Tư như âm thanh thủ thi, thì nàng vẫn nghe rất rõ ràng, đơn giản là bởi vì mặt của Tát Tư gần sát nàng, muốn nghe không rõ cũng khó.

Thân thể Lãnh Tinh cứng ngắc, kinh ngạc mấy giây, mới theo bản năng đặt câu hỏi. “VẬY. Người lên lầu làm cái gì?” Còn đi hơn mười mấy phút.

Tát Tư di chuyển hạ thân, đổi một tư thế thoải mái hơn, hắn hài lòng thở ra một hơi bắt đầu nói: “Ta diện kiến quý công nương thừa nhận nàng ta quyến rũ ta, chẳng qua trong tim ta vương vấn một nữ nhân đợi ở nước Hòa Ma. Cho nên, ta cự tuyệt nàng, chỉ thay quần mà thôi.”

“Người đã thành hôn trong tim còn dám vương vấn người khác?” Lãnh Tinh giờ tay gõ lên lồng ngực Tát Tư một cái, quát hắn, giải thích của hắn quả thật là càng nói càng hồng bét.

Tướng công có tình một đêm, mà còn là yêu người khác, cái này làm sao có thể tha thứ? Nàng nghĩ, tình một đêm của tướng công, hoặc là tướng công yêu người khác, hai loại này nàng đều không muốn.

Tát Tư cảm thấy cánh tay đang ra quyền của Lãnh Tinh, áp sát cánh tay của nàng vào trên ngực của hắn. “Người đang nghĩ cái gì? Người khác đó không phải là ai khác, chính là người, nếu không người cho rằng ta khổ cực bày bố các bước đi trong kế hoạch như vậy có tác dụng gì?”

Thoáng chốc, mặt Lãnh Tinh đỏ bừng lên, nhiệt độ thân thể cũng tăng theo. “Là ta thì nói là ta đi, làm gì mà nữ nhân đợi ở nước Hòa Ma.” Nàng oán giận nói, hại nàng nghĩ sai, biểu hiện giống như một phụ nhân ăn giấm chua.

Đột nhiên, Tát Tư cúi đầu hôn Lãnh Tinh, sau đó lại không hề báo trước đột nhiên dừng lại, sắc mặt của nàng càng thêm đỏ. Hắn thích nhìn nàng thẹn thùng như vậy nằm ở trong ngực hắn, Tát Tư cúi đầu cắn môi của nàng, dùng âm thanh mập mờ nói: “Khi đó, ta vẫn cho là người là đợi ở nước Hòa Ma, ta mới nói như vậy.”

“Đó.” Bởi vì Tát Tư hàm chứa môi của nàng, cho nên âm thanh của hắn cũng mập mờ như vậy. “VẬY. Tại sao người cho nữ nhân kia nhiều tiền boa như vậy? Trong mắt của ta, nó giống như là phí mua nàng cả đêm.” Lãnh Tinh đẩy mặt của Tát Tư ra, muốn hắn không cần nữa cắn môi của nàng nữa, nếu không nàng cũng không biết làm sao để nói chuyện.

Tát Tư làm một động tác tròn mắt, Lãnh Tinh gỡ cánh tay của hắn muốn hắn đừng giả bộ ngu, nhanh một chút trả lời câu hỏi của nàng.

“Quan sát của người thật nhạy bén, nhưng lại bỏ sót một việc duy nhất là nữ nhân kia đã mang thai ba, bốn tháng rồi. Ở nơi này công việc của nữ nhân đều không có bao nhiêu tiền, ta mới cho nàng nhiều tiền xu để cho nàng có thể an tâm sanh con.”

Nghe xong giải thích của Tát Tư, Lãnh Tinh kinh ngạc hé mở cánh môi, nàng thật sự rất khó tin Tát Tư biết làm chuyện tốt như vậy. Nàng chuẩn bị mở miệng nói chuyện, đầu lại bị Tát Tư đè thấp, ngậm lấy môi của nàng.

“Thật sự rất khó tin người cũng sẽ đồng tình với người khác.” Người chắc chắn không phải như vậy, lời của nàng mập mờ không rõ.

Tát Tư diện kiến quý công nương buông môi Lãnh Tinh ra, ngẩng đầu lên nói: “VẬY thì trước tiên tiến lên thêm 1 bước nữa trong kế hoạch, xem như là phần thưởng cho ta.” Trước kia trong cuộc sống không có nàng thì hắn mới lười phải làm những chuyện tốt này, còn sau khi có nàng, hắn nguyện ý làm bất kỳ chuyện gì để nàng yêu hắn, cũng sẽ làm cho nàng vui vẻ.

“Còn nữa, ta ở chợ nước Chích cú.” Hắn nghĩ từng việc một để nàng luận công ban thưởng, chỉ là bị nàng cắt đứt.

Tát Tư dứt khoát ngậm môi Lãnh Tinh.

“Ta hiểu rõ, lúc đó ta cũng ở đó, cho nên người đã sớm đi thêm mấy bước rồi.” Bây giờ đã là bước thứ bảy rồi.

Tát Tư hài lòng gật đầu một cái, hôn càng sâu, một lúc lâu lại đổi thành chạm khẽ. “Không còn gì nữa sao?” Nếu như đã hỏi xong rồi, hắn muốn làm chuyện thật lâu bọn họ chưa làm.

“Còn có, tại sao vòng tay kia lại ở trên tay nữ nhân đó? Người vốn là muốn tặng cho nàng phải không?”

Nàng tránh trái tránh phải, Tát Tư mới nói rõ ràng cả câu.

“Đó là vì người, ta sợ người không thích, nên muốn hỏi ý kiến của nàng ta. Nếu như nàng ta cho là nữ nhân không thích kiểu dáng đó, ta sẽ trở về mua

một lần nữa.” Đây là lần đầu tiên tặng quà cho nàng, hẳn muốn xác định rằng nàng sẽ thích cái vòng tay kia.

Lãnh Tinh ngượng ngùng cắn môi dưới. “Ta rất thích cái vòng tay kia, cảm ơn người.”

“Người thích là tốt rồi.” Tất Tư cảm thấy toàn thân nóng lên, thân thể cũng từ từ chậm chậm căng thẳng lên. Thì ra, tặng quà cho nữ nhân mình thích, cảm giác tốt như vậy. “Còn có vấn đề gì không?” Không có vấn đề gì nữa, hẳn sẽ phải khởi động để tấn công rồi.

“Người cần phải vẫn cắn môi ta sao? Lời nói của ta đều không rõ lắm.” Như vậy đã làm cơ thể nàng căng thẳng lại nóng lên.

Tất Tư cười như kẻ trộm, đặt lấy hai tay của nàng lên đỉnh đầu, cúi đầu khàn giọng nói: “Sẽ không cắn.” Bởi vì hắn đổi thành hôn, hôn thật sâu.

Đêm đã khuya, lúc yêu nữ nhân mình yêu mến, ai cũng đừng quấy rầy.

Lãnh Tinh thuận theo mở môi ra tiếp xúc thân mật với Tất Tư. Chợt, nàng nghĩ đến thật lâu trước kia, nàng từng nghĩ tới, yêu hắn sẽ rất khổ sở, bởi vì nếu như có một ngày nàng trở về tương lai sau, thì phải làm sau bây giờ? Nhưng lâu như vậy, nàng cũng không thể trở về, yêu hắn cũng không có chuyện gì chứ? Cái vấn đề này, nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hóa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 9.a

Từ nước Chích quay về đã ba tuần. Những thời giờ này, Lãnh Tinh nhàn nhã sống qua ngày, Tất Tư đối với nàng cực tốt, quan hệ giữa hai người càng lúc càng thân mật. Nàng hay muốn đi theo bên cạnh hắn, nhưng nếu như nàng không chịu được nữa, Tất Tư sẽ cho phép nàng rời đi một lát, đi vườn hoa hóng mát một chút, ví dụ như hiện tại.

Mấy ngày nay nóng quá, trong không khí vừa khô lại vừa oi bức. Nàng tưởng rằng mùa hè nước Hóa Ma lại đến rồi, nhưng đi hỏi thì lại không phải xem ra nhiệt độ này không tầm thường, người trong cung nói việc này cũng không thường gặp.

Bên trong vườn là nơi duy nhất mặt trời chiếu không tới, nơi này tương đối mát mẻ. Lãnh Tinh ngồi xổm người xuống muốn đất để trồng một bụi hoa, nhưng tay vừa đụng đến đất, lại bị cái làm nàng phải rút tay về thật nhanh.

“Chuyện này. . . .” Lãnh Tinh kinh ngạc nhìn bàn tay sưng đỏ, dần dần sáng tỏ nguyên nhân những ngày qua cảm thấy nóng bức. Thì ra là luồng nhiệt này không phải do mặt trời chiếu xuống, mà là đến từ mặt đất thâm trầm.

“Núi lửa đang hoạt động rồi, khó trách những ngày qua nóng bức như vậy.” Trái tim vừa mới động một cái, mặt đất đột nhiên chấn động kịch liệt.

Lãnh Tinh xộc xệch đứng lên, vội vàng đứng ở góc tường. Năm giây sau, chấn động kết thúc, mặt nàng tái nhợt đứng lên, nhưng vào lúc này Tất Tư lại chạy vào.

Tất Tư chạy về phía Lãnh Tinh, ôm nàng vào trong ngực. “Có bị thương ở đâu? Người không sao chứ?” Tất Tư đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của Lãnh Tinh. “Đừng sợ, có ta ở đây rồi.”

“Ta không sao, ta không sao.” Lãnh Tinh cũng ôm thật chặt Tất Tư, trái tim kích động cũng đã bình tĩnh lại.

Nàng ngẩng đầu lên nói với hắn: “Núi lửa bắt đầu hoạt động rồi, chúng ta phải nhanh dieenddanleequyddoon chóng đưa người dân rời khỏi đây thôi. Chúng ta thả thuyền ở phía Bắc, ở một chỗ không xa thích hợp cho chúng ta ở, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ nơi đó. “Nàng có một luồng dự cảm chẳng lành, đảo Hóa Ma đã sắp trở thành lịch sử.

Tất Tư gật đầu, hẳn không muốn trải qua chuyện làm chấn động lòng người trước đây 5 giây một lần nữa. Hắn là vương nước Hóa Ma, có trách nhiệm làm cho người dân không sợ hãi, hắn là trượng phu của Lãnh Tinh, hắn có trách nhiệm yêu nàng và bảo vệ nàng. “Đi thôi, chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa.”

Lãnh Tinh cắn môi dưới, nước mắt không cách nào kìm chế chảy xuống, nàng ôm thật chặt Tất Tư.

“Tại sao khóc?” Nàng mặt của Lãnh Tinh lên, Tất Tư lo lắng hỏi.

“Ta không bỏ được nơi này.” Nàng đã có tình cảm với nơi này, nhất định Tất Tư còn khổ sở hơn nàng, nhưng hắn che giấu rất tốt, nàng thật là quá vô dụng.

Tất Tư mỉm cười, vỗ vỗ đầu Lãnh Tinh, lau khô nước mắt của nàng. “Người còn có người dân yêu thương người, đừng khóc.” Còn có ta yêu người, sẽ không cô đơn, đừng sợ.” Chúng ta hồi cung đi.” Hắn không bỏ được nơi này, nhưng nếu như có nàng đi cùng, nơi nào hắn cũng nguyện ý đi.

“Người đối xử với ta thật tốt.” Lãnh Tinh nằm ở trước ngực Tát Tư nhẹ giọng nói.

“Không đối xử tốt với người thì đối xử tốt với ai?” Tát Tư xoa tóc của nàng, hai người cùng nhau trở lại trong cung.

Tát Tư lập tức lên đường đi dò xét dân chúng, Lãnh Tinh là đội ở trong cung.

“Vương phi, người có muốn dùng cơm hay không?” Thị nữ đi vào phòng ngủ của Tát Tư và Lãnh Tinh hỏi.

“Ta chờ Tát Tư về ăn chung, các người lui xuống trước đi.” Sau khi thị nữ lui ra, Lãnh Tinh cầm lên một phiến đá và phẩn viết thư cho người nhà ở tương lai. Nàng giấu thư ở trong một khối đá trên bức tường, đợi một ngày nào đó trong tương lai các ca ca tìm được, có thể biết được nàng bình an vui vẻ sống ở cổ đại.

Thị nữ đi vào báo Tát Tư trở lại, Lãnh Tinh vỗ vỗ tường đá, thờ dài, đứng dậy nghênh đón Tát Tư.

Càng lúc càng ngột ngạt, núi lửa hoạt động càng thêm kịch liệt, chỉ là mặt đất cũng không rung động động, năng lượng núi lửa thỉnh thoảng phóng ra, việc này làm Lãnh Tinh rất lo lắng, chỉ có thể nhanh chóng chuẩn bị rời khỏi đảo Hỏa Ma. Nàng không biết khi nào trời cao muốn cho đảo Hỏa Ma biệt vô âm tính, chỉ mong không phải hiện tại, xin hãy cho bọn họ nhiều thời gian một chút!

Tát Tư vì chuẩn bị cho việc rời khỏi đảo Hỏa Ma, trở nên bận rộn khác thường. Thấy hấn bộc lộ năng lực lãnh lực đạo và hành động hơn người, không khỏi thật cảm thấy bội phục và kiêu ngạo.

Tát Tư đến gần chỗ của Lãnh Tinh ở mũi thuyền, ôm lấy hông của nàng nói: “Có muốn hồi cung nghỉ ngơi một chút hay không? Người đã ở đây từ sáng đến giờ rồi, mệt không?” Thời tiết nóng bức như thế, hấn không nỡ để nàng phơi nắng ở chỗ này, trên thuyền còn có một ít chuyện, còn phải tồn trên một ít thời gian xử lý.

“Ta không mệt, ta chờ người cùng trở về.” Gần đây, nàng rất sợ rời khỏi Tát Tư, cảm giác hấn vừa rời khỏi thì sẽ không được thấy hấn nữa. Sợ hãi như vậy khiến nàng không muốn rời khỏi hấn dù chỉ một giây, nàng không hiểu tại sao lại có cảm xúc này, có lẽ là núi lửa nhanh bộc phát, làm cho nàng cảm thấy lo lắng!

Tát Tư gật đầu, không ép nàng, “Đi xuống khoang thuyền nghỉ ngơi một chút, chuyện vừa xử lý xong, ta lập tức đi đón người.”

“Được, ta ở bên trong chờ người, người đừng quên tới đón ta đó.” Lãnh Tinh dặn dò, lấy được bảo đảm của Tát Tư, nàng mới an tâm tiến vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền chỉ lạnh hơn một chút so với bên ngoài, nhưng vẫn nóng bức như cũ, Lãnh Tinh đẩy ra cửa sổ trong khoang thuyền giúp không khí lưu thông. Đột nhiên, ngoài cửa sổ có bốn người mặc áo đen, nón của áo choàng choàng gần hết thân người làm nàng tò mò, để cho nàng nhớ tới trước đây không lâu nàng cũng là có ý choàng nón áo choàng để tránh tai mắt của người khác. Lãnh Tinh theo bản năng cảm thấy bốn người này có vấn đề, lại thêm nóng như vậy còn ăn mặc một thân màu đen, thật sự vô cùng khả nghi.

Lo lắng bốn người kia chạy mất, dưới tình thế cấp bách nàng hô to: “Bốn người mặc áo đen, các người đứng lại cho ta!”

Nàng kêu một tiếng, bốn người kia lập tức dừng chân, chỉ là không có nhìn về phía nàng, dáng vẻ trấn định làm Lãnh Tinh càng cảm thấy kì quái.

“Xoay đầu lại!” Lãnh Tinh lớn tiếng ra lệnh. Nàng muốn xác định thân phận của bọn hấn, bốn người này nhất định có vấn đề, nói không chừng là quý tộc không muốn rời khỏi đảo Hỏa Ma phái người tới phá hư. “Ta gọi các người xoay đầu lại.” Thật là buồn cười, kêu thật lâu lại vẫn dám giả bộ như gió thoảng bên tai!

Một người áo đen trong đó mở miệng nói chuyện. Người này là người cao lớn nhất trong bốn người, giọng trầm thấp khàn khàn làm Lãnh Tinh nghe được cực kỳ không thoải mái. “Người có thân phận gì? Lại dám ra lệnh cho ta như vậy.” Trong âm thanh tràn đầy quyền uy không cho người khác xen vào.

“Ta là vương phi nước Hỏa Ma, thân phận như vậy, có tư cách ở nước Hỏa Ma yêu cầu người xoay đầu lại hay không?” Ở nước Hỏa Ma lại muốn so oai phong với nàng, hấn quá không tự lượng sức rồi.

Một nam nhân mặc áo đen ở bên trái đằng sau thân thể đột nhiên chấn động, quay đầu muốn nhìn nàng, lại bị nam nhân nói chuyện trước đó rống mà dừng lại động tác quay đầu, chỉ là trong nháy mắt, nàng nhìn thấy màu tóc của người muốn quay đầu, đó là màu tóc Quý tộc nước Chích mới có -- màu đen.

Nội tâm Lãnh Tinh chấn kinh đến tận tận đỉnh, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì trấn định, lấy giọng nói kiên định nói cho bọn hấn biết: “Các người không nên xuất hiện tại nơi này. Nếu như các người muốn khơi lên chiến tranh, thử cho Hỏa Ma nước không thể phụ bồi. Mặc kệ các người có tin hay không, cả hòn đảo nhỏ này không lâu về sau sẽ chìm và biến mất. Trở về nói cho Chích Lạp vương của các người biết, nắm chặt thời gian giúp người dân của nước Chích rời khỏi đây, đừng gây ra chiến tranh vô vị ở nơi này nữa, tất cả nơi này sẽ không thuộc về người nào cả.”

Lãnh Tinh nhìn ra được nam nhân áo đen cầm đầu bởi vì lời nói của nàng mà của nàng mà chấn động, nhưng cảm xúc của hấn chỉ là thoáng qua.

“Tát Tư diện&dan^le%quy@don vương phi, Hỏa nữ nước Hỏa Ma, nước Chích đã chấm người!” Thông minh như vậy, lại có thể đoán ra bọn họ đến

từ nước Chích. Cho dù cái hòn đảo này sắp biến mất, hấn cũng muốn tóm nằng về bảo vệ nước Chích nước.

Lãnh Tinh bởi vì lời nói của nam nhân áo đen mà cứng đờ, một cổ sợ hãi ập vào lòng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn người áo đen bình tĩnh rời đi, không có lên tiếng ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hóa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 9.b

Đêm đó --

“Ngươi làm sao vậy?” Lúc ăn tối, Lãnh Tinh có vẻ không yên lòng, Tất Tư nghi ngờ hỏi thăm. Sẽ không phải là hôm nay buồn bực đến đầu óc mê muội rồi chứ, mới có thể không muốn ăn, nhưng nằng không ngừng khuấy thức ăn.

“Không có gì, không có gì.” Lúc này Lãnh Tinh mới lấy lại tinh thần ăn cơm. Nằng suy nghĩ có nên nói cho Tất Tư biết chuyện hôm nay người của nước Chích đã tới đây hay không, cuối cùng vẫn quyết định không nói, tránh đưa tới một cuộc gió tanh mưa máu. Bởi vì theo cá tính nóng nảy của Tất Tư, không xông ra bắt người mới là lạ, hơn nữa hiện tại việc quan trọng nhất là chuẩn bị cho người dân rời khỏi nước Hóa Ma, trước mắt chuyện của nước Chích không đáng để phí tâm.

“Vậy thì đừng ngăn người như vậy nữa. Ăn nhiều một chút.” Tất Tư cau mày nói.

“Được.” Nói xong, Lãnh Tinh cúi đầu ăn một cách mạnh mẽ, vài lần chợt dạ ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa lúc đụng với Tất Tư, nằng mắt tự nhiên cười, lại vội vàng cúi đầu. Lần này, lòng mày Tất Tư càng cau lại chặt hơn.

“Ngày mai ngươi ở trong cung nghỉ ngơi đi, đừng đến bờ biển phơi nắng với ta.” Nếu không mọi người sẽ bị phơi đến trở nên kì lạ, một hồi thần trí bay mất, một hồi quỷ quyết chợt dạ cười.

Lãnh Tinh lập tức quả quyết cự tuyệt, đánh chết nằng cũng không muốn rời khỏi Tất Tư một bước, nhớ đến những lời cuồng vọng của đám người nước Chích nói hôm nay, lòng nằng vẫn cảm thấy sợ hãi. “Không, ta không mệt, để cho ta đi cùng.”

“Thật sự là không có vấn đề?” Tất Tư nhíu mày hỏi.

“Bảo đảm không có vấn đề gì cả.” Lãnh Tinh vỗ ngực bảo đảm.

Nhưng, hấn có một điều kiện. “Buổi sáng ngươi có thể đợi ở trên thuyền, buổi trưa đến nhất định phải xuống khoang thuyền nghỉ ngơi.” Bọn họ sắp có một hành trình dài, hấn không thể để cho nằng mệt đến chết được.

“Được, không thành vấn đề.” Nằng vội vàng đồng ý, chỉ sợ Tất Tư đột nhiên đổi ý, hiện tại diện&dan^le%quy@don nằng sợ phải rời khỏi hấn, cho nên, hấn đi nơi nào nằng đều vui vẻ đi theo.

Lãnh Tinh cúi đầu lại ăn vài miếng, sau đó ngẩng đầu lên đề nghị: “Ta không ăn được, chúng ta ra ngoài đi dạo có được hay không?” Thời gian bọn họ ở lại chỗ này không nhiều lắm, nằng nghĩ muốn nhìn tất cả mọi thứ ở đây, để nhớ kỹ những sự tốt đẹp, đặt nó ở trong lòng.

Tất Tư còn chưa kịp gạt đầu, Lãnh Tinh đã gấp đến độ kéo hấn đi ra ngoài.

Nhiều ngày sau lúc đêm khuya, sao lốm đốm đầy trời đêm, vạn dặm không có bóng mây, không khí khô ráo mà lại không có chút gió nào, Lãnh Tinh từ trong giấc mộng tỉnh lại, muốn ôm Tất Tư ở bên cạnh, lại ngoài ý muốn chụp hụt. Nằng cau mày ngồi dậy, trừng mắt cố gắng nhìn thấy rõ tất cả trước mắt, đợi sau khi thấy rõ, Lãnh Tinh trợn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt, lúc này Tất Tư đi tới bên cạnh ôm lấy nằng.

“Ngươi đã tỉnh rồi à?” Tất Tư hạ thấp giọng hỏi, ngón tay lướt qua tóc dài của Lãnh Tinh, vì nằng sửa sang lại tóc dài rồi rậm bởi vì mới tỉnh ngủ.

“Chuyện này. . . .” Lãnh Tinh kinh ngạc nói không nên lời, trong thần điện hơn nghìn cây đuốc, sáng rực giống như ban ngày, trong ánh lửa hùng hực lộ ra một cổ quỷ quyết, ngọn lửa tuy lớn, nhưng nằng lại cảm thấy rét lạnh.

Chính giữa Thần điện vẽ một thứ rất giống Bát Quái Đồ. Ánh trắng từ phía trên cửa sổ chiếu xuống, ngồi ở trong vòng tròn có 30 tên tế ti, mặt đều bị ánh trắng nhuộm thành màu trắng bạc, thật giống như Sứ giả tới từ địa ngục, Lãnh Tinh không khỏi rung mình một cái.

Lãnh Tinh khó khăn nuốt xuống ngụm nước miếng, hai mắt mở to nhìn chằm chằm tế ti cứng ngắc ở phía trước, nằm ở trên sàn nhà là mấy cỗ thi thể sắc mặt trắng bệch. Nằng quay đầu kích động hỏi Tất Tư: “Ngươi làm gì bọn họ vậy? Bọn họ đã chết rồi sao?” Tay nằng chỉ vào chừng trăm người nằm trên mặt đất gần đó.

Tất Tư cau mày, đối với hoài nghi bọn hắn bị sát hại của nàng cảm thấy không vui. “Bọn họ đúng là chết rồi, chỉ là không phải ta giết, hôm nay tất cả bọn họ chết đều bởi vì người dân, trong đó phần lớn là bệnh chết.” Những thi thể này đều chuyển vào từ dân gian, dùng làm từ thi để nguyên rửa tội hôm nay.

“Nhưng Đây là vì cái gì chứ?” Nàng không biết, tại sao tể ti lại nhớ kỹ những kinh văn cổ xưa của nước Hòa Ma mà không quan tâm đến những thi thể này?

Ánh mắt Tất Tư đột nhiên trở nên nghiêm nghị, giải thích với Lãnh Tinh: “Tôi nay dùng từ thi để nguyên rửa là vì muốn bày kết giới, tể ti làm phép ra lệnh những linh hồn những người bị chết kia phải trấn thủ ở nước Hòa Ma trọn đời không được rời khỏi đây, coi như nước Hòa Ma chìm xuống, người của đời sau vẫn không phải phá hư mọi thứ trong nước Hòa Ma. Đây là vì giúp cho nước Hòa Ma vĩnh viễn được an bình ở trên đảo Hòa Ma.”

Nghe xong lời nói của Tất Tư, Lãnh Tinh chậm rãi chớp mắt, cảm thấy mình gần như không thể hít thở. Nàng chấn động vô cùng, nàng nhớ lại những linh hồn bắt nàng tới nước Hòa Ma, thì ra là những hồn phách kia như Tất Tư nói là vì bảo vệ yên bình của nước Hòa Ma nên mới bày ra kết giới, nàng lại bởi vì phá hư kết giới mà bị mang về cổ đại, mà hiện tại nàng lại sống sờ sờ ở chỗ này nhìn bọn hắn bày ra kết giới, tất cả mọi chuyện đều vô cùng kì quái!

“Mau chóng hoàn thành, sau khi hoàn thành chúng ta trở về tẩm cung nghỉ ngơi.” Tất Tư ghé vào bên tai Lãnh Tinh nói. Hắn cả đêm chưa ngủ, mà Lãnh Tinh là người bày kết giới lại ngủ trước rồi, bởi vì hắn không yên lòng để nàng một người ở tẩm cung mà ôm nàng đang ngủ say tới nơi này, hắn thật sự không ngờ tới nàng sẽ nhìn thấy việc bày kết giới.

Lãnh Tinh gật đầu, hỏi tiếp “Có chú ngữ giải trừ kết giới không?” Nếu như các ca ca ở tương lai phạm vào kết giới thì phải làm sao bây giờ! ?

Tất Tư nghi ngờ nhíu mày nói: “Người hỏi cái này làm cái gì?”

“Ta. . . . Ta tò mò.” Lãnh Tinh cắn môi dưới nói. Nàng đưa lưng về phía Tất Tư, làm hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt giả dối của nàng.

Tất Tư đột nhiên xoay người Lãnh Tinh lại, muốn để cho mình có thể thấy rõ ràng nét mặt của nàng, nhưng Lãnh Tinh vội vàng làm nũng vui đầu vào trong cổ của Tất Tư. “Ta chỉ là tò mò thôi mà, người không muốn nói thì thôi vậy.” Trong lời nói tràn đầy uất ức.

Thấy nàng nũng nịu như thế, mặc dù Tất Tư sinh lòng nghi ngờ, nhưng vẫn hài lòng với bộ dạng này của nàng. “Chú ngữ giải trừ kết giới toàn bộ đều khắc vào tấm ván này.” Lãnh Tinh tròn to mắt nhìn tấm ván màu vàng kim lớn như bình thường ở trên bàn tay Tất Tư, trên tấm ván màu vàng khắc chữ chẳng chịt, tất cả đều là những chữ mà nàng nhìn không hiểu viết thành.

“Nếu như có một ngày chúng ta có thể trở lại nước Hòa Ma thì sẽ dùng tới cái này.” Tất Tư ý vị sâu xa nói. Tấm ván này là dự phòng cho việc người được tể ti truyền nghệ không giỏi không thể mở ra kết giới, trên tấm ván khắc chính là cách bày ra kết giới và chú ngữ giải trừ.

“Tấm ván này thật đẹp.” Lãnh Tinh vuốt ve mặt ngoài tấm ván thì thảo nói, nhưng trong đầu lại nghĩ ra một kế hoạch.

Vào lúc này đột nhiên Tất Tư ôm lấy Lãnh Tinh, thu hồi tấm ván màu vàng kim, hôn nàng một cái nói: “Hoàn thành rồi, đi về nghỉ ngơi thôi!” Tất Tư dẫn đầu đi ra Thần điện, tể ti theo bước hắn đi ra sau.

Lãnh Tinh an ổn nằm ở trong lòng ngực Tất Tư, mí mắt theo bước chân vững vàng của hắn mà nửa khép nửa mở. Rốt cuộc, trước khi nàng tiến vào mộng đẹp, trong đầu thoáng qua một ý nghĩ.

Hôm nay bầu trời thế nhưng lại có cơn mưa nhỏ, thời tiết bên ngoài mát mẻ, trong không khí còn phiêu tán một luồng mát mẻ khi trời có mưa. Lãnh Tinh nằm ở trên lan can bên ngoài tẩm cung, ngẩng đầu lên hít sâu, hít thở mùi vị đã lâu không thấy. Giống như buồn bức đến phát hỏa, đựng phải một trận mưa cũng dịu đi không ít, thời tiết luôn nóng bức, buồn bức, nàng thật hoài niệm loại thời tiết mát mẻ này.

Tất Tư im lặng đến gần Lãnh Tinh, một phen từ phía sau ôm lấy, nâng nàng lên cách dieendandeequyddoon mặt đất. Lãnh Tinh mềm mại dựa sát lồng ngực của Tất Tư, vui vẻ cười khanh khách nói: “Người đã dậy rồi sao?” Nàng giãy giụa muốn rơi xuống đất, hắn ở phía sau nàng, nên Lãnh Tinh xoay người tay vòng lên hông của Tất Tư, hỏi “Là ta đánh thức người sao?”

Lúc xuống giường nàng đi rón rén, lo lắng làm ẩm ỉ đến hắn. Ai bảo hắn không chịu để cho nàng ngủ ở phía ngoài giường, hại nàng lúc rời giường cũng phải vượt qua thân thể của hắn, hắn lại cao to như vậy, từ đầu giường đến cuối giường cũng bị hắn chiếm hết, làm nàng mỗi lần như vậy đều phải cực kì cẩn thận, nhưng hắn cũng thường xuyên bị nàng đánh thức.

Tất Tư lắc đầu tỏ vẻ không phải, ánh mắt triu mến dừng lại ở trên người của Lãnh Tinh. “Người nằm ở nơi này làm cái gì?” Hắn cởi áo choàng ra phủ thêm cho nàng, tránh cho nàng bị cảm lạnh.

“Nghe thấy mùi vị của mưa.” Lãnh Tinh mỉm cười nói, cười híp mắt nhìn Tất Tư, một đoạn cánh tay đưa ra bên ngoài lan can bắt mưa.

Câu trả lời ngây ngô và hành của nàng chọc Tất Tư cười.

“Kế hoạch giữa chúng ta thật lâu cũng không có tiến triển.” Tất Tư ôm Lãnh Tinh đột nhiên nói.

Thoáng chốc, Lãnh Tinh đỏ mặt, không biết làm gì, đi bắt mưa ở ngoài trời. “Quả thật vẫn dừng ở bước thứ bảy.” Tại sao đột nhiên hắn lại nói đến

chuyện này? Hai nàng khẩn trương

“Người nói ta còn phải đi bao nhiêu bước nữa mới có thể làm người yêu ta?” Tất Tư cọ sát ở tóc mai bên tai Lãnh Tinh, buộc nàng trả lời.

Hắn si mê nàng thật sâu, yêu nàng, nhưng tính tình của hắn có chút không chịu được, nàng roi ở phía sau hắn quá nhiều, hắn muốn nàng vội vàng vượt qua hắn.

Lãnh Tinh luống cuống cần môi dưới, trên mặt càng đỏ ửng. “Dù sao. Dù sao không phải là vô số bước là được.” Nói một cách khác, đúng là có tiến triển. Ngày trước bước đi không có điểm cuối, bây giờ là có rồi.

Tất Tư xung động càng thêm ôm chặt Lãnh Tinh, nàng ngượng ngùng vui mặt vào lồng ngực của hắn.

“Người đoán xem chừng nào sẽ đi tới?” Tất Tư thật nhanh hỏi

“Ừm hừm!” Lãnh Tinh nũng nịu, nàng bị hỏi đến ngượng ngùng. “Cũng nhanh, cũng nhanh thôi.” Nói không chừng đã đến, nàng cũng không cách nào xác định.

“Thật sao?” Tất Tư có chút xem thường.

“Đừng hỏi người ta vấn đề khó trả lời như vậy chứ!” Tể bào nào đều chết hết hơn phân nửa rồi.

“Được, được, không hỏi, không hỏi nữa.” Tất Tư im lặng cười, nếu không thể có được đáp án làm hắn hài lòng, hắn quyết định tạm thời không ép hỏi nàng. “Đi thôi, đi đến bờ biển.”

Công việc chuẩn bị cho 7 ngày nữa, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ sẽ phải rời khỏi nước Hòa Ma ở trên đảo Hòa Ma trăm năm qua, nghĩ đến chỗ này tâm tình không khỏi nặng nề.

“Ách. Ta. Ta muốn ở trong cung. Hiện tại thời tiết tốt như vậy, ta muốn trong cung nghỉ ngơi, người đi đi.” Nói một cách kỳ lạ, thế nhưng nàng cảm thấy trời mưa xuống là thời tiết tốt.

“Người xác định không đi với ta?” Ở trên sàn tàu mặt trời chói chang bị phơi nàng đến gần chết cũng không chịu rời đi, thời tiết mát mẻ thì ngược lại không đi cùng, thật là kỳ quái! Chẳng qua nếu như nàng không khác với người thường, thì không phải là Lãnh Tinh đặc biệt của hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 9.c

“Ừ.” Lãnh Tinh gật đầu, hôm nay nàng có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho dù Tất Tư có ở bên cạnh ngăn cản nàng, nàng cũng phải làm.

“Được rồi, người ở lại trong cung nghỉ ngơi cho tốt, để Kết Giao ở đây với người, đừng có chạy lung tung. Còn có, không thể xuất cung.” Tất Tư liên tục nhắc nhở.

“Ta biết rồi, đừng lo lắng cho ta.” Nửa đẩy Tất Tư bên người nàng rời đi.

“Ta đi đây, người cẩn thận một chút.”

Đội Tất Tư chắc chắn đã rời khỏi tầm mắt của nàng, Lãnh Tinh lập tức bắt đầu hành động. Nàng chạy vào gian phòng từ đáy giường lấy ra tấm ván có thể viết chữ lên và phần nàng giấu kỹ trước đó, bọc chúng nó bao ở trong khăn lụa, cẩn thận từng li từng tí đi tới phòng mà Tất Tư xử lý công việc hằng ngày.

Đóng lại cửa phòng, nàng bắt đầu tìm tấm ván màu vàng kim có khắc chú ngữ ở trong phòng. Tưởng rằng phải mất nhiều thời gian mới có thể tìm được, không ngờ Tất Tư nó tiện tay đặt nó ở trên một miếng gỗ ở trên bàn, Lãnh Tinh vui mừng không ngậm miệng được, vui mừng nói: “Thật là không cần phí công vẫn có được mà!”

Tấm ván này đối với Tất Tư có lẽ không quan trọng, nhưng đối với nàng mà nói dieendandeequydoon thì quan trọng rất nhiều. Nàng nhất định phải chép lại chữ viết ở trên tấm ván sau đó giấu đi, chờ các ca ca phát hiện, giúp bọn họ không xảy ra chuyện bất hạnh vì bị kết giới trùng phạt.

Tồn nửa ngày, Lãnh Tinh hài lòng nhìn thành phẩm trong tay, cầm thành phẩm bọc vào khăn lụa len lén mang về tấm cung. Nàng mở ra tường đá cát giấu phong thư trước đó, đặt hai đồ vật chung một chỗ, hi vọng người nhà ở vạn năm sau sẽ phát hiện.

“Đại công cáo thành.” Lãnh Tinh đóng tường đá, thì thào nói.

“Người chạy đi đâu rồi, Vương phi?” Kết Giao chạy vào, một đầu chảy đầy mồ hôi, giống như mới vừa chạy xong trăm mét. “Ta sắp lật cả Hoàng cung để tìm người rồi!” Hần vọt tới trước mặt Lãnh Tinh, oán trách không dứt.

“Ta. Ta đi chung quanh một chút, ngại đừng lo lắng ..., ta không phải rất tốt sao?” Lãnh Tinh vội vàng trấn an Kết Giao.

“Lau mặt đi.” Lãnh Tinh đưa một cái khăn lông cho Kết Giao.

“Ta nhất định phải nói cho Tát Tư vương biết người.” Kết giao mất hứng kêu, nhưng còn chưa nói xong đã bị Lãnh Tinh cắt đứt.

Lãnh Tinh một phát bắt được Kết Giao. “Nói như vậy, ngại còn chưa có bẩm báo cho Tát Tư nói ngại không tìm được ta, có đúng hay không?”

“Đúng rồi.” Kết giao không cam lòng nói. “Ta còn tưởng rằng người giống như lần trước đuổi ta đi. Người nói như thế nào nhỉ? Đuổi ta như ỉ điều từ ỉ.”

“Là ỉ chim bồ câu ỉ.” Đây là lần trước khi nàng từ nước Chích trở về bồi tội với Kết Giao nói, nàng nói nàng quyết không đuổi hần như chim bồ câu nữa. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, không có lần sau nữa đâu”

Không có lần sau? Cái này không giống cá tính của Lãnh Tinh vương phi. “Nào có vương phi nói xin lỗi với người làm, rất kì lạ.” Tuy nói như vậy, nhưng mà trong lòng hần thỏa mãn vui mừng là được, ít nhất Lãnh Tinh thật sự coi hần là bằng hữu mà đối đãi.

“Ngươi chịu tha thứ cho ta?” Lãnh Tinh cười nói.

Kết giao cũng cười. “Tha thứ ..., không thể len lén chạy mất nữa đó.”

“Tuân lệnh.”

“Được rồi, cách bữa trưa còn có một giờ, ngại muốn làm cái gì? Ta bồi ngại.” Kết giao nói.

“Đi tất cả mọi nơi đi!” Lãnh Tinh nói xong, lôi kéo Kết Giao đi ra ngoài.

Kết giao trong miệng la hét: “Ngươi không phải là mới vừa đi hết sao! ? Tại sao lại phải đi nữa vậy?” Hần vì muốn tìm nàng đã đi rất nhiều lần trong cung, bây giờ còn phải đi nữa sao!?

Ngoài miệng tuy là nói như vậy, nhưng vẫn phải đi cùng, Kết Giao bước nhanh đuổi theo Lãnh Tinh đi ở đằng trước.

“Chúng ta đi vườn hoa.” Không đợi Kết Giao đuổi theo, Lãnh Tinh đi đến vườn hoa trước.

Ở trong hoa viên, Kết Giao và Lãnh Tinh cùng nhau ngồi chồm hổm trên mặt đất. Một hồi lâu, hần mở miệng hỏi: “Đào Hòa Ma thật sự sẽ chìm vào đáy biển sao?” Trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Lãnh Tinh nhở một nắm cỏ dại, trả lời “Ừ.” Nàng và Kết Giao cũng như nhau lo lắng cho đào Hòa Ma giống, chỉ là sức mạnh của thiên nhiên, ai cũng không có năng lực thay đổi hoặc ngăn cản.

“Lúc nào?” Kết Giao cũng tham gia nhở cỏ dại.

“Không biết được, chuyện của thiên nhiên ai cũng không đoán được, có lẽ gần đến, có lẽ là nhiều năm về sau cũng không chừng.” Lãnh Tinh thờ dãi nói: “Chỉ có thể nghe theo vận mệnh.”

“Vậy. Hòa nữ sẽ vĩnh viễn bảo vệ nước Hòa Ma sao?” Kết Giao cúi đầu hỏi. Bọn họ sẽ phải rời khỏi nơi này đi đến chỗ khác bắt đầu lại lần nữa, Lãnh Tinh vương phi sẽ vĩnh viễn bảo vệ bọn họ, ở cùng bọn họ sao?

“Đó là đương nhiên.” Lãnh Tinh ngẩng đầu lên buồn cười nhìn Kết Giao.

Đột nhiên, sau lưng Kết Giao xuất hiện một người áo đen, cầm lưỡi dao sắc bén chuẩn bị đâm xuống lưng Kết Giao.

“Cẩn thận!” Lãnh Tinh hô to, dùng sức đẩy Kết Giao ra, cây đao trong tay người áo đen kia lại đâm đến cánh tay nàng, máu lập tức chảy đầm đìa.

“Hòa nữ muốn bảo vệ quốc gia.” Người áo đen cao lớn cười lạnh nói.

Lãnh Tinh nhận ra giọng nói người này, nàng kinh ngạc khẽ nhếch miệng lên, cau mày trừng mắt nhìn người áo đen kia. “Ta. Ta đã nghe qua giọng nói của ngại.”

Lãnh Tinh hoảng sợ chưa dứt, Kết Giao diện&dam^le%quy@don đã xông ra vật lộn thành một mảnh với một người áo đen khác. “Các ngại là người của nước Chích?”

Lời của nàng vừa nói ra, nàng rõ ràng quan sát được bốn người áo đen sừng sốt một giây, một ít giây đã đủ để Lãnh Tinh xác định thân phận của bọn

hắn rồi.

“Cứu --” Lãnh Tinh muốn mở miệng cầu viện, nhưng kêu không tới một chữ, lập tức bị người áo đen cầm đầu xông lên trước che miệng nàng lại.

“Giết hắn đi!” Nghe được người áo đen cầm đầu hạ lệnh giết Kết Giao, Lãnh Tinh kinh hãi tay nắm chân đạp, không ngừng giãy giụa. “Ồ. . . .” Không cần! Tha cho hắn, tha cho hắn đi.

“Hóa nữ!” Kết Giao khổ sở tiếng quát tháo làm Lãnh Tinh đau thấu tim thấu phổi, nàng không ngừng giãy giụa, nhưng đều vô ích.

“Đi mau!” Người áo đen cầm đầu vừa quát, dùng sức khiêng Lãnh Tinh lên, cùng với ba người áo đen khác vọt ra vườn hoa nước Hòa Ma chạy về phía cửa sau trong hoàng cung.

Kết giao! Lãnh Tinh ở trong lòng kêu, nước mắt im lặng chảy xuống.

Khi Tát Tư ở vườn hoa thấy Kết Giao dùng máu tươi viết lên trên mặt đất hai chữ “Nước Chích” thì quả thực là nổi điên, nhìn thấy áo choàng dính máu của Lãnh Tinh rớt tại trên đất bùn, cũng gần như làm hắn hồng mắt. Người của nước Chích lại dám bắt nữ nhân hắn yêu, hắn lời thề sẽ máu nhuộm thành đô nước Chích!

Ngon lửa phần nộ không ngừng thiêu đốt ở trong mắt Tát Tư, Tát Tư khắc chế cảm xúc muốn rống to, tỉnh táo ra lệnh: “An táng cho Kết Giao, lập tức tập hợp tất cả binh lực.” Ngon lửa chiến tranh bắt đầu bùng cháy.

Thời kì chiến tranh cộng thêm Thánh Địa rung chuyển, mặc dù khó khăn nặng nề, nhưng ánh mắt Tát Tư lại nhìn về phương xa mà càng thêm kiên nghị, hắn tuyệt đối sẽ không chịu thua!

Hoàng cung nước Chích

“Ngươi cho ta ăn cái gì?” Chích Lạp điên cuồng hét lên làm thị nữ đứng trong phòng đều kinh sợ lùi lại ba bước, chỉ có Lãnh Tinh bị rống mà vẫn trừng mắt nhìn hắn, hoàn toàn là một bộ dạng không sợ chết. Chính vì bộ dạng này, càng thêm chọc giận Chích Lạp, làm Lãnh Tinh bị tát hai cái, những vẫn như cũ cố chấp không chịu lên tiếng.

Thì ra người áo đen cầm đầu chính là vương nước Chích, nàng nên sớm đoán được!” Thà ta về, ta không thuộc về nước Chích, lại càng không thuộc về ngươi.” Lãnh Tinh ngồi ở bên giường lạnh lùng nói, coi như nửa bên mặt của đau đớn không dứt, nàng cũng không cúi đầu với kéo chích, nàng hận hắn vì đã giết Kết Giao.

“Đáng ghét!” Kéo chích nắm chặt quả đấm khắc chế suy nghĩ muốn đánh Lãnh Tinh. Cuối cùng, hắn nắm tóc Lãnh Tinh, ép nàng ăn cơm, cuối cùng trên mặt Lãnh Tinh dính đầy thức ăn nhưng một ngụm nàng cũng không ăn.

“Ta ghét nhất nam nhân đánh nữ nhân, thân là Vương một nước lại động thủ đánh nữ nhân, loại cử chỉ này thật là khó coi.” Lãnh Tinh nằm ở bên giường nói.

Chích Lạp phần nộ đến mức vứt bỏ áo choàng trên người, tay chỉ vào Lãnh Tinh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta xem ngươi có thể chống cự được tới lúc nào! ? Vận mệnh của ngươi là thuộc về nước Chích, thuộc về ta, ngoan ngoãn làm Thần bảo vệ nước Chích, ngươi sẽ không bị đánh.”

Lãnh Tinh ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Chích Lạp một cái, nói: “Ta cơ bản không phải là Thần bảo vệ gì cả, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao ngươi là Vương một nước, là Vương thống trị nước Chích, thật ra thì ngươi mới chính là Thần bảo vệ của quốc gia này, ngươi muốn nó tốt nó sẽ tốt, ngươi muốn phá hư nó nó sẽ hư, tất cả chỉ ở suy nghĩ của ngươi. Tát Tư và ngươi khác nhau ở chỗ là -- hắn yêu thương nước Hòa Ma, hắn cố gắng bảo vệ nó, mà ngươi lại không chuyên tâm phát triển đất nước, chỉ biết dùng những thủ đoạn ngoại đạo để giúp nước mình lớn mạnh, thắng được nước Hòa Ma, đó là chuyện không thể nào.” Lãnh Tinh nhìn Chích Lạp kiên định nói xong, lập tức cúi đầu không nhìn hắn nữa.

Chích Lạp giận dữ là điều đương nhiên, nhưng lời nói Lãnh Tinh làm hắn cực kỳ chấn động.” Ngươi đừng tưởng rằng ngươi nói một cái đạo lý là có thể cảm hóa ta thì ta sẽ dễ dàng tha ngươi ra.” Nàng nói những lời đó chẳng qua là để lay động hắn, muốn hắn tha nàng đi. Hòa nữ quả nhiên thông minh, nhưng hắn sẽ không dễ dàng bị lừa.

“Người cứng đầu!” Lãnh Tinh không chịu nổi nói, cúi đầu không nhìn Chích Lạp.

Chích Lạp giận đến nổi gân xanh đi về phía của Lãnh Tinh. Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng thét chói tai, âm thanh chạy trốn và những ngọn lửa đầy trên trời hấp dẫn chú ý của Chích Lạp. Hắn thật nhanh xông về phía cửa sổ, kinh hãi nhìn thấy ngọn lửa từ trên trời rơi xuống, ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt các thành đô nước Chích.

Sẽ không phải là Tát Tư tới cứu nàng chứ? Lãnh Tinh kích động xông về phía cửa sổ, vừa ngẩng đầu nhìn, dị tượng trên bầu trời làm nàng sợ đến không cách nào nhúc nhích.” Chuyện này. . . .” Nàng sợ đến không thể nói nên lời.

Chích Lạp mở to mắt nhìn chằm chằm Lãnh Tinh một lát, ngay sau đó lao ra tầm cung.

Chích Lạp chân trước mới bước ra khỏi cung, toàn thân Lãnh Tinh lập tức tức mệ là ngã xuống mặt đất. Trời cao bắt đầu phá hủy đảo Hòa Ma rồi, núi lửa không chịu được đã hoạt động, Lãnh Tinh kích động không thôi, cả người run rẩy.

Trốn! Hiện tại thừa dịp nước Chích rối loạn thì chạy mau đi! Lãnh Tinh chống đỡ thân thể ba ngày không ăn cơm, chậm rãi bò dậy từ dưới đất, cảm nhận gỗ để ở trên bàn gỗ, nhẹ nhàng đi đến phía sau thị nữ đang nóng nảy, nàng nhắm mắt lại đọc ác gỗ lên trên đầu nàng ta.

“Thật xin lỗi.”Đợi sau khi thị nữ ngã xuống đất, nàng kéo thân thể yếu đuối đi về phía hành lang tối đen

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 10.a

Ánh lửa đầy trời chiếm giữ toàn bộ đỉnh núi của nước Chích làm Tất Tư hết sức khiếp sợ, tướng sĩ nước Hỏa Ma đều trốn mất hốc mòm, mấy chục giây ngắn ngủi từ trên trời giáng xuống ngọn lửa, gần như phá hủy một phần ba thành đô nước Chích, mọi người gần như không thể tin được trốn mất nhìn.

“Lãnh Tinh vương phi.”

Tất Tư giờ tay lên ngăn lại lời nói của tướng sĩ. Nàng sẽ không có chuyện gì, nàng nhất định sẽ vì hân mà bình an còn sống, nàng còn chưa nói yêu hân, làm bạn với hân cả đời, hân sẽ không cho phép nàng rời đi trước!

“Các người ở chỗ này chờ, trời vừa sáng, cử binh tấn công vào thành đô nước Chích.”

Trời vừa sáng, tất cả nhân dân nước Chích nhất định sẽ vì cả đêm dập lửa mà mệt mỏi, đến lúc đó chính là thời điểm nước Chích bị tiêu diệt. Tất Tư nhắm mắt lại, mở ra lần nữa thì trong ánh mắt đầy vẻ kiên định, khát máu làm người hoảng sợ.

“Nơi này giao cho người chỉ huy, thượng tướng.”Tất Tư nói.

“Tất Tư vương.”Thượng tướng hô, muốn ngăn cản hân rời đi.

Tất Tư liếc mắt một cái, thượng tướng lập tức ngậm miệng không khuyên nữa. Bọn dien&dan^le%quy@don họ làm sao không biết Tất Tư vương lo lắng Lãnh Tinh vương phi, tính khí mới có thể không dẫn lòng được, không kịp đợi trời sáng đã đến và lên vào nước Chích. Tất Tư vương kiên trì, bọn họ vô lực ngăn cản, chỉ có thể đợi đến năm giờ sáng lại đi tiếp thời.

“Hỏa nữ trốn rồi, mau lục soát! Hỏa nữ trốn rồi!”

Tiếng hô của binh sĩ nước Chích quốc làm Tất Tư núp trong bóng tối khiếp sợ. Nàng trốn? Nghe được Lãnh Tinh chạy trốn, lửa giận của hân không thể kiềm chế mà phát ra. Nàng, kẻ ngu ngốc này! Thời điểm chung quanh nước Chích hỗn loạn, nàng không tin hân sẽ tới cứu nàng, không ngoan ngoãn ở trong cung nước Chích chờ hân, còn mạo hiểm chạy loạn khắp nơi làm cái gì? Nếu như hân tìm không ra nàng, nếu như bị ngọn lửa làm bị thương thì làm sao bây giờ?

Chỗ tôi bên kia --

Lãnh Tinh cả người run rẩy ngồi chồm hổm trên mặt đất, nàng đề thấp đầu, để không bị cây đuốc sáng rực của binh sĩ nước Chích soi ra chỗ nàng ẩn thân. Lãnh Tinh cắn môi dưới, mặc cho lệ nóng không ngừng tuôn ra trên mặt nàng, nàng rất sợ hãi lại rất đối, rất là nhớ rất là nhớ Tất Tư, đầu óc của nàng mệt mỏi không nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào cả.

“Cái gì ở đó?”Một binh sĩ nước Chích hầm hừ về phía Lãnh Tinh ẩn thân, Lãnh Tinh bị sợ đến càng thêm co người lại, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

“Ta cái gì cũng không thấy.” Binh lính bên cạnh nói với binh lính mới vừa lên tiếng.

Binh lính giờ cao cây đuốc, ánh sáng vừa lúc quét qua dưới chân Lãnh Tinh, binh lính không vui quát: “Gặp quỷ!”

“Tốt lắm, đi thôi, đi lục soát bên kia, nếu như không tìm được Hỏa nữ, toàn bộ chúng ta sẽ không thể sống tiếp.”

Đội tiếng bước chân đi xa, Lãnh Tinh mới dám thở ra một ngụm khí giấu ở ngực. “Nguy hiểm thật.”

Nơi này không an toàn rồi, Lãnh Tinh chậm rãi lui về phía sau, muốn tìm một chỗ khác an toàn hơn, cho đến khi phần lưng đụng phải một phần lưng thật dày của nam nhân mới giật mình giật mình há to mồm, tay chân lập tức luống cuống.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Lãnh Tinh còn chưa kịp hét lên, đã bị nam nhân đè ở trên mặt đất, che miệng nàng lại, không thể động đậy.

“Ồ.” Nàng muốn giãy giụa, nhưng thân hình đối phương lại quá lớn, nàng cơ bản là giờ cánh tay lên cũng không thể. Trời ạ! Thất bại này làm nàng muốn khóc lớn một trận, không ngờ chạy thật lâu, cũng không thể trốn thoát lòng bàn tay của Chích Lạp.

“Lãnh Tinh.” Nhìn dung nhan bản thủ dưới thân, Tát Tư không dám tin nhỏ giọng kêu.

Lãnh Tinh hít mũi một cái, chớp mắt, mở mắt cẩn thận nhìn rõ nam nhân có giọng nói cực giống Tát Tư. Đợi sau khi thấy rõ, Lãnh Tinh nghẹn ngào nhẹ kêu: “Tát. Tư.” Trời ạ! Nàng thật không thể tin được, nam nhân đè ở trên người nàng thật sự là phu quân của nàng -- Tát Tư, nàng rất là nhớ rất là nhớ hắn.

Tát Tư kích động không tả được ôm chặt Lãnh Tinh, vùi đầu vào trong tóc nàng, Lãnh Tinh cũng giống vậy ôm hắn thật chặt, giờ khắc này cảm giác rung động thật sâu.

“Người có khỏe không? Có sao không?” Tát Tư kích động hỏi.

“Ta không sao.” Lãnh Tinh lắc đầu, ôm lấy Tát Tư thật chặt không buông tay. Tại thời khắc sợ hãi hư vậy có thể nhìn thấy hắn, thật là quá tốt!

“Vết thương còn đau không?” Tát Tư nắm cánh tay đã băng bó của Lãnh Tinh hỏi.

“Không đau.” Nhìn thấy Tát Tư, trái tim của nàng cũng bình tĩnh lại, thân thể cũng vô lực nằm ở trên người của Tát Tư.

Cảm giác đi qua, đầu óc Tát Tư lập tức thanh tĩnh lại, nghĩ đến việc nàng dám một mình chạy trốn trong thời điểm hỗn loạn như vậy, hắn đã cảm thấy tức giận. “Người lại dám lớn mật chạy trốn ra ngoài lúc nước Chích đang hỗn loạn, chẳng lẽ người không nghĩ đến người có khả năng sẽ bị thiêu chết, bị giết, bị cướp, bị cường bạo sao?” Thật là tức chết hắn, thật là. Làm hắn cực kỳ lo lắng.

Nghe Tát Tư không chút thương tiếc nào mà mắng, Lãnh Tinh không nhịn được bụng đầy uất ức, im lặng khóc ròng nói: “Ta muốn gặp người, muốn trở lại nước Hòa Ma đến điên rồi, mới có thể cái gì cũng không để ý lên chạy trốn.”

Lãnh Tinh nằm ở trước ngực Tát Tư khóc đến không ngừng run rẩy, quả thật làm Tát Tư đau lòng không dứt, cũng không trách cứ nổi nữa. Hắn thở dài, một phen mạnh mẽ ôm lấy nàng thật chặt.

“Tốt lắm, đừng khóc, ta biết rồi, đừng khóc, bây giờ chúng ta về nhà.” Tát Tư dịu dàng nói, bàn tay vuốt tóc Lãnh Tinh.

Chốc lát, Lãnh Tinh ngẩng đầu lên, ôm một tia hi vọng hỏi “Kết Giao đâu? Hắn. Không có việc gì chứ?”

“Kết Giao chết rồi.” Tát Tư ôm thật chặt thể tử ở trước ngực của hắn đang khóc không ra tiếng, hắn biết Lãnh Tinh và Kết Giao là bạn rất thân. Kết Giao chết, đối với nàng tất nhiên là đã kích rất lớn.

“Hắn còn trẻ như vậy. Hắn còn nói muốn đi theo ta, tại sao hắn có thể rời đi trước ta chứ?” Nàng rất khổ sở, rất khổ sở.

“Đừng khóc, Kết Giao nhất định rất không hi vọng nhìn thấy người khổ sở như vậy, bây giờ chúng ta trở về xem hắn, được không?” Tát Tư không ngừng an ủi Lãnh Tinh, đối với nàng có vô hạn đau lòng.

“Người nào ở đó?” Đột nhiên có tiếng hô làm sắc mặt Lãnh Tinh trắng bệch.

“Tát Tư.” Lãnh Tinh hoảng sợ nói, nắm chặt Tát Tư không buông.

“Từ từ lui về phía sau, đi tìm nơi an toàn để trốn, trước hừng đông hãy ra ngoài.” Tát Tư trấn định nói, nhẹ nhàng rút vũ khí ra khỏi vỏ.

Vì để cho nàng bình an rời đi, nàng đã đoán được Tát Tư sẽ một mình liều mạng với những binh lính kia.

“Ta sẽ không bỏ một mình người ở chỗ này.” Lãnh Tinh hạ thấp giọng lo lắng nói.

“Đáng chết! Bây giờ không phải là thời điểm để cố chấp.” Tát Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong âm thanh vô cùng kiên trì.

Tiếng bước chân hỗn loạn càng lúc càng tới gần chỗ Tát Tư và Lãnh Tinh, binh sĩ nước Chích sắp phát hiện chỗ bọn họ ẩn thân, giằng co hết sức căng thẳng.

Lãnh Tinh nhẹ nhàng kéo mặt của Tát Tư qua, ở trên gương mặt hắn ẩn xuống một nụ hôn, trên mắt lộ ra vẻ kiên định, dịu dàng nói: “Ta chờ người, nhất định đợi người, phải nhớ tới đón ta, đến lúc đó ta có lời muốn nói với người.”

Trong mắt Lãnh Tinh kiên định làm Tát Tư sợ. Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắn diện:ddan:#lee@quy%don nắm được tư vị của sợ hãi, hắn nghĩ kiếp này chỉ có Lãnh Tinh mới có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. “Nàng --”

“Người biết chỉ có biện pháp này mà.”

“Ta không.” Hắn cơ bản còn không kịp nói “Không cho phép”, thể tử của hắn đã từ ẩn thân nơi đứng lên, gió thổi bay tóc đỏ của nàng. Đối với hành động của nàng, hắn có trăm loại cảm xúc, có bội phục, lo lắng, có đau lòng và tức giận.

“Nhớ tới đón ta.” Cặp mắt Lãnh Tinh nhìn chăm chăm phía trước, nhỏ giọng nói, đã không để ý cặp mắt bốc lửa của Tát Tư, nàng từ từ đi về phía binh sĩ nước Chích, ánh mắt vô cùng kiên định.”Ta ở đây!”Lãnh Tinh hô to với binh sĩ nước Chích.

Binh sĩ nước Chích lập tức xông lên trước vây quanh Lãnh Tinh, Lãnh Tinh cố nén kích động muốn quay đầu lại, mặc cho lệ rơi đầy mặt.

Cặp mắt Tát Tư đỏ lên, nắm chặt quả đấm, nhìn binh sĩ nước Chích mang Lãnh Tinh đi, lời thề bình an mang nàng trở về, nhất quyết không tha thứ cho Chích Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 10.b

Trong đại sảnh Chích Lạp nổi giận đi về phía Lãnh Tinh, Lãnh Tinh cúi thấp đầu không nói một câu, tính cách quật cường của nàng càng làm cho Chích Lạp tức giận.

“Tất cả đều là do ngươi giờ trò quỷ có đúng hay không? Những ngọn lửa từ trên trời giáng xuống ấy.” Chích Lạp giận dữ ngất trời, rống to với nàng, sắc mặt giận đến không nói lên lời.

“Không phải là ta.”Lãnh Tinh lạnh lùng nói.”Ta không có loại năng lực đó.”

Ai sẽ tin Hỏa nữ không có năng lực điều khiển lửa, đối với phủ nhận của Lãnh Tinh, Chích Lạp quả thật cực kỳ tức giận, lớn tiếng quát với binh lính: “Xem chừng Hỏa nữ! Một khắc cũng không cho phép rời khỏi nàng, không để cho nàng chạy trốn nữa!”

Chích Lạp vừa đi, cả người Lãnh Tinh cũng buông lỏng xuống, vô lực nằm ở trên sàn nhà, lau nước mắt trong hốc mắt.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần dần trắng bạch, ngày cũng đến buổi sáng rồi, nhưng nàng không còn hơi sức ngẩng đầu nhìn một cái.

Trời đã sáng, Tát Tư núp ở nước Chích, xuyên qua đám mây ngẩng đầu nhìn bầu dien*dan^le&quy@don trời, ánh mặt trời không chút lưu tình chiếu thẳng vào đôi mắt màu xanh của hắn.

Đến lúc đi đón Lãnh Tinh rồi, phía xa dần dần truyền tới tiếng gào thét làm máu hắn sôi trào, sức lực cả người không ngừng trào ra từ sâu trong thân thể, nó giãy giụa muốn phóng ra ngoài.

Tát Tư đứng lên, nắm chặt vũ khí trong tay, đi ra nơi ẩn thân, trực tiếp đối mặt với ánh sáng mặt trời bắn ra bốn phía, đồng thời đối mặt với chiến tranh.

Tiếng gào thét, tiếng kêu gào, tiếng khóc, nhiều tiếng điếc tai, Lãnh Tinh từ một môi chuyển sang tỉnh táo, kéo thân thể yếu đuối dựa vào bên cửa sổ, nhưng đập vào mắt là hình ảnh hai nước giao chiến làm nàng kinh hãi. Nàng liếc mắt đã nhìn thấy Tát Tư trong cuộc hỗn chiến, kích động suýt nữa đứng không vững.

“Tát Tư!”Nàng khóc kêu lên tên của hắn. Tát Tư ngẩng đầu lên nhìn về phía Lãnh Tinh thì lòng của nàng chấn động, nước mắt bắt đầu không kiềm được cuộn cuộn chảy xuống, cũng một khắc này, nàng bị Chích Lạp kéo cách xa cửa sổ.

“Đáng chết!”Chích Lạp tức giận rống to, trở tay không chút lưu tình tát vào mặt của Lãnh Tinh.”Ngươi đi theo.” Sức lực ở tay của Chích Lạp rất lớn, làm Lãnh Tinh bị ngã nhào trên đất vài lần, lão đảo bị kéo đi.

“Buông ta ra!”Lãnh Tinh kịch liệt giãy giụa, muốn thoát ra từ trong tay Chích Lạp.

“Ngươi bảo vệ nước Chích cho ta, mau làm phép giết chết toàn bộ binh sĩ nước Hỏa Ma!” Chích Lão mắt thấy phe mình sắp lâm vào thế bại trận, giống như nổi điên ra lệnh .

“Ta chỉ là một nữ nhân bình thường, không có năng lực đặc biệt, chẳng lẽ ngươi còn chưa hiểu rõ, bởi vì ngươi bắt ta mới dẫn đến đại nạn hôm nay của nước Chích, mà không phải bởi vì ta không bảo vệ nước hay sao?” Lãnh Tinh cố nén ngắt xiu, muốn thử thuyết phục Chích Lạp thả nàng ra.

Chích Lạp là người thông minh, hắn làm sao không biết mình mắc phải sai lầm lớn, nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp rồi, cho dù hiện hắn thả Hỏa nữ trở về, Tát Tư cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Chuyện cho tới bây giờ, hắn chỉ có thể dùng nàng để đánh cược, hắn không tin Thần bảo vệ nước Hỏa Ma ở trong tay của hắn, mà Tát Tư còn không không khuất phục.

“Ngươi có thể bảo vệ nước Chích, đó là dùng thân thể của ngươi, mạng của ngươi.” Chích Lạp cứng rắn kéo Lãnh Tinh đi ra ngoài tầm cung.

“Ngươi muốn làm gì? ? Buông ta ra, buông ta ra! Tát Tư, cứu ta!” Lãnh Tinh không ngừng phản kháng, Chích Lạp giận không kềm được mà vác nàng gánh lên trên vai.

Dạ dày không có 1 ngụm thức ăn bị ở Chích Lạp đè trên vai, làm Lãnh Tinh cảm thấy đau đớn khó chịu, cộng thêm bị đối xử dã man, nàng khó chịu khóc.

“Tát Tư!” Chích Lạp khiêng Lãnh Tinh đứng ở bên trên bậc thang kêu, thân thể Lãnh Tinh lay động, nàng thuận theo chiều gió đung đưa trái phải, giống như là một con rối bị vớ.

Khô sở đánh úp về phía Tát Tư, tim của hắn bởi vì hành động của Chích Lạp mà níu lại thành một đoàn. Lãnh Tinh lệ rơi đầy mặt, khuôn mặt tái nhợt làm Tát Tư nể được đau đớn như là lớn nhất trong cuộc đời này, lửa giận đối với Chích Lạp sâu đến cực điểm. Trong nháy mắt đáp lại ánh mắt của thê tử, hắn kích động gần như không cảm nổi kiếm.

“Buông nàng ra!” Tát Tư phẫn nộ rống to, giọng cao kiếm nhắm thẳng vào Chích Lạp, ánh mặt trời chiếu lên mũi kiếm, màu máu đỏ tươi làm cho người khác e ngại.

“Ngươi mà cử động một bước nữa, ta lập tức ném nàng xuống.” Chích Lạp nâng Lãnh Tinh lên cao uy hiếp nói.

Nhìn thấy sắc mặt Tát Tư xanh mét, làm Chích Lạp cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nàng không chịu nổi nữa rồi, tha thứ cho sự yếu ớt này, nàng không thể tiếp tục che giấu quá khứ, nhưng nàng thật không cam lòng chịu thua như vậy, nàng còn có lời chưa nói với Tát Tư, nàng còn có lời chưa nói với hắn về kế hoạch hắn vạch ra.

“Ta còn muốn chống đỡ, nhất định phải chống đỡ.” Xuyên qua ánh mắt mờ mịt, Lãnh Tinh nhìn thấy Tát Tư không chút nào phản kháng bị đâm vài đao, nàng đau lòng mở to mắt, dùng hết sức lực của bản thân cực kỳ bi ai lên tiếng: “Không! Buông hắn ra, thả hắn đi, đừng tổn thương hắn. Ta xin các người. Đừng tổn thương hắn. Trời ạ! Ta yêu hắn!” Nhìn thấy Tát Tư đột nhiên quỳ gối xuống đất, Lãnh Tinh hô to ra tiếng.

“Ngươi.” Tát Tư vạn lần cũng không nghĩ ra, Lãnh Tinh sẽ ở thời khắc này nói thương hắn. Hắn kim chế sự đau đớn đứng lên. Đủ rồi! Hắn chịu đủ rồi, hắn muốn dieendandeequydoon Lãnh Tinh lập tức trở lại trong lòng của hắn: “Chích Lạp, bây giờ ngươi buông nàng xuống, ta sẽ lưu cho ngươi một con đường sống, nếu không, ngươi hãy chờ làm vật bồi táng của nước Chích đi.” Tát Tư lạnh lùng nói.

Chích Lạp rung mình một cái, toát mồ hôi lạnh, cứng ngắc đứng tại không cách nào nhúc nhích. “Nếu như ta mà là vật bồi táng nước chích, thì Vương phi của ngươi sẽ ở nước Chích làm Thủ bảo vệ.” Chích Lạp cười lạnh làm Lãnh Tinh sợ, từ đầu đến cuối tay Chích Lạp luôn nâng nàng lên cao không có để xuống, đột nhiên, bước chân của hắn không yên, Lãnh Tinh bị hắn ném rơi trên mặt đất. Chích Lạp rống giận: “Chuyện gì đang xảy ra ở đây! ?” Là ảo giác của hắn sao? Tại sao mặt đất lại lay động.

Động đất! ? Lãnh Tinh khiếp sợ không dám cử động, chấn động chỉ duy trì mấy giây lập tức dừng lại, nàng cố nén cảm giác choáng váng.

Động tác vung kiếm trong tay của Tát Tư càng nhanh hơn, từng bước một đến gần Chích Lạp. Binh lực nước Hòa Ma mạnh như vũ bão, binh sĩ nước Chích không có năng lực chống đỡ, thừa dịp Chích Lạp thất thần bởi vì mới vừa có chấn động, Tát Tư tiến tới gần Chích Lạp chỉ còn cách vài chục bước.

“Đáng chết!” Chích Lạp mắng. Chỉ không để ý một chút, mà Tát Tư đã tấn công tới rồi. Hắn kéo lấy Lãnh Tinh lui về phía sau, Lãnh Tinh giùng giàng, cố ý trì hoãn, ý đồ tranh thủ nhiều thời gian hơn vì Tát Tư.

Đột nhiên, lại một cái chấn động mạnh kéo tới, Chích Lạp kéo Lãnh Tinh ngã nhào trên đất. Tát Tư sử dụng kiếm chống đỡ thân thể, quỳ một chân trên đất.

Toàn bộ mọi người đứng không vững, hoảng sợ mà nhìn về phía bầu trời. Bầu trời vốn trong xanh, nay lại bị tầng tầng mây đen che kín, tường thành bên phải bởi vì chấn động mạnh mà sập một nửa.

“Là ngươi giờ trò quỷ, có đúng hay không? Ngươi muốn diệt nước Chích của ta, có đúng hay không?” Chích Lạp hung tợn chất vấn Lãnh Tinh.

Lãnh Tinh hoảng sợ mở to mắt, á khẩu không trả lời được.

“Ta muốn giết chết ngươi!” Chích Lạp bóp cổ Lãnh Tinh, đã mất đi lý trí.

Lãnh Tinh khô sở gần như bất tỉnh.

“Chích Lạp!” Tát Tư gầm thét, nhìn thấy vẻ mặt khô sở của Lãnh Tinh trái tim của hắn như bị vỡ ra, hai mắt đỏ như lửa căm tức nhìn Chích Lạp, đao trong tay vung lên càng ngày càng hung ác hơn, Tát Tư vung đao về phía Chích Lạp, hắn buộc phải buông Lãnh Tinh ra.

Chích Lạp lấy lại tinh thần, vung đao để giao phong chính diện với Tát Tư, Lãnh Tinh kinh hãi tránh qua bên cạnh. Chích Lạp lại nhiều lần muốn bắt Lãnh Tinh về, mỗi lần đều bị Tát Tư ngăn cản.

“Tát Tư!” Lãnh Tinh sợ hãi không dứt, hoảng sợ kêu.

Bỗng nhiên, mặt đất lại rung động, lần này không có dừng lại như lần trước, một khối tường đá rơi xuống bên cạnh nàng, Lãnh Tinh liếc mắt, thời điểm đang lúc nguy kịch, Tất Tư kéo nàng vào trong lòng.

Chích Lạp không thể tin nhìn bốn phía, dần dần tròn tròn mắt, nhìn quốc gia của hắn bởi vì mặt đất chấn động mà bị phá hủy, vô cùng phẫn nộ, cầm đao lên điên cuồng chém lung tung về phía Tất Tư và Lãnh Tinh.

“Ta sẽ giết chết các ngươi! Nước Chích của ta, nước Chích của ta đã bị phá hủy, tất cả đều là tại các ngươi, các ngươi đã làm cái gì hả!? Ta sẽ giết chết các ngươi!” Chích Lạp không xác định được phương hướng chém lung tung, Tất Tư ôm Lãnh Tinh ra sức đáp trả.

Tất Tư và Chích Lạp dùng hết sức để đối phó đối phương, mặt đất càng thêm không chút kiêng kỵ lung lay mạnh hơn. Lãnh Tinh tái mặt, đè thấp đầu núp ở trong ngực Tất Tư, binh sĩ nước Hỏa Ma đuổi tới cũng gia nhập cuộc chiến, Chích Lạp rất nhanh phải bỏ tay chịu thua.

“Rút lui!” Tất Tư kêu, mọi người nghe lệnh bắt đầu đi về phía bờ biển nước Chích.

Toàn thân Chích Lạp đều là vết thương, chán nản ngồi ở góc tường thờ dốc, hần mồ mịt trũng mắt nhìn về phương xa, không ngừng tự lẩm bẩm: “Nước Chích của ta, nước Chích của ta, nước Chích của ta.”

“Hắn --” Lãnh Tinh ngẩng đầu lên nhìn về phía Chích Lạp.

“Thần sẽ trừng phạt hắn, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Lãnh Tinh ở trong ngực hắn, Tất Tư không muốn để cho nàng nhìn thấy cảnh máu tanh, cứ giao Chích Lạp cho trời cao xử lý đi. “Có bị thương ở đâu không?” Hắn hỏi.

“Không có.” Lãnh Tinh lắc đầu, nằm ở trong ngực của hắn.

Chấn động vẫn kéo dài một cách mạnh mẽ, rất nhanh nước Chích đã trở thành diện tích rộng lớn một cảnh tượng hoang tàn, từ đó đi vào lịch sử.

“Rời khỏi nước Chích, rời khỏi nước Chích.” Tất Tư ôm Lãnh Tinh chạy về phía bờ biển nước Chích, những bức tường đá rơi ra khắp nơi.

Lúc này, tiếng thét thê lương chói tai của Chích Lạp truyền đến, Lãnh Tinh run rẩy ôm chặt lấy Tất Tư.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới bờ biển nước Chích. “Lên thuyền nhỏ.” Tất Tư cẩn thận từng li từng tí ôm Lãnh Tinh lên thuyền trước, tiếp theo bản thân mới ngồi vào, sau đó mấy trăm chiếc thuyền nhỏ bắt đầu bơi ra biển, cách xa bờ biển nước Chích.

Thời gian cực ngắn, mọi người đều kinh ngạc giật mình, khiếp sợ nhìn nham thạch nóng chảy màu đỏ phun trào ra từ đỉnh núi, lấy tốc độ cực nhanh bao phủ lên toàn bộ nước Chích, nhiệt độ bốn phía chợt tăng cao, lúc này bọn họ đã đến được chỗ của thuyền lớn.

Núi lửa bộc phát, thân thể Lãnh Tinh không ngừng phát run. Nàng lại có thể tận mắt nhìn thấy đảo Hỏa Ma bị nhấn chìm, nàng kích động cuống cuồng hô: “Tất Tư, chúng ta mau trở về nước Hỏa Ma! Người dân -- người dân nước Hỏa Ma--”

Tất Tư ôm chặt lấy Lãnh Tinh, chốc lát không nói gì, chỉ cảm nhận sự vui sướng khi nàng lại trở về trong ngực hắn lần nữa.

“Đừng lo lắng, sau khi lên thuyền ngươi sẽ rõ.” Tất Tư trấn an nói, kéo bậc thang gỗ binh lính thả xuống, mang theo Lãnh Tinh leo lên thuyền lớn.

Cảnh tượng phía trước đập vào mắt làm Lãnh Tinh không nói được lời nào, cảnh tượng này làm nàng quá kinh động rồi. Lãnh Tinh chớp mắt, nước mắt rơi như mưa, mấy ngàn chiếc thuyền chở đầy người dân nước Hỏa Ma, tất cả người trên thuyền đang vẫy tay với nàng, tiếng hoan hô như sấm.

“Ta. Ta quá cảm động.” Nàng run rẩy nói, Tất Tư đứng ở bên cạnh, vui mừng ôm lấy nàng.

“Người dân đã sớm rời khỏi nước Hỏa Ma theo kế hoạch định ra, bọn họ biết ngươi nhất định sẽ theo kịp, cứ khẳng khái phải đợi ngươi đi cùng. Quả nhiên, ngươi không làm cho bọn họ thất vọng. Vương phi đừng cảm ơn người của ta.” Một câu cuối cùng là Tất Tư ghé vào bên tai Lãnh Tinh nói.

“Cám ơn ngươi tới cứu ta.” Lãnh Tinh rúc vào trong ngực Tất Tư, từ trong đáy lòng nói ra.

Lúc mọi người quay đầu lại nhìn đảo Hỏa Ma một lần cuối cùng thì đã không thấy tung tích của nó rồi. Ở Thái Bình Dương, con thuyền trôi trên nó không để lại một chút dấu vết.

Lãnh Tinh lưu luyến không nỡ khóc lên, cuối cùng vì thể lực không còn ngủ ở trong ngực Tất Tư.

Rời xa quốc gia, bọn họ muốn bắt đầu lại từ đầu tìm chỗ mới để đặt chân, Tất Tư ngẩng đầu chớp mắt nhìn thời tiết của bầu trời đêm, ôm chặt trong ngực Lãnh Tinh, cho dù trong lòng có hàng vạn điều không muốn và tiếc nuối, nhưng bên cạnh đã có người mình yêu làm bạn, thì nơi nào cũng có thể là nhà. Mấy ngàn chiếc thuyền lẳng lặng đi trên Thái Bình Dương, chờ đợi cơ duyên để gặp được một địa phương, để thành lập nên một quốc gia mới.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương Cuối

Mấy tháng sau --

Lãnh Tinh ngồi xồm trước một mộ đề nhỏ cỏ dại, mang lên một chút hoa dại và trái cây. Ánh mặt trời nóng bức, nhưng ko thấy nàng rời đi, đây là mộ của Kết Giao và Cưng Vân, hai người bạn tốt của nàng ở đảo Hỏa Ma.

“Trời nóng rồi, đi thôi, chúng ta trở về.” Tất Tư tiến đến đỡ Lãnh Tinh đứng dậy, thay nàng đề hoa dại và trái cây vào giỏ.

“Ừ, về nhà.” Lãnh Tinh muốn Tất Tư cúi đầu, hần làm theo, hơn nữa còn lao đi mở hôi trên trán nàng.

“Ta yêu ngươi.” Lãnh Tinh đột nhiên dịu dàng nói. Nàng cứ như vậy nói ra tiếng yêu, giống nhau là lời mà nàng muốn nói mấy tháng nay. Nàng đã hoàn toàn hiểu tâm ý của mình vào lúc Tất Tư quên mình đến nước Chích cứu nàng. Tất Tư thỏa mãn ôm lấy Lãnh Tinh, đi về con đường lúc đến đây.”Ta cũng yêu ngươi, thê tử của ta.” Hần ghé vào bên tai của nàng thì thảo nói ra.

Nếu như nàng đoán không sai, trải qua hai tháng lang thang ở trên biển, nơi bọn họ đặt chân lên chính là phía Nam châu Mỹ, một lần nữa bọn họ lại thành lập được một quốc gia ở nơi đây.

Tất Tư dứt khoát bỏ chế độ quân vương (quân chủ chuyên chế), bọn họ bằng lòng ở chỗ này sống một cách bình thường, muốn cùng vào sinh ra tử với người dân, làm bằng hữu của họ. Hiện tại Tất Tư vẫn là người lãnh đạo của bọn họ, chỉ là, nàng muốn theo thời gian, dần dần bọn họ sẽ không cần dựa vào Tất Tư, từ từ sống bằng chính bản thân mình.

“Đang nghĩ gì?” Tất Tư hỏi.

“Đang nghĩ là ta thật hạnh phúc.” Lãnh Tinh dịu dàng nói.

Tất Tư mỉm cười, ôm Lãnh Tinh chặt hơn.”Là bởi vì có ta sao?”

Lãnh Tinh gật đầu.

Bọn họ ôm nhau, dưới ánh mặt trời đi về nhà của họ.

Tựa vào trong ngực Tất Tư, Lãnh Tinh nghĩ: có lẽ tất cả đều đã được dàn xếp tốt, có một ngày bọn họ dựa vào nhau đứng dưới trời thì muốn nói cho hần biết tất cả về chuyện xưa của nàng. Từ sai lầm chạm vào kết giới mới đến được thời cổ đại, yêu một vị Vương ở cổ đại, đến chuyện quỷ thần xui khiến, đánh bại đánh bại đã hoàn thành nhiệm vụ tìm ra nguồn gốc, nàng muốn nói ra toàn bộ, từ nay về sau không hề giấu giếm hần.

Tại sao nói quỷ thần xui khiến, đánh bại đánh bại đã hoàn thành nhiệm vụ tìm ra nguồn gốc, nàng biết nguồn gốc của Lãnh thị rồi sao? Không sai!

Đó là bởi vì có một ngày vừa đến nơi đây, Tất Tư tuyên bố với mọi người, vì muốn cảm tạ dien&dan^le%quy@don Lãnh Tinh cứu nước Hỏa Ma cùng với việc giúp mọi người làm lại từ đầu, bắt đầu cuộc sống mới nên lấy họ Lãnh làm họ chung mặc kệ là quý tộc hay dân thường đều mang họ này, phía trước thêm một từ ít khi dùng để tượng trưng cho việc từ bây giờ không có phân chia cấp bậc, cho dù trăm ngàn năm sau tất cả người của Lãnh thị phân tán, cũng sẽ biết nhiều năm trước bọn họ là ai, bọn họ có nguồn gốc như thế nào, từng cùng nhau trải qua gian khổ ra sao.

Lãnh Tinh kích động không thôi, yên lặng tiếp nhận an bài của Tất Tư. Khi mới tới cổ đại thì nàng còn muốn thử tra ra nguồn gốc của Lãnh thị nhưng nhiều lần không có kết quả khiến nàng suy sụp rất nhiều, cho nên, kết quả như thế này nàng vạn lần cũng không nghĩ tới, nhưng cực kì vui mừng với kết quả này. Đời sau của Lãnh thị sống ở hiện đại nếu như biết được tổ tiên của bọn họ dũng cảm như thế, lương thiện như thế, nhất định sẽ vô cùng kiêu ngạo.

Về đến nơi bọn họ thành lập nên quốc gia mới, rất nhiều phụ nhân và nam nhân đang vẫy tay với họ, toàn bộ những đứa trẻ đều chạy đến, yêu cầu Tất Tư kể chuyện xưa cho bọn nó nghe. Ánh mắt Tất Tư nhìn về phía Lãnh Tinh ném qua một nụ cười không có biện pháp, sau đó trái ôm một đứa, phải ôm một đứa, sau lưng còn có một đám đứa trẻ đi theo, vừa đi vừa kể chuyện xưa.

Lãnh Tinh đứng tại chỗ, kiêu ngạo mà hạnh phúc nhìn Tất Tư đi xa, nàng vén tay áo lên giả nhập hàng ngũ phụ nhân làm bữa ăn trưa. Đối với cuộc sống bây giờ nàng rất thỏa mãn cũng cảm thấy rất may mắn và hạnh phúc, nàng thật sự hi vọng người thân ở hiện đại có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc, từ đó yên tâm sống cuộc sống của họ.

Cong nguyên năm 2005

Lãnh Phách Thiên ở lại trên đảo một mình, anh chậm rãi bước ra cung điện mình đã ở ba năm, chờ đợi nguyên rủa giáng xuống, nhưng cái gì cũng không xảy ra, tâm tình của anh phiền não đắm một phát lên tường, lại nhớ đến đứa em gái bị mất tích.

Từ khi Lãnh Tinh mất tích đến bây giờ đã là sáu năm, bọn họ rất tin tưởng cô nhất định là còn ở trên hòn đảo này, cho nên ba năm đầu cô mất tích, bọn họ đã ngày đêm khai quật mảnh đất này, đã đào ra được hơn phân nửa những làng mạc ở phía Bắc của đảo, nhưng việc tìm kiếm Lãnh Tinh vẫn không

có thu hoạch.

Trong quá trình khai quật không ngừng xảy ra bất trắc, đã thiệt hại mấy chục mạng người, cuối cùng vào ba năm trước buộc phải dừng lại việc khai quật. Các nhà khảo cổ đều nói đây là mảnh đất bị nguyên rủa, nhất định là Lãnh Tinh đã sơ ý chạm phải lời nguyên nên bị trừng phạt, mới có thể vô duyên vô cớ biến mất trước mắt mọi người mà không để lại chút tung tích nào. Nếu thật sự có lời nguyên, vậy tại sao không trừng phạt anh, rất nhiều người của Lãnh thị đã đến hòn đảo này, vì sao không trừng phạt bọn họ, dù sao tất cả đều do bọn họ gây họa, ai bảo bọn họ muốn tìm nguồn gốc của mình chứ? Nhưng tại sao lại muốn Lãnh Tinh chịu tội thay cho đám người khai quật là bọn họ chứ?

Muốn nguyên rủa thì hãy nguyên rủa anh đây này, chỉ cần trả lại em gái cho anh là được rồi, Lãnh Phách Thiên rống to với bầu trời, nói lên oán hận chất chứa nhiều năm, hận thù nhiều năm, sự đợi chờ nhiều năm.

Đi tới đi lui, Lãnh Phách Thiên đi vào một gian phòng lớn đầy bụi bặm, gian phòng bị giường lớn chiếm đi một phần năm, giường lớn dường như bảy tám người có thể nằm được. Giường được đặt ở phía Bắc, hơn nữa vị trí này là nơi cao nhất trong gian phòng, có chút cảm giác diên dật như đứng trên vách núi cao tại thượng. Phía dưới giường là một cầu thang gồm mười bậc, ngay chính giữa gian phòng có một chậu than khổng lồ, lò lửa của chậu có chút uốn lượn, giống như tư thế triều bãi. Đây là một gian phòng cực kì quái lạ, nhưng trong thâm tâm anh lại cảm thấy yên tĩnh, lần đầu tiên cảm thấy Lãnh Tinh cách anh thật gần, giống như đang ở bên cạnh anh vậy.

Lãnh Phách Thiên tùy ý đi lại trong phòng. Kể từ sau khi Lãnh Tinh mất tích, đây là lần đầu tiên anh rơi lệ, trong gian phòng này làm anh cảm thấy ấm áp, anh rất nhớ, anh muốn chính miệng nói rằng anh rất nhớ cô, đứa em gái duy nhất của anh.

Một luồng gió nhẹ nhàng thổi qua, chạm vào mặt của Lãnh Phách Thiên, dường như muốn khuyên anh đừng khóc, Lãnh Phách Thiên kích động tựa vào bên tường, im lặng rơi lệ.

Chuyện kỳ dị xảy ra! Vách tường Lãnh Phách Thiên dựa vào đột nhiên mờ ra, anh kinh ngạc lùi lại một bước, đợi toàn bộ bụi bặm bay đi hết mới đến gần nhìn, bên trong là hai tấm ván gỗ, anh cẩn thận từng li từng tí lấy ra, đọc chữ viết trên tấm ván gỗ đó. Vừa mới đọc, đôi tay lại kích động suýt nữa làm rơi tấm ván gỗ.

Ba mẹ, các anh thân ái:

Con là Lãnh Tinh, là Lãnh Tinh để cho mọi người lo lắng. Con không biết lá thư này có một ngày nào sẽ tới trong tay của mọi người hay không, nhưng con chỉ có thể cầu nguyện là nó có thể, như vậy mọi người mới biết con không sao, bình an vui vẻ sống ở nước Hỏa Ma thời cổ đại. Con nghĩ con sẽ hù dọa được mọi người, có đúng hay không? Con sẽ từ từ giải thích cho mọi người nghe.

Con nghĩ con đã xúc phạm tới lực lượng nào đó, bị cổ lực lượng này mang về thời đại của mười triệu năm trước. Bây giờ con ở một cái hòn đảo -- là phía Bắc của đảo Hỏa Ma, sống trên một đất nước tên là nước Hỏa Ma. Phía Nam của đảo là nước Chích, ở giữa hai nước có một dãy núi ngăn cách. Con bị người ở nơi này gọi là Hỏa nữ, sùng bái con giống như Thần, hơn nữa còn mơ hồ gả cho Tát Tư vương nước Hỏa Ma làm vợ. Con rể của mọi người trừ tính tình có một chút xấu, ngược lại còn được xem là một người chồng tốt đó nha. Mọi người ngàn vạn lần đừng lo lắng cho con, con ở nơi này sống rất tốt, con biết rõ tất cả mọi chuyện nghe rất thần kỳ, nhưng xin tin tưởng con, đừng rơi lệ hoặc là đau lòng vì con nữa, con ở nơi này rất hạnh phúc, đừng tìm con nữa, nếu không con sẽ rất khổ sở, cảm thấy như mình thiếu nợ mọi người.

Đến đây, con muốn cầu xin ba mẹ tha thứ, tha thứ cho con gái kiếp này không cách báo hiếu, nếu như có thể, kiếp sau để cho con làm con gái của hai người, được không? Kiếp sau con gái sẽ làm bạn với hai người đến cuối đời. Em cũng rất nhớ rất nhớ các anh trai, cảm ơn các anh thương yêu em nhiều năm như vậy, hi vọng các anh đều có thể sống vui vẻ hạnh phúc.

Anh Phách Thiên, em có dự cảm lá thư này sẽ bị anh tìm được, anh sẽ là người đầu tiên đọc lá thư này, dự cảm của em có chính xác không?

Em yêu anh, anh à, đừng vì em mà chảy quá nhiều nước mắt đó nha! Chỉ là chúng ta không sống cùng một thời đại thôi mà, giống như một người ở Đông Phương, còn một người ở Tây Phương vậy đó. Cho nên, đừng quá khổ sở, nếu không em sẽ rất đau lòng rất đau lòng. Mọi người sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng của con, cả đời này con sẽ không quên mọi người, con bảo đảm!

Em gái Lãnh Tinh

Cầm lên tấm ván gỗ, Lãnh Phách Thiên lao ra cung điện, ngồi lên máy bay trực thăng bay khỏi đảo Hỏa Ma, cả người vẫn kích động không ngừng run rẩy.

Lãnh Phách Thiên mời tới những nhà khoa học hiểu sâu về ngôn ngữ cổ, nhà lịch sử học, nhà di sản khảo cổ học đến để cùng nhau giải nghĩa những chữ được viết trên tấm ván gỗ. Một năm không giải được, thì hai năm, hai năm không được thì mười năm. Lãnh Tinh viết bức thư kia, nhất định có dụng ý của nàng, cho dù dùng hết tâm lực kiếp này, anh đều phải hoàn thành.

Hôm nay bầu trời âm u, có một chút mưa nhỏ, cha mẹ và các anh trai của Lãnh Tinh lại lần nữa bước lên mảnh đất mà Lãnh Tinh gọi là đảo Hỏa Ma này. Sau nhiều năm, cảnh tượng của nó trong lòng mỗi người lại chênh lệch ngàn dặm so với quá khứ. Từ khi Lãnh Tinh mất tích thì bọn họ lòng như lửa đốt, mỗi lần đến đây đều đau đến không muốn sống, hôm nay biết cô cũng sống ở mảnh đất này, chỉ là khác thời không mà thôi. Cho nên, lần này tới, bọn họ cảm thấy tâm tình nhẹ nhõm hẳn, cuối cùng nhanh chóng buông xuống lo lắng của bọn họ nhiều năm qua.

“Cha, mẹ, muốn đi sao?” Anh lạnh lùng đỡ lấy mẹ hỏi.

“Ừ, đi thôi.” Mẹ Lãnh Tinh nhìn lại đỉnh núi phía Bắc, len lén lau khô nước mắt. Đây là lần cuối cùng bà vì con gái bảo bối chảy nước mắt. Con gái của bà sống rất tốt, bà là người làm mẹ nên mừng thay cho cô chứ không phải đau lòng.

Đoàn người ngồi lên trực thăng, bay đi.

Một luồng gió quyền luyến thổi qua bầu trời đảo Hỏa Ma, không lâu sau, đỉnh núi phía Bắc đã biến mất. Chuyện xưa ở đảo Hỏa Ma vĩnh viễn sẽ không kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Hỏa Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.